

**Curtea de Apel Cluj
Secția I a civilă**

**Decizii relevante
Trimestrul III, anul 2012**

1.Cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 322 pct. 7 C.proc.civ. Hotărâri pronunțate în cauze diferite. Inexistența contradictorialității.....	1
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 52/R din 7 septembrie 2012 ...	1
2. Contestatie în anulare specială. Greșeli de judecată. Respingere	5
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 64/RC din 21 septembrie 2012	5
3.Drept de autor. Opere de arhitectură. Soluții arhitecturale diferite. Lipsa răspunderii civile delictuale	17
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 72/A din 4 iulie 2012.....	17
4.Apel declarat împotriva unor decizii pronunțate legal în recurs. Inadmisibilitate	23
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 73/A din 7 septembrie 2012..	23
5.Întoarcerea executării silite. Sume reprezentând drepturi salariale. Competența tribunalului.....	26
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, sentința nr. 40 din 10 iulie 2012.....	26
6.Prescripție. Acțiune în restituirea drepturilor salariale încasate necuvenit. Termen	28
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3401/R din 4 iulie 2012.....	28
7. Înlocuirea măsurii plasamentului copilului. Condiții	31
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3430/R din 12 iulie 2012	31
8.Ordonanță președințială. Suspendarea deciziei de revizuire a pensiei. Respingere	35
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3431/R din 12 iulie 2012	35
9.Grănițuire. Imobile învecinate. Corespondența între minusurile suprafeței unui imobil, cu plusurile celui alt imobil.....	36
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3593/R din 12 septembrie 2012	36
10.Eroare materială. Solicitarea îndreptării pe calea rectificării de carte funciară. Respingere	41
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3328/R din 4 iulie 2012	41

1. Cerere de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 322 pct. 7 C.proc.civ. Hotărâri pronunțate în cauze diferite. Inexistența contradictorialității

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 52/R din 7 septembrie 2012

Prin decizia civilă nr.115/09.02.2012 a Tribunalului Cluj s-a respins ca nefondată contestația în anulare declarată de recurentele A.M., H.E., împotriva Deciziei civile nr. 551/R/13.05.2011 a Tribunalului Cluj.

Pentru a se pronunța în acest sens instanța a reținut următoarele:

Primul motiv al contestației în anulare este întemeiat pe dispozițiile art. 318 alin. 1 teza I-a C.pr.civ., care dispune în sensul că „hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale ...”.

În practica judiciară s-a apreciat în mod constant că textul legal citat are în vedere aspecte formale ale judecății în etapa procesuală a recursului cum ar fi: respingerea greșită a unui recurs tardiv, anularea greșită ca netimbrat sau ca făcut de un mandatar fără calitate și alte din această categorie, pentru verificarea cărora nu este necesară reexaminarea fondului sau re-aprecierea probelor. Sunt fondate susținerile intimatului în sensul că noțiunea de greșeală materială în înțelesul textului arătat nu poate fi interpretată extensiv și, în consecință, pe această cale nu pot fi

valorificate probleme de judecată, respectiv de apreciere a probelor, de interpretare a faptelor sau a unor dispoziții legale.

Contestatoarele au susținut în esență că instanța de recurs a actualizat cu dobânda de referință a B.N.R. și suma de 900 USD și nu doar sumele acordate în lei. În același timp, au arătat că au fost actualizate sumele acordate de instanța de fond cu rata de referință a B.N.R. în perioada 1997-2007 cu toate că rata de referință a fost emisă de B.N.R. prima dată în anul 2002, înainte de această dată neexistând instituția ratei de referință.

Tribunalul apreciază că aspectele invocate de către contestatoare nu pot fi valorificate pe calea contestației în anulare specială reglementată de art. 318 alin. 1 teza I-a, deoarece aspectele menționate nu se încadrează în sintagma „greșeli materiale”.

Este de remarcat și faptul că prin Sentința civilă nr. 1714/03.02.2011, a Judecătoriei Cluj-Napoca, instanța de fond a obligat contestatoarele din prezenta cauză, în solidar, la plata către intimat a sumei de 1.322,65 lei, precum și a sumei de 900 USD, echivalentul în lei la data plății, cu titlu de pretenții, cu dobânda legală calculată asupra sumelor datorate în lei, de la data de 18 iulie 2007 și până la achitarea acestora. Instanța de recurs, prin decizia contestată, a admis în parte recursul, a modificat în parte sentința și a obligat contestatoarele la plata în favoarea intimatului a sumei de 15.295,5 lei, sumă ce se actualizează cu dobânda de referință a B.N.R., începând cu data introducerii acțiunii 18 iulie 2007 și până la achitarea. În considerentele deciziei s-a arătat că se impune acordarea sumei plus dobânda de referință, până la data introducerii acțiunii suma rezultată fiind de 15.295,5 lei. La această sumă, în baza art. 1088 C.civ. și O.G. nr. 9/2000 după data introducerii acțiunii, 18 iulie 2007, se datorează dobânda legală respectiv dobânda de referință a B.N.R.

Având în vedere dispozitivul și considerentele deciziei examinate, Tribunalul apreciază că nu se poate reține prezența unei greșeli materiale în înțelesul textului legal invocat. În consecință, motivul examinat va fi apreciat nefundat, contestațiilor având posibilitatea de a solicita lămurirea dispozitivului deciziei pe calea procedurii reglementat de art. 281¹ C.pr.civ.

Se susține de asemenea în cuprinsul contestației în anulare că dezlegarea dată de instanța de recurs cauzei este rezultatul unei greșeli materiale și pentru faptul că s-a apreciat din eroare că instanțele de casare ar fi dezlegat în vreun fel excepțiile invocate. Pentru analiza acestui motiv de contestație este necesar ca instanța să procedeze la o examinare succintă a dispozițiilor cuprinse în deciziile de casare din cele două cicluri procesuale anterioare.

În primul ciclu procesual, prin Decizia civilă nr. 1374/R/28.11.2008, a Tribunalului Cluj, Secția civilă instanța a admis recursul declarat de reclamantul K.A. împotriva Sentinței civile nr. 3792/31.03.2008, pe care a casat-o și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță. În considerentele deciziei instanța a analizat natura raporturilor juridice dintre părți și a concluzionat în sensul că acțiunea dedusă judecării se constituie ca fiind singurul mijloc procesual de care reclamantul poate dispune în vederea valorificării pretențiilor sale, iar în ce măsură acestea sunt sau nu întemeiate, constituie o chestiune ce ține de analizarea cauzei pe fond. Referitor la pretensele plăți efectuate de recurent reprezentând contravaloarea impozitelor și a utilităților, contravaloarea sobei, s-a statuat că în mod eronat s-a reținut de către instanța de fond că pentru acestea recurentul avea la dispoziție acțiunea întemeiată pe gestiunea de afaceri, în condițiile în care la momentul efectuării plăților acesta nu a avut reprezentarea faptului că acționează în interesul altei persoane, dimpotrivă a avut în vedere calitatea sa de viitor proprietar, acționând astfel în propriul interes. Instanța de recurs din primul ciclu procesual a apreciat de asemenea că soluționarea cauzei de către instanța de fond pe excepția inadmisibilității a avut la bază calificarea greșită a raporturilor juridice dintre părți, motiv pentru care s-au îndrumări pentru rejudecare în sensul de a se tranșa problema prescriptibilității dreptului la acțiune, iar în ipoteza respingerii acestei excepții, să se procedeze la administrarea probelor necesare pentru soluționarea cauzei pe fond.

Rezultă din cele expuse că instanța de recurs din primul ciclu procesual a tranșat în mod irevocabil natura raporturilor juridice dintre părți, apreciind că sunt îndeplinite cerințele de admisibilitate ale acțiunii întemeiată pe îmbogățirea fără justă cauză. Este considerentul pentru care s-a apreciat că instanța de fond a admis greșit excepția inadmisibilității.

În al doilea ciclu procesual, prin Decizia civilă nr. 718/R/04.06.2010, instanța a admis recursul declarat de reclamantul K.A. împotriva Sentinței civile nr. 14195/10.11.2009, a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a casat-o și a dispus trimiterea cauzei pentru rejudecare. Este de remarcat faptul că prin sentința care a format obiectul controlului judiciar în ciclul procesual menționat, instanța de fond a pronunțat următoarea soluție: a respins excepția prescripției

extinctive a dreptului la acțiune a reclamantului, invocată de pârâtele A.M. și H.E.; a respins excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului K.A., invocată de către aceleași pârâte și a respins acțiunea civilă formulată de reclamantul K.A. în contradictoriu cu pârâtele A.M. și H.E., ca neîntemeiată. Totodată a fost obligat reclamantul să plătească în favoarea pârâtelor cheltuieli de judecată în sumă de 2975 lei. Împotriva sentinței civile examinate calea de atac a recursului a fost declarată doar de către reclamantul K.A., care a criticat soluția pronunțată pe fond, mai exact respingerea acțiunii sale ca neîntemeiată. Față de această constatare, instanța de recurs din al doilea ciclu procesual a exercitat controlul judiciar în limitele investiției sale și a constatat că instanța de fond a încălcat prevederile art. 315 C.pr.civ. și nu a procedat la judecarea în fond a cauzei pornind de la problemele de drept deja dezlegate și a dispus trimiterea cauzei pentru rejudecarea la aceeași instanță.

Față de cele ce preced, motivul de contestație în anulare examinat este nefundat, deoarece instanța de recurs din al treilea ciclu procesual a constatat că prin deciziile pronunțate în recurs, în ciclurile procesuale anterioare, tribunalul s-a pronunțat definitiv asupra excepției prescripției dreptului la acțiune, excepției lipsei calității procesuale active și excepția lipsei calității procesuale pasive. Constatarea se impune chiar dacă instanța de fond din al treilea ciclu procesual s-a pronunțat în sensul respingerii cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune, omițând să observe că respectiva excepție a fost soluționată în mod irevocabil în ciclurile procesuale anterioare. În aceste sens, instanța de recurs a apreciat corect faptul că, respectând limitele rejudecării, excepțiile invocate de către pârâte nu mai pot fi aduse din nou în discuție nici la fond și nici în recurs, sub aspectul excepțiilor, cauza fiind dezlegată în drept.

Al doilea motiv al contestației în anulare se întemeiază pe dispozițiile art. 318 alin. 1 teza a II-a C.pr.civ., care prevede omisiunea cercetării vreunui motiv de modificare sau de casare de către instanța de recurs.

Contestatoarele invocă necercetarea motivelor de nelegalitate prevăzute de art. 304 pct. 7, 8 și 9 C.pr.civ.

Tribunalul constată că este nefundat și acest motiv al contestației deoarece instanța de recurs, prin considerentele globale expuse cu privire la motivele de recurs, a analizat criticile recurentelor, chiar dacă nu s-a făcut trimitere expresă la textele legale menționate. Cu alte cuvinte, pretinsele motive necercetate reprezintă, în realitate, argumente aduse în sprijinul motivelor propriu-zise invocate de recurente, care au fost analizate sintetic în decizia contestată.

Astfel, în considerentele Deciziei civile nr. 551/R/2011, a Tribunalului Cluj, s-a reținut că reclamantul a fost lipsit de folosința sumelor solicitate, ceea ce justifică fie acordarea de dobânzi, fie măcar a sumei reactualizate, având în vedere devalorizarea monedei naționale începând cu anul 1997 și până în prezent.

Față de această constatare, instanța de recurs a apreciat că se impune acordarea sumei plus dobânda de referință, până la data introducerii acțiunii suma rezultată fiind de 15.295,5 lei. La această sumă, în baza art. 1088 C. civil și O.G. nr. 9/2000, după data introducerii acțiunii, 18 iulie 2007, se datorează dobânda legală respectiv dobânda de referință a B.N.R.

Referitor la critica din recurs privitoare la plata facturilor de utilități și impozit, Tribunalul a reținut că aceste chitanțe au fost eliberate pe numele defunctului, reclamantul nefăcând în mod efectiv dovada că el a fost cel care a plătit aceste sume, chiar dacă se află în posesia chitanțelor. Chiar dacă există o prezumție referitoare la plata chitanțelor, însă tribunalul apreciază că prezumția este în favoarea celui înscris în chitanțe și nu în favoarea celui care deține chitanțele. Așadar, prezumția de plata funcționează în sensul că sumele de bani înscrise în chitanță au fost plătite de către persoana înscrisă în chitanțe, respectiv de către antecesorul pârâtelor.

A mai apreciat instanța de recurs că, în ipoteza în care reclamantul susține că el a plătit sumele înscrise în chitanțe ar fi trebuit ca această pretenție să fie dovedită cu alte mijloace de probă și nu apelând doar al prezumția care, așa cum s-a arătat, nu este în favoarea sa.

Rezultă din cele expuse că instanța a recurs a examinat criticile recurentelor și nu se poate reține necercetarea motivelor de modificare și de casare invocate.

Prin decizia civilă nr. 479/R din 10.05.2012 pronunțată de Tribunalul Cluj s-a respins ca nefondată contestația la titlu formulată de contestatorii A.M. și H.E., împotriva Deciziei civile nr. 551/R/2011 din 09.02.2012 a Tribunalului Cluj, pe care a menținut-o în totul.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța a reținut următoarele:

Deși contestatoarele și-au întemeiat cererea pe dispozițiile art. 399 și 281 C.pr.civ., acestea au precizat că înțeleg să susțină cererea formulată ca și contestație la titlu. Astfel, cererea a fost soluționată ca atare de către tribunal.

Tribunalul a reținut că prin Decizia civilă nr. 551/R/2011 din 09.02.2012 a Tribunalului Cluj a fost admis în parte recursul declarat de reclamantul K.A. împotriva Sentinței civile nr. 1714/2011 a Judecătoriei Cluj-Napoca, pe care a modificat-o sub aspectul sumelor datorate de către pârâte, plus dobânda legală.

Pârățile apreciază că modalitatea de calcul a actualizării cu dobânda legală din titlul executoriu s-a făcut în mod greșit, acest aspect nefiind însă constatat de către tribunal cu ocazia judecării prezentei cereri.

Astfel, sumele acordate de către instanța de fond au fost actualizate de către instanța de recurs, rezultând suma de 15.295, 5 lei, până la data introducerii acțiunii, iar ulterior având în vedere că reclamantul a fost lipsit de folosința sumei solicitate a apreciată că se justifică acordarea de dobânzi, astfel încât începând cu data introducerii acțiunii a acordat și dobânzile la suma stabilită.

Cât privește, modalitatea de calculare a dobânzilor, tribunalul a apreciat că acestea se calculează în funcție de dobânda de referință a BNR și nu în baza OG nr. 9/2000, având în vedere că nu există raporturi contractuale în cauză, sumele fiind acordate cu titlul de îmbogățire fără justă cauză sau cu titlul de reparație. Prevederile OG nr. 9/2000 au fost menționate în sensul că se datorează dobânda legală însă aceasta nu este diminuată cu 20% tocmai având în vedere aspectele mai sus menționate.

Referitor la cheltuielile de judecată, tribunalul a apreciat că acestea au fost în mod corect stabilite luând în considerare proporția pretențiilor admise, în toate ciclurile procesuale și nu cu luarea în considerare doar a pretențiilor efectiv acordate.

Cât privește cererea de anulare a formelor de executare efectuată în baza titlului executoriu calculat greșit, după cum s-a arătat anterior, sumele nu au fost greșit calculate, pe de altă parte această cerere este specifică unei contestații la executare propriu zise și nu poate fi formulată în cadrul cererii de lămurire a dispozitivului.

Împotriva acestor hotărâri au formulat cerere de revizuire pârâții A.M. și H.E. solicitând casarea deciziei Tribunalului Cluj și trimiterea dosarului spre rejudecarea contestației la executare formulate în temeiul art. 281 raportat la art. 399 C.pr.civ.

În motivare s-a arătat că suma de 15295,5 lei acordată prin decizia civilă nr. 551/R/2011 a Tribunalului Cluj a fost calculată greșit.

Împotriva acestei decizii pronunțate în recurs a fost promovată contestație în anulare și cerere de îndreptare și lămurire a dispozitivului acesteia. Contestația în anulare a fost respinsă pe motiv că cererea privind rectificarea greșelii de calcul se poate face conform procedurii prevăzute de art. 281 C.pr.civ., cererea de îndreptare formulată în dosarul Tribunalului Cluj fiind respinsă ca neîntemeiată.

În aceste condiții există două hotărâri judecătorești potrivnice, ambele date într-un litigiu privind eroarea materială din decizia civilă nr. 551/2011 a Tribunalului Cluj, decizia dată în contestația în anulare având putere de lucru judecat în ceea ce privește rectificarea erorii de calcul pe calea procedurii prevăzute de art. 281 C.pr.civ.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 322 pct. 7 C.pr.civ.

În apărare, intimatul K.A. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de revizuire ca tardivă, inadmisibilă, iar în subsidiar ca neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată.

În motivare s-a arătat că prezenta cerere de revizuire este îndreptată împotriva deciziei care a avut ca obiect îndreptare eroare materială, neputând fi formulată o cerere de revizuire împotriva unei astfel de hotărâri ci numai împotriva deciziei nr. 551/2011. Ori, raportat la data pronunțării acestei decizii cererea de revizuire este tardivă.

Nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 322 pct. 7 C.pr.civ., neputând fi vorba despre hotărâri definitive potrivnice între hotărârea de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale și hotărârea pronunțată în dosarul nr. 35559/211/2010.

În drept au fost invocate prevederile art. 115 și urm., art. 322, art. 281 și urm. C.pr.civ.

Analizând cererea de revizuire formulată de revizuiențele A.M. și H.E. împotriva deciziei civile nr. 479 din 10 mai 2012 a Tribunalului Cluj, Curtea reține următoarele:

Referitor la excepția tardivității cererii de revizuire, excepție invocată prin întâmpinare de către intimatul K.A., instanța apreciază că aceasta este neîntemeiată.

Motivul pentru care s-a invocat excepția este acela că cererea de revizuire nu poate fi formulată împotriva unei hotărâri prin care s-a soluționat o cerere de îndreptare a erorii materiale, cererea de revizuire putând privi numai decizia propriu-zisă, respectiv în acest caz decizia civilă nr.551/18.05.2011 a Tribunalului Cluj.

Acest raționament nu poate fi însă primit, instanța de judecată trebuind raportat la principiul disponibilității care guvernează procesul civil să soluționeze cererea având obiectul indicat de parte. Ori, revizuiile au indicat în cerere care este hotărârea a cărei revizuire se solicită, cea pronunțată în dosarul nr..../211/2011 al Tribunalului Cluj la data de 10.05.2012. Raportat la aceasta cererea de revizuire apare ca fiind formulată în termenul de 1 lună prevăzut de art.324 alin.1 pct.1 C.pr.civ.

În ceea ce privește admisibilitatea cererii, aspect de asemenea invocat prin întâmpinarea formulată în cauză, se rețin următoarele:

Cererea de revizuire dedusă judecătii este întemeiată în drept pe dispozițiile art.322 pct.7 C.pr.civ., cazul de revizuire reglementat de acest text de lege constând în existența a două hotărâri potrivnice date în aceeași pricină, între aceleași persoane, având aceeași calitate.

Deși nu se indică exact hotărârile potrivnice, solicitându-se „casarea deciziei pronunțate în dosarul nr..../211/2011 și trimiterea dosarului spre rejudecarea contestației la executare”, din cuprinsul cererii de revizuire se poate deduce că hotărârea potrivnică deciziei civile nr. 479/2012 a Tribunalului Cluj este decizia civilă nr.115/2012 pronunțată în dosarul nr..../117/2011 a Tribunalului Cluj.

Conform susținerilor revizuienților ar exista contraritate de hotărâri între cele două decizii, în aceste condiții impunându-se casarea deciziei civile nr.479/2012 a Tribunalului Cluj și rejudecarea cauzei.

Pentru a putea considera îndeplinite condițiile prevăzute de pct.7 al art.322 C.pr.civ. pentru admisibilitatea cererii de revizuire trebuie să existe două hotărâri definitive contradictorii, hotărârile să fie pronunțate în același litigiu, adică să existe tripla identitate de elemente: părți, obiect și cauză, hotărârile să fie pronunțate în procese diferite, în al doilea proces să nu se fi discutat excepția puterii de lucru judecat și să se solicite anularea celei de-a doua hotărâri.

În mod cert în cauză nu sunt îndeplinite cumulativ aceste condiții, hotărârile referitor la care se pretinde că ar fi contradictorii nefiind pronunțate în aceeași cauză.

Astfel, decizia civilă nr.115/2012 a Tribunalului Cluj a fost pronunțată în dosarul nr..../117/2011 având ca obiect contestație în anulare a deciziei civile nr.551/2011 a Tribunalului Cluj, decizia civilă nr. 479/2012 fiind pronunțată în dosarul nr..../211/2011 al Tribunalului Cluj, având ca obiect contestație la titlu a deciziei civile nr.551/2011 a Tribunalului Cluj.

Totodată prin cererea de revizuire nu se solicită anularea celei de-a doua hotărâri, apreciată ca potrivnică deciziei civile nr.115/2012 a Tribunalului Cluj, soluția prevăzută de art. 327 alin.1 C.pr.civ. pentru situația în care cererea de revizuire întemeiată pe pct.7 al art.322 C.pr.civ. este apreciată întemeiată, solicitându-se casarea deciziei civile nr.479/2012 a Tribunalului Cluj și rejudecarea contestației la titlu.

În aceste condiții, raportat la art.322 alin.1 Pct.7 coroborat cu art.327 alin.1 C.pr.civ. cererea de revizuire apare ca inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare. (Judecător Anamaria Câmpean)

2. Contestație în anulare specială. Greșeli de judecată. Respingere Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 64/RC din 21 septembrie 2012

Prin contestația în anulare formulată de contestatorii D.A.D. și S.D.P., s-a solicitat, în temeiul art. 318 alin. 1 C.pen., anularea deciziei civile nr. 2933/R/15.06.2012 a Curții de Apel Cluj, în sensul modificării dispozițiilor privitoare la cheltuielile de judecată convenite la fond reclamanților, menținând suma de 3.000 lei, acordată de instanța fondului.

În motivarea contestației în anulare s-a arătat că pronunțându-se asupra cheltuielilor de judecată acordate reclamanților de instanța fondului, instanța de recurs a arătat, la pag. 23 alin. 2 din Decizia nr. 2933/R/2012 că reclamanții au notificat autoritatea administrativă pentru o suprafață de 9832 mp, "din care, prin sentința fondului, li s-a restituit în natură suprafața de 825 mp, aproximativ 10% din pretențiile reclamanților fiind astfel admise de prima instanță".

Suprafața de 9832 mp le-a fost acordată reclamanților, urmare a notificării, pe cale administrativă, prin Dispoziția nr. 8401/2007, iar obiectul cererii lor în instanță a fost doar recunoașterea dreptului la despăgubiri pentru suprafața suplimentară de 825 mp, cerere în întregime admisă. Acest aspect a fost corect reținut de instanța de recurs (Dec. 2933/R/2012 pag. 3, par. 2 din motive, rd. 5) care a arătat "stabilind dreptul la despăgubiri și pentru diferența de teren de 825 mp".

Eroarea materială provocată de exprimarea "din care" folosită din eroare în loc de exprimarea corectă „pe lângă care” a condus la determinarea procentului de admitere a cererii de 10% în loc de 100%, față de pretențiile reclamantilor. Astfel, procentul de 100% trebuia aplicat onorariului de expert, în loc de cel de 10%. Același procent trebuia aplicat și părții din onorariul avocatului referitor la această cerere.

Tot dintr-o eroare de calcul, instanța nu a adunat la cererile admise și pe cele legate de stabilirea calității de persoană beneficiară a dispoziției, a reclamantei S.D. și de stabilire a cetelor de proprietate ale antecesoarei reclamantei S. și ale reclamantului D.A., în lipsa formulării acestor cereri la instanță, Dispoziția 8401/2007 neputând fi valorificată. Aceste cereri justifică, de asemenea, în parte, onorariul avocațial.

Contestația în anulare este nefondată.

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

Curtea de Apel Cluj, prin decizia civilă nr. 2933/R/15.06.2012, pronunțată în dosar nr. aaa/117/2007, a admis în parte recursul declarat de pârâțul Primarul municipiului Cluj-Napoca împotriva sentinței civile nr. 128/10.02.2012 a Tribunalului Cluj, pronunțată în dosar nr. aaa/117/2007, care a fost modificată în parte, doar cu privire la quantumul cheltuielilor de judecată stabilite în sarcina pârâților, în sensul că obligării pârâților să le plătească reclamantilor suma de 630 lei, cheltuieli de judecată parțiale pentru fondul cauzei, în loc de suma de 3.000 lei cheltuieli de judecată.

A fost menținut restul dispozițiilor din sentința recurată.

A fost respins ca nefondat recursul declarat de reclamantii D.A.D. și S.D.P., în contra aceleiași sentințe.

Motivând decizia, Curtea de Apel Cluj a reținut în considerentele deciziei, următoarele:

„Motivele de recurs ale reclamantilor pot fi împărțite în două categorii: o primă categorie vizează preluarea, în opinia recurenților, fără titlu a imobilului în litigiu; o a doua categorie are în vedere, potrivit susținerii recurenților, posibilitatea restituirii în natură a imobilului solicitat, datorită inexistenței utilității publice pretinse de pârât, în condițiile în care refuzul de restituire în natură ar constitui, în accepțiunea reclamantilor, o încălcare a art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În ceea ce privește recursul pârâțului, acesta vizează doar cheltuielile de judecată stabilite în sarcina sa prin sentința fondului, pârâțul solicitând, în principal, exonerarea sa de la plata acestor cheltuieli, iar în subsidiar, reducerea quantumului cheltuielilor de judecată la care a fost obligat.

Cu privire la recursul reclamantilor.

Cererea de chemare în judecată.

Prin cererea introductivă de instanță reclamantii au solicitat: anularea Dispoziției nr. 8401/26.09.2007; constatarea preluării de către stat, fără titlu, a suprafeței de 10686 mp din totalul de 14463,4 mp, proprietatea antecesorilor reclamantilor, D.S. și D.A., teren situat în str. S. nr. 1-3, înscris în CF nr. 7919 Cluj, nr. top 14909/1/20, în suprafață de 230 stj.p.; nr. top 14909/1/21, în suprafață de 130 stj.p.; nr. top 15332/6, în suprafață de 1434 stj.p.; nr. top 15532/4/3, 15532/5, în suprafață de 1 iugăr și 652 stj.p.; obligarea pârâților, în principal, la restituirea în natură a terenului preluat fără titlu, în suprafață de 10686 mp, iar în subsidiar, restituirea acestui teren în echivalent, prin acordarea de teren pe aceeași valoare din patrimoniul pârâțului de rândul 1, iar dacă nici acest lucru nu este posibil, într-un al doilea subsidiar, obligarea pârâților la emiterea dispoziției de propunere pentru despăgubiri și pentru diferența de suprafață preluată în realitate fără titlu față de dispoziția contestată, respectiv, suprafața de 854 mp.

Ulterior, reclamantii și-au precizat și completat acțiunea în funcție de concluziile expertizei și de mersul dezbaterilor.

Circumstanțele de fapt ale cauzei.

Prin Dispoziția nr. 8401/26.09.2007, emisă de Primarul municipiului Cluj-Napoca, a fost soluționată Notificarea nr. 2035/06.11.2001, formulată de numiții D.A.D. și I.M.I., în baza Legii nr. 10/2001, în sensul că s-a propus acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale, Titlul VII din Legea nr. 247/2005, pentru terenul revendicat, în suprafață de 9832 mp, situat în str. S. nr. 1-3.

În considerentele acestei dispoziții s-a reținut faptul că, potrivit certificatului de moștenitor nr. 27/03.07.2002, notificatorii sunt moștenitorii în parte ai fostului proprietar tabular, iar în parte foști proprietari, ai imobilului înscris în CF nr. 7919 Cluj, având așadar, calitatea de persoane îndreptățite, conform art. 3 alin. 1 lit. a coroborat cu art. 4 alin. 2 din Legea nr. 10/2001.

S-a reținut, totodată, faptul că terenul revendicat a trecut în proprietatea Statului Român prin Decizia nr. 450/10.06.1969, bazată pe art. 17 din Constituția R.P.R., de la P.A., proprietară în cotă de 1/8 parte, D.A., proprietară în cotă de 1/8 parte, D.A. și I.M.I., proprietari în părți egale asupra cotei de 3/8 parte, în prezent terenul fiind situat în zona sistematizată, pentru amenajarea lacului și aleilor din zona de agrement a Cartierului Gheorgheni – Casa Tineretului.

Prin Notificarea nr. 2035/06.11.2011, expediată prin intermediul executorului judecătoresc, notificatorii D.A.D. și I.M.I., în nume propriu și în calitate de moștenitori ai defunctei D.A., au solicitat, restituirea în echivalent, în principal prin atribuirea, în schimbul terenului situat în Cluj-Napoca, str. S. nr. 1-3, identificat în CF nr. 7919 Cluj-Napoca, nr. top 15532/6, 15532/5, 15532/4/3, expropriat fără titlu, pentru amenajarea lacului și aleilor din zona de agrement din Cartierul Gheorgheni – Casa Tineretului, în suprafață de 9832 mp, a unei suprafețe de teren situată în intravilanul municipiului Cluj-Napoca, iar în subsidiar, acordarea de despăgubiri bănești în sumă de 737.400 USD, notificatorii arătând că formulează notificarea în nume propriu și în calitate de moștenitori ai defunctei D.A., foști coproprietari ai imobilului situat în Cluj-Napoca, str. S. nr. 1-3, înscris în CF nr. 7919 Cluj-Napoca, nr. top 14909/1/20, 14909/1/21, 15532/6, 15532/4/3, 15532/5.

Din certificatul de deces seria DP nr. 652140 rezultă faptul că numita I.M.I., fiica lui D.S. și D.A., născută la 20.01.1940, a decedat la data de 21.04.2006, moștenitorul acesteia fiind numita S.D.P., fiica defunctei, conform certificatului de moștenitor nr. 24/16.11.2006.

Din certificatul de deces seria DR nr. 130360 rezultă faptul că mama lui I.M.I., numita D.A., a fost fiica lui P.D. și P.M., fiind decedată la data de 31.07.2001.

Din certificatul de moștenitor nr. 27/03.07.2002, rezultă că de pe urma defunctei D.A., decedată la 31.07.2001, au rămas ca moștenitori numiții D.A.D., în calitate de fiu, în cotă de 1/2-a parte și I.M.I., în calitate de fiică, în cotă de 1/2-a parte.

Din xerocopia cărții funciare nr. 7919 Cluj rezultă faptul că în această carte funciară erau întabulate mai multe imobile, după cum urmează: A + 1, cu nr. top 14909/1/19, arător în str. D., în suprafață de 435 stj.p.; A + 2, cu nr. top 14909/1/20, arător în suprafață de 230 stj.p.; A + 3, cu nr. top 14909/1/21, arător în suprafață de 130 stj.p.; A + 4, cu nr. top 15532/4, arător Între Lacuri, în suprafață de 1123 mp; A + 5, cu nr. top 15532/5, arător în suprafață de 1320 stj.p.; A + 6, cu nr. top 15532/6, arător în suprafață de 1634 mp; A + 7, cu nr. top 15532/4/3 și 15532/5, mlaștină și arător Între Lacuri, în suprafață de 1 iugăr și 625 stj.p.

Inițial, sub B 1, B 2 au fost proprietari, asupra imobilelor cu nr. ser. A + 1, A + 6, numiții D.S. și soția, născută P.A..

Ulterior, asupra porțiunii de proprietate de sub B + 1, a lui D.S., sub B 7, B 8 și B 9, s-a întabulat dreptul de proprietate, cu titlu de drept moștenire, în favoarea numiților D.A., soție, în cotă de 1/8 parte, D.A., fiu, și I.L.M.I., fiică, acești doi din urmă între ei în părți egale, în cotă de 3/8 parte, făcându-se mențiunea că porțiunea de proprietate de sub B 1 a lui D.S. reprezintă cota de 4/8 din imobilele cu nr. ser. A + 2, A + 3, A + 6, A + 7.

Practic, moștenitorii lui D.S. și-au întabulat dreptul de proprietate sub B 7, 8, 9, asupra imobilelor cu nr. top 14909/1/20 (A + 2), 14909/1/21 (A + 3), 15532/6 (A + 6), 15532/4/3 și 15532/5 (A + 7).

Reclamanții au, așadar, calitate de persoane îndreptățite în temeiul Legii nr. 10/2001, cu privire la imobilul notificat înscris în CF nr. 7919 Cluj-Napoca, nr. top 15532/6, 15532/5, 15532/4/3, calitate, de altfel, atestată și prin Dispoziția nr. 8401/26.09.2007.

Din adresa nr. 67646/68/XII/09.06.1969 a Consiliului Popular al municipiului Cluj – Serviciul Gospodăriei Comunale și Locative, rezultă faptul că sistematizarea Cartierului Gheorgheni Cluj este în contradicție cu partea de hotar numită „Râțul Bivolilor”, acoperită cu ape stătătoare, bălți și lacuri, și care inițial avea o suprafață de 200 iugăre, dar care în prezent se întinde pe o suprafață de 14,55 ha, iar pentru remedierea acestei situații, la cererea Consiliului Popular al municipiului Cluj-Napoca – Serviciul Gospodăriei Comunale și Locative, s-a întocmit detaliul de sistematizare nr. 337/1967, denumit „Parcul Est”, detaliu în cadrul căruia este prinsă o pânză de apă de aproximativ 25 hectare, împărțită de pe mai multe oglinzi de apă, iar între acestea, cea mai apropiată de microraionul I Gheorgheni, e cuprinsă între str. S., S., Între Lacuri și fostul Depozit Militar.

În aceeași adresă s-a arătat faptul că, pentru a se lichida aspectul necorespunzător al bălții, și pentru a se da populației orașului Cluj, posibilitatea de a avea acolo un lac de agrement, justificat și de faptul că lacul din Parcul Mare al municipiului este departe de a satisface cerințele populației, Comitetul Executiv al Consiliului Popular al municipiului Cluj a apreciat că este necesar să procedeze la realizarea primului lac din șirul celor propuse a fi amenajate.

În acest scop s-a propus emiterea unei decizii în temeiul art. 7 din Constituția R.S.R., text constituțional care, între bogățiile naturale ce formează proprietatea socialistă de stat, enumeră și apele, indiferent dacă sunt curgătoare sau stătătoare – bălți, lacuri, mlaștini, etc.

S-a menționat, prin aceeași adresă, că urmează să facă obiectul deciziei ce se va emite mai multe terenuri, printre care, și terenul cu suprafața de 0,96 ha, aparținând lui D.S. și soția, P.A., aferent nr. top 15532/4/3, 15532/5 și 15532/6.

Prin Decizia nr. 450/10.06.1969, emisă de Comitetul executiv al Fostului Consiliu Popular al municipiului Cluj în baza Decretului nr. 143/1953 și a Decretului nr. 39/1956, coroborat cu art. 47 din Legea nr. 57/1968, s-au considerat trecute în proprietatea statului și în administrarea operativă a Consiliului Popular al municipiului Cluj, mai multe lacuri și bălți, printre care și suprafața de 0,96 ha, cu nr. top 15532/4/3, 15532/5, 15532/6, proprietatea numiților D.S. și soția, P.A.

Din raportul de expertiză tehnică judiciară întocmit în fața primei instanțe de către expert inginer C.G. – expertiză care avea ca obiectiv identificarea în teren a suprafeței din CF nr. 7919 Cluj, nr. top 14909/1/20, 14909/1/21, 15532/6, 15532/4/3, 15532/5 -, rezultă faptul că, din suprafața totală aferentă acestor numere topografice, suprafața de 9842 mp, evidențiată cu albastru în planul de situație anexă la raportul de expertiză, este afectată, respectiv, ocupată de o porțiune din Lacul I Est Gheorgheni, având destinația de lac de agrement, în timp ce o porțiune din aleea riverană lacului, în suprafața de 815 mp evidențiată cu portocaliu în planul de situație, poate fi considerată ca fiind neafectată de lacul de agrement.

Ca urmare a formulării de către părți a obiecțiunilor la acest raport de expertiză, prin răspunsul la obiecțiunile formulate de reclamant, expertul C.G. a arătat că suprafața de 9842 mp se include în suprafața totală de 53120,17 mp, care constituie imobilul Lac I Est Gheorgheni.

Din referatul nr. 8386/451.2/16.01.2008, întocmit de Municipiul Cluj-Napoca – Serviciul Autorizări Comerț, rezultă faptul că prin Adresa nr. 64091/2/18.08.2006, S.C. I.M. S.R.L. a solicitat Consiliului Local al municipiului Cluj-Napoca asocierea în vederea administrării în comun a Lacului I Est din Cartierul Gheorgheni, lac care are o suprafață de 53120,17 mp, și care este cuprins în inventarul domeniului public al municipiului Cluj-Napoca, la poziția nr. 2281, în cadrul asocierii, S.C. I.M. S.R.L. obligându-se să execute toate lucrările de reabilitare ce se impun.

Prin H.C.L. nr. 188/15.04.2008, s-a aprobat asocierea Consiliului local al municipiului Cluj-Napoca cu S.C. I.M. S.R.L., privind administrarea în comun a Lacului I Est Gheorgheni.

Prin H.C.L. nr. 293/23.06.2009 s-a revocat H.C.L. nr. 188/15.04.2008, privind asocierea Consiliului Local al municipiului Cluj-Napoca cu S.C. I.M. S.R.L., vizând administrarea în comun a Lacului I Est Gheorgheni, pe motiv că imobilul face parte din domeniul public al Municipiului Cluj-Napoca, conform Anexei nr. 4, poziția nr. 1952, la H.G. nr. 969/2002.

În răspunsul la obiecțiunile formulate de reclamant, respectiv în planul de situație anexă la răspunsul la obiecțiuni, expertul C.G. a evidențiat cu culoare albastră suprafața numerelor topografice ce au aparținut familiei reclamantilor și care în prezent este acoperită cu apa Lacului I Est Gheorgheni (expertul evidențiind cu culoare verde și numerele topo ce constituie de asemenea, Lacul I Est Gheorgheni), iar cu culoare roșie – în realitate, pe planul de situație culoarea este roz -, s-a delimitat suprafața de 815 mp care nu este acoperită de apa Lacului I Est Gheorgheni.

Cu privire la dispozițiile legale aplicabile în cauză. Cu privire la caracterul nefondat al susținerilor reclamantilor.

Potrivit art. 2 alin. 1 lit. h din Legea nr. 10/2001, republicată, în înțelesul prezentei legi, prin imobile preluate în mod abuziv, se înțeleg imobilele preluate de stat cu titlu valabil, astfel cum este definit la art. 6 alin. 1 din Legea nr. 213/1998.

Art. 6 alin. 1 din Legea nr. 213/1998, prevede că „fac parte din domeniul public sau privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale și bunurile dobândite de stat în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea Constituției, a tratatelor internaționale la care România era parte și a legilor în vigoare la data preluării lor de către stat”.

Art. 7 din Constituția R.S.R. din 1965 statua următoarele: „Bogățiile de orice natură ale subsolului, minele, terenurile din fondul funciar de stat, pădurile, apele, izvoarele de energie naturală, fabricile și uzinele, băncile, întreprinderile agricole de stat, stațiunile pentru mecanizarea agriculturii, căile de comunicație, mijloacele de transport și telecomunicații de stat, fondul de stat de clădiri și locuințe, baza materială a instituțiilor social-culturale de stat, aparțin întregului popor, sînt proprietate de stat”.

În conformitate cu art. 47 din Legea nr. 57/1968, deciziile consiliilor populare, deci și Decizia nr. 450/10.06.1969, trebuiau adoptate cu un anume quorum, respectiv, potrivit acestui text legal, „consiliile populare lucrează în prezenta a cel puțin jumătate plus unu din numărul total al deputaților, iar lucrările sesiunii sînt conduse de un prezidiu alcătuit din 3-9 membri. Prezidiul alege, dintre membrii săi, președintele sesiunii consiliului popular.

Consiliul popular adopta hotărîri prin vot deschis, în afară de cazul în care consiliul popular hotărăște ca votul să fie secret. Hotărîrile se adopta cu votul majorării deputaților care compun consiliul popular și se semnează de președintele sesiunii. Hotărîrile adoptate în cazul art. 45 și 5 se semnează de președintele de vîrstă”.

Prin prisma acestor texte legale mai sus citate, Curtea constată că în speță a operat o preluare cu titlu a imobilului litigios, putîndu-se discuta, cel mult, despre o preluare abuzivă în sensul art. 2 alin. 1 lit. h din Legea nr. 10/2001, republicată.

Legea nr. 10/2001, republicată, instituie, prin dispozițiile art. 1 alin. 1, art. 7 alin. 1 și art. 9, regula restituirii în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, și care se circumscriu dispozițiilor acestei legi, în favoarea persoanelor îndreptățite.

Art. 1 alin. 2 prevede că în cazurile în care restituirea în natură nu este posibilă se vor stabili măsuri reparatorii prin echivalent, care pot să constea fie în compensare cu alte bunuri sau servicii oferite în echivalent de către entitatea investită potrivit prezentei legi cu soluționarea notificării, cu acordul persoanei îndreptățite, fie în despăgubiri acordate în condițiile prevederilor speciale privind regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, în timp ce alin. 4 al aceluiași articol prevede că măsurile reparatorii prin echivalent pot fi combinate.

Potrivit art. 3 alin. 1 lit. a din Legea nr. 10/2001, republicată, sunt îndreptățite la măsuri reparatorii în înțelesul prezentei legi, constînd în restituire în natură sau, după caz, prin echivalent, persoanele fizice proprietari ai imobilelor la data preluării în mod abuziv a acestora, precum și, în conformitate cu art. 4 alin. 2, moștenitorii legali sau testamentari ai persoanelor fizice îndreptățite.

Alin. 3 al aceluiași art. 4 prevede că succesibilii care, după data de 6 martie 1945, nu au acceptat moștenirea, sunt repuși de drept în termenul de acceptare a succesiunii pentru bunurile care fac obiectul prezentei legi, cererea de restituire avînd valoarea de acceptare a succesiunii pentru bunurile a căror restituire se solicită în temeiul prezentei legi.

Art. 4 alin. 4 prevede că de cotele moștenitorilor legali sau testamentari care nu au urmat procedura prevăzută la capitolul III profită ceilalți moștenitori ai persoanei îndreptățite care au depus în termen cererea de restituire.

Prin prisma dispozițiilor art. 3 și 4 din Legea nr. 10/2001, republicată, mai sus citate, reclamantii sunt persoane îndreptățite la măsuri reparatorii în baza Legii nr. 10/2001 pentru imobilul notificat, respectiv, pentru terenul în suprafață de 9832 mp, înscris în CF nr. 7919 Cluj-Napoca, nr. top 15532/6, 15532/5, 15532/4/3, avînd în vedere că prin notificarea nr. 2035/06.11.2001, notificatorii au solicitat în temeiul Legii nr. 10/2001 restituirea în echivalent doar a acestui teren, în suprafață de 9832 mp..

Art. 10 din Legea nr. 10/2001 reglementează distinct, în aliniatele 1-10, condițiile concrete în care se va dispune restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv, alin. 2 prevăzînd că „în cazul în care pe terenurile pe care s-au aflat construcții preluate în mod abuziv s-au edificat noi construcții, autorizate, persoana îndreptățită va obține restituirea în natură a părții de teren ramase liberă, iar pentru suprafața ocupată de construcții noi, cea afectată servituților legale și altor amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale, măsurile reparatorii se stabilesc în echivalent”.

Art. 10.3 din H.G. nr. 250/2007 prevede următoarele:

„În toate cazurile entitatea investită cu soluționarea notificării are obligația, înainte de a dispune orice măsură, de a identifica cu exactitate terenul și vecinătățile și totodată de a verifica destinația actuală a terenului solicitat și a subfeței acestuia, pentru a nu afecta căile de acces (existența pe terenul respectiv a unor străzi, trotuare, parcuri amenajate și altele asemenea), existența și utilizarea unor amenajări subterane: conducte de alimentare cu apă, gaze, petrol, electricitate de mare calibru, adăposturi militare și altele asemenea. În cazul în care se constată astfel de situații, restituirea în natură se va limita numai la acele suprafețe de teren libere sau, după caz, numai la acele suprafețe de teren care nu afectează accesul și utilizarea normală a amenajărilor subterane. Sintagma amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale are în vedere acele suprafețe de teren afectate unei utilități publice, respectiv suprafețele de teren supuse unor amenajări destinate a deservi nevoile comunității, și anume căi de comunicație (străzi, alei,

trotuare etc.), dotări tehnico-edilitare subterane, amenajări de spații verzi din jurul blocurilor de locuit, parcuri și grădini publice, piețe pietonale și altele. Individualizarea acestor suprafețe, în cadrul procedurilor administrative de soluționare a notificărilor, este atributul entității investite cu soluționarea notificărilor, urmând a fi avute în vedere, de la caz la caz, atât servituțile legale, cât și documentațiile de amenajare a teritoriului și de urbanism. Prevederile alin. (11) al art. 10 din lege interzic înstrăinarea sau schimbarea destinației imobilului a cărui restituire în natură nu este posibilă datorită afectării acestuia unei amenajări de utilitate publică. Interdicția instituită de acest text legal subzistă pe o perioadă de 5 ani, calculată cu începere de la data emiterii deciziei/dispoziției de acordare de măsuri reparatorii în echivalent, motivată pe afectarea acestuia unei amenajări de utilitate publică”.

Prevederile exprese ale art. 10.3 din H.G. nr. 250/2007 instituie principiul esențial, conform căruia, nu pot fi restituite în natură acele imobile care sunt afectate unor amenajări de utilitate publică, ori care sunt supuse unor amenajări destinate unei utilități publice sau pentru a deservi nevoile comunității.

În speță, Lacul I Est Gheorgheni reprezintă o amenajare de utilitate publică, este afectat unei utilități publice, respectiv, lac pentru agrement, astfel încât, în privința acestuia, sunt pe deplin incidente dispozițiile art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, republicată, - text legal care interzice restituirea în natură a terenurilor afectate servituților legale și altor amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale -, respectiv, ale art. 10.3 din H.G. nr. 250/2007.

Drept urmare, Curtea constată că nu este posibilă, în temeiul Legii nr. 10/2001, restituirea în natură, în întregime, a terenului notificat, în suprafață de 9832 mp, aferent numerelor top 15532/6, 15532/5, 15532/4/3.

Este nefondată susținerea reclamantilor, în sensul că nu s-a făcut dovada destinației de agrement a lacului, în condițiile în care, pentru toți locuitorii Municipiului Cluj-Napoca, este de notorietate publică faptul că Lacul I Est Gheorgheni are destinația de lac de agrement, fiind amenajat chiar și de un mic debarcader, iar în perioada în care condițiile de climă o permit, pe suprafața lacului există bărci de agrement, hidrobiciclete, etc.

Nu se aplică în cauză Decizia nr. VI/26.09.1999 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, așa cum nefondat susțin recurenții, ci Decizia în interesul legii nr. LIII/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial nr. 769/13.11.2007, Partea I, și care prevede că „dispozițiile art. 35 din Legea nr. 33/1994, privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, se interpretează în sensul că, aceste dispoziții nu se aplică în cazul acțiunilor având ca obiect imobile expropriate în perioada 6 martie 1945 – 22.12.1989, introduse după intrarea în vigoare a Legii nr. 10/2001”.

Cu alte cuvinte, terenului litigios îi sunt aplicabile exclusiv dispozițiile Legii nr. 10/2001.

Pe de altă parte, nu era posibilă nici restituirea în natură a terenului de 815 mp (suprafață menționată în expertiza lui C.G.), respectiv, 825 mp. (suprafață eronat menționată în hotărârea fondului, pornind de la menționarea eronată a suprafeței în precizarea de acțiune depusă de reclamant), având în vedere că aceasta reprezintă o servitute de trecere, o cale de acces, care se încadrează în textul art. 10 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 și a art. 10.3 din H.G. Nr. 250/2007, însă, raportat la împrejurarea că pârâtul nu a criticat prin propriul recurs această împrejurare, Curtea constată că nu se poate înlătura această dispoziție din hotărârea primei instanțe.

Susținerea reclamantilor recurenți, în sensul că li se cuvine în realitate suprafața de 10686 mp, din totalul de 14463,4 mp din CF nr. 7919 Cluj, și că se impune să le fie restituită în natură întreagă această suprafață, nu poate fi împărtășită de către Curte, având în vedere că prin Notificarea pe care au formulat-o în baza Legii nr. 10/2001, în termenul legal prevăzut de art. 21 din Legea nr. 10/2001, în redactarea sa inițială, numiții D.A.D. și I.M.I. au solicitat restituirea în echivalent, în principal prin atribuirea, în schimbul terenului situat în Cluj-Napoca, str. S. nr. 1-3, identificat în CF nr. 7919 Cluj-Napoca, nr. top 15532/6, 15532/5, 15532/4/3, expropriat fără titlu, pentru amenajarea lacului și aleilor din zona de agrement din Cartierul Gheorgheni – Casa Tineretului, în suprafață de 9832 mp, a unei suprafețe de teren situată în intravilanul municipiului Cluj-Napoca, iar în subsidiar, acordarea de despăgubiri bănești în sumă de 737.400 USD.

Potrivit art. 22 alin. final din Legea nr. 10/2001, republicată, fost art. 21 din Legea nr. 10/2001, în redactarea sa inițială, nerespectarea termenului pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent, fiind vorba evident, despre termenul inițial de 6 luni prevăzut de alin. 1 și prelungit apoi succesiv prin O.U.G. nr. 109/2001 și O.U.G. nr. 145/2001.

Prin urmare, față de împrejurarea că prin notificarea formulată în termen legal, s-a solicitat doar terenul de 9832 mp, reclamanții de azi sunt îndreptățiți la a beneficia de măsuri reparatorii în temeiul Legii nr. 10/2001 doar cu privire la acest teren în suprafață de 9832 mp.

Notificarea formulată la data de 02.11.2005, probabil în temeiul Legii nr. 247/2005, și prin care s-a solicitat terenul de 10685,26 mp, de către D.A.D. și I.M.I., nu poate fi luată în considerare, dat fiind că Legea nr. 247/2005 nu a prevăzut o prelungire a termenului de depunere a notificărilor, reglementat inițial de art. 21 din Legea nr. 10/2001, în redactarea inițială, și nici nu a operat o repunere a celor îndreptățiți într-un nou termen de formulare a notificărilor.

Prin Legea nr. 247/2005 nu s-a instituit un nou termen de depunere a notificărilor, nu s-a prelungit termenul inițial prevăzut de Legea nr. 10/2001, astfel încât, singura notificare care poate fi luată în considerare în mod legal este Notificarea nr. 2035/06.11.2001, și care avea ca obiect doar terenul în suprafață 9832 mp, aferent nr. top 15532/6, 15532/5, 15532/4/3 din CF nr. 7919 Cluj-Napoca.

Revendicarea pe dreptul comun a imobilului nu este posibilă, așa cum nefondat apreciază reclamanții recurenți, dată fiind incidența în cauză a Deciziei în interesul legii nr. 33/09.06.2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

După pronunțarea Hotărârii Pilot împotriva României, în cauza Atanasiu și Poenaru, Solon contra României, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a admis că prin adoptarea Legii nr. 247/2005, Statul Român s-a angajat pe o direcție bună prin faptul că prevede o procedură administrativă simplificată de despăgubire comună, Statului trebuind să i se lase o marjă largă de apreciere pentru a alege măsurile destinate să garanteze respectarea drepturilor patrimoniale sau să reglementeze raporturile de proprietate din țară, precum și punerea lor în aplicare. De această perspectivă, plafonarea despăgubirilor și eşalonarea lor pe o perioadă mai lungă ar putea să reprezinte măsuri capabile să păstreze un just echilibru între interesele foștilor proprietari și interesul general al colectivității.

În Hotărârea Pilot Maria Atanasiu ș.a. contra României, s-a statuat (paragraful 164) că art. 1 din Protocolul 1 nu garantează un drept de a dobândi bunul și nu le impune statelor contractante nicio restricție asupra libertăților de a determina câmpul de aplicare a legislațiilor pe care le pot adopta în materie de restituiri de bunuri și să aleagă condițiile în care acceptă să restituie drepturi de proprietate persoanelor deposedate.

În temeiul art. 1 din Protocolul 1, statul are dreptul să exproprieze bunuri, inclusiv toate drepturile de despăgubire stabilite de lege, și să reducă, chiar notabil, nivelul despăgubirilor prin metode legislative. Ceea ce impune art. 1 din Protocolul nr. 1 este ca cuantumul despăgubirii acordate pentru o privare de proprietate realizată de către stat să fie rezonabilă în raport cu valoarea bunului. O lipsă totală a compensației poate fi considerată compatibilă cu art. 1 din Protocolul nr. 1 doar în cazuri excepționale (paragraf 174).

Art. 1 din Protocolul 1 nu garantează dreptul la o despăgubire integrală în toate cazurile, o compensație care este doar parțială nu face privarea de proprietate nelegală *eo ipso* în toate cazurile. Mai precis, obiective legitime de utilitate publică, ce sunt urmarea unor măsuri de reformă economică sau de justiție socială, pot milita pentru o rambursare inferioară valorii totale de piață (paragraf 175).

Mai mult, reiese în mod evident din jurisprudența Curții, că dacă Convenția Europeană a Drepturilor Omului a putut estima că legile de restituire înființate pentru a atenua consecințele gravelor încălcări ale dreptului de proprietate, cauzate, de exemplu, de regimurile comuniste, urmăresc un scop legitim, a considerat totodată că este necesar de a se face în așa fel ca atenuarea vechilor violări să nu creeze noi nedreptăți disproporționate (a se vedea în acest sens cauza Pincova și Pinc contra Republica Cehă, paragraful 58), (paragraful 177).

O decizie administrativă a autorității locale competente, care recunoaște interesatului un drept de reparație, este suficientă pentru a se crea un interes patrimonial protejat de art. 1 din Protocolul 1 (a se vedea în acest sens cauza Viașu contra României, paragraful 59, 60), (paragraf 180).

Este adevărat că în Hotărârea Pilot Maria Atanasiu ș.a. contra României s-a statuat în sensul că neexecutarea unei decizii administrative ori a unei hotărâri judecătorești care recunoaște dreptul la o despăgubire, fie al cărui quantum este stabilit, fie chiar dacă nu este stabilit și cuantumul, constituie o ingerință în dreptul de proprietate în sensul primei fraze a primului alineat al art. 1 din Protocolul nr. 1 (a se vedea în acest sens cauza Elias contra României, cauza Deneș ș.a. contra României), (paragraf 181, 182), dar nu este mai puțin adevărat că, în speță, reclamanții nu se găsesc în situația de a le fi refuzată la executare o decizie prin care li s-a stabilit dreptul la

despăgubiri în condițiile legii speciale, Titlul VII al Legii nr. 247/2005, în condițiile în care Dispoziția nr. 8401/26.09.2007, prin care li s-a stabilit acest drept, a fost contestată chiar de către reclamânți pe calea unei plângeri întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 10/2001.

În prezenta cauză, dreptul reclamânților la despăgubiri în condițiile Titlului VII al Legii nr. 247/2005 a fost inițial recunoscut prin Dispoziția nr. 8401/26.09.2007, iar împrejurarea că nu este posibilă restituirea în natură a terenului notificat, de 9832 mp, în niciun caz nu echivalează, așa cum nefondat susțin recurenții, cu încălcarea art. 1 din Protocolul 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, câtă vreme, reclamânții vor avea posibilitatea, în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și de plată a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, să își valorifice dreptul la despăgubiri în condițiile acestei proceduri speciale.

Reclamânții nu pot susține, întemeiat, faptul că nu au pierdut niciodată proprietatea imobilului litigios, în condițiile în care textul art. 2 alin. 2 din Legea nr. 10/2001 a fost abrogat prin art. I pct. 2 din Legea nr. 1/30.01.2009.

Așa fiind, în temeiul tuturor considerentelor mai sus expuse și a prevederilor art. 304 pct. 9 C.pr.civ. și art. 312 alin. 1 C.pr.civ., Curtea urmează să respingă ca nefondat recursul reclamânților.

Cu privire la recursul pârâtului, referitor la cheltuielile de judecată.

Pârâtul a solicitat, în principal, exonerarea sa în totalitate de la plata cheltuielilor de judecată stabilite în sarcina sa prin hotărârea fondului, însă Curtea constată că această solicitare nu poate fi primită raportat la dispozițiile art. 274 și art. 275 C.pr.civ. – prin întâmpinarea formulată în fața primei instanțe pârâtul solicitând respingerea acțiunii reclamânților -, însă, prin prisma art. 274 alin. 3 C.pr.civ., este fondată solicitarea pârâtului de micșorare a cheltuielilor de judecată.

Cheltuielile de judecată ocazionate reclamânților cu judecarea cauzei în fond au constat în suma de 1.320 lei onorariu expertiză și 5.000 lei onorariu avocațial (suma de 300 lei justificată prin chitanța nr. 2654450/16.10.2007; suma de 2.200 lei justificată prin chitanța nr. 2654458/26.10.2007; suma de 2.500 lei, justificată prin chitanța nr. 2654459/26.10.2007), totalul cheltuielilor de judecată aferente fondului cauzei, suportate de reclamânți, fiind în sumă de 6.320 lei.

Reclamânții au notificat în termenul legal prevăzut de Legea nr. 10/2001 un imobil teren în suprafață de 9832 mp, din care, prin sentința fondului, li s-a restituit în natură suprafața de 825 mp, aproximativ 10% din pretențiile reclamânților fiind astfel admise de prima instanță.

În consecință, proporțional cu pretențiile admise, de aproximativ 10% din totalul pretențiilor solicitate de reclamânți, reclamânții sunt îndreptățiți de a beneficia de recuperarea, de la pârât, a 10% din cheltuielile de judecată ce le-au fost ocazionate cu purtarea procesului în fața primei instanțe, adică 630 lei.

Potrivit art. 274 C.proc.civ., partea care cade în pretenții va fi obligată, la cererea părții care a câștigat procesul, la plata cheltuielilor de judecată.

Prin urmare, în aplicarea art. 274 alin. 1 C.proc.civ., partea care a câștigat procesul este îndreptățită să solicite instanței obligarea părții care a căzut în pretenții la plata cheltuielilor de judecată ce i-au fost ocazionate celui care a câștigat procesul, cu purtarea respectivei cauze.

În speță, în lumina jurisprudenței C.E.D.O. și a dispozițiilor art. 274 C.proc.civ., Curtea constată că reclamânții sunt îndreptățiți la recuperarea doar a acelor cheltuieli de judecată în care se cuprind acele sume de bani care în mod real, necesar și rezonabil au fost plătite de partea care solicită acordarea lor.

Curtea Constituțională a României, prin Decizia nr. 401/14.07.2005, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 274 alin. 3 C.proc.civ., a statuat în sensul că nimic nu se opune, în absența unei prevederi constituționale exprese în acest sens, ca instanța să cenzureze, cu prilejul stabilirii cheltuielilor de judecată, cuantumului onorariului avocațial convenit, prin prisma proporționalității sale cu amplitudinea și complexitatea activității depuse.

O asemenea prerogativă a instanței este cu atât mai necesară cu cât respectivul onorariu, convertit în cheltuieli de judecată, urmează a fi suportat de partea potrivnică, dacă a căzut în pretenții, ceea ce presupune în mod necesar ca acesta să-i fie opozabil.

Or, opozabilitatea sa față de partea potrivnică, care este un terț în raport cu convenția de prestare a serviciilor avocațiale, este consecința însușirii sale de instanță prin hotărârea judecătorească prin al cărei efect creanța dobândește caracter cer, lichid și exigibil.

În același sens s-a pronunțat constant și Curtea Europeană a Drepturilor Omului prin jurisprudența sa, când, investită fiind cu soluționarea pretențiilor la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, a statuat că acestea urmează a fi recuperate

numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare care au fost în mod real făcute în limita unui cuantum rezonabil.

Astfel, în Hotărârea din 19 octombrie 2006, în cauza Raicu împotriva României (cererea nr. 28104/03), publicată în Monitorul Oficial nr. 597/29.08.2007, Curtea a statuat în sensul că un „reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului”.

Pe cale de consecință, având în vedere argumentele mai sus precizate, precum și prevederile art. 304 pct. 9 C.proc.civ. și art. 312 alin. 1 C.proc.civ., Curtea urmează să admită în parte recursul pârâtului, strict cu privire la cuantumul cheltuielilor de judecată stabilite prin hotărârea fondului, conform dispozitivului prezentei decizii.

Față de soluția de respingere a recursului reclamanților, în recurs nu au fost acordate cheltuieli de judecată în favoarea acestora”.

Prin sentința civilă nr. 128/10.02.2012, pronunțată de Tribunalul Cluj în dosar nr. aaa/117/2007, s-a admis în parte acțiunea civilă formulată de reclamanții D.A.D. și S.D.P., împotriva pârâților Primăria Municipiul Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca și, în consecință:

S-a dispus modificarea Dispoziției nr. 8401/26 septembrie 2007 emisă de Primarul Municipiului Cluj-Napoca, în sensul că persoanele îndreptățite sunt reclamantul D.A.D. și S.D.P., ultima în calitate de moștenitoare a defunctei I.M.I. stabilind dreptul la despăgubiri în condițiile Titlului VII din Legea nr. 247/2005 și pentru diferența de teren de 825 mp, teren preluat de la D.A. în cotă de 5/8 - a parte, respectiv D.A.D. și I.M.I. proprietari în părți egale asupra cotei de 3/8 parte.

S-a respins restul pretențiilor.

Au fost obligați pârâții la plata în favoarea reclamanților a sumei de 3000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorarii avocat și expert.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței următoarele:

„Prin Dispoziția nr. 8401/2007 emisă la 26.09.2007 de Primarul Mun. Cluj-Napoca s-a propus acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul de stabilire și plată al despăgubirilor aferente imobilelor preluate abuziv - Titlu VII din Legea 247/2005, pentru terenul revendicat în suprafață de 9832 mp, situate în str. S. nr.1-3, în favoarea lui D.A.D. și I.M.I..

Terenul în suprafață totală de 14.463,4 mp din str. S. nr. 1-3, în care este cuprins și terenul în litigiu de 10686 mp, este înscris în CF 7919 Cluj, cu Cluj cu nr. top. 14909/1/20 în suprafață de 230 stp, 14.909/1/21 în suprafață de 130 stp, 15.532/6 în suprafață de 1434 stp și 15.532/4/3, 15.532/5 în suprafață de 1 iugăr și 625 stp, în favoarea lui P.A. sub B2, D.A. sub B7 (identică cu P.A. de sub B2), reclamantul D.A. sub B8 și I.M.I. sub B9.

În conformitate cu certificatul de moștenitor nr.124 emis la data de 16 noiembrie 2006 tribunalul reține că moștenitoarea defunctei I.M.I., decedată la data de 21 aprilie 2006, este reclamanta din prezentul dosar, respectiv S.D.P.

În conformitate cu Referatul privind propunerea de soluționare a notificării nr. 66733/2001/3/452 din 22.06.2006, la punctul „Modul de preluare” se indică faptul că Decizia nr. 450 din 10 iunie 1969, bazată pe art. 17.din Constituția R.P.R. Teren preluat fără titlu”, aceleași mențiuni existând și în Referatul Comisiei pentru aplicarea Legii 10/2001 întocmit în 03.03.2003 conform procesului-verbal încheiat în ședința din 28.11.2002 al acestei comisii.

În cauză, s-a administrat ca probă tehnică expertiza în specialitatea topografie care prin concluziile sale au relevat următoarele aspecte:

Din suprafața de 13160 mp aferentă nr. topo 15.532/6, 15.532/4/3, 15.532/5, municipiul Cluj-Napoca ocupă fără titlu suprafața de 10657 mp.

În cuprinsul acestei suprafețe există următoarele amenajări de utilitate publică:

3.1 O porțiune din lacul I Este din cartierul Gheorghieni cu destinația de agrement, în suprafață de 9842, pe plan între punctele 29, 28, 27, 26, 25, 24, 23, 22, 21, 20, 19, 31, 32, 29 evidențiată cu albastru pe planul de situație.

3.2 O porțiune din aleea riverană lacului, în suprafață de 815 mp, pe plan între punctele 17, 16, 15, 30, 14, 14, 13, 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 27 evidențiată cu portocaliu pe același plan.

În răspuns la obiecțiunile formulate de către reclamanți (filele 257-259 din dosar) domnul expert C.G. a arătat următoarele aspecte :

Pe planul anexă nr.1 a suprapus imobilele din CF 7919 Cluj, nr. topo 15.532/4/3, 15.532/5, 15.532/6 ce a aparținut familiei reclamanților, suprafața conturată cu roșu iar suprafața acoperită

cu apa provenită din lac cu albastru, iar în jurul acesteia din urmă a evidențiat cu verde o parte din nr. topo care constituie imobilul "Lac I Gheorghieni".

Expertul precizează că se observă că terenul din CF a fost enclavizat prin omitere și ocolire, din motive neclare, însă apreciază că în realitate s-a considerat că întregul luciu de apă a făcut obiectul asocierii în participațiune.

De asemenea expertul precizează că acest aspect reiese din studiul documentației aferentă Hotărârii de asociere în participațiune cu SC I.M. CLUJ S.R.L, în care nu a găsit un plan care să redea numerele topo, care constituie imobilul "Lac I Gheorghieni", ele fiind dosar enumerate, însă există un plan, anexa 2 la răspunsul la obiecțiuni - Plan Amenajare Lac - conform căruia întreaga suprafață a lacului de 53 120,17 mp urmează să fie amenajată, inclusiv suprafața reclamanților.

În finalul răspunsului la obiecțiuni expertul topograf conchide că terenul revendicat rămâne tot în inventarul bunurilor care aparțin domeniului public al Municipiului Cluj-Napoca, deși, dacă se vede anexa acestuia în secțiunea bunuri imobile-anexa 4, pentru Lac I Gheorghieni, nu sunt înscrise nr. topo respective CF - uri aferente, implicit cele din prezenta speță.

La filele 325-326 din dosar s-a depus o expertiză extrajudiciară topografică efectuată de către domnul expert B.M., care la punctul 2.1 precizează că studiind documentele aflate la dosar se desprinde faptul că întreaga suprafață delimitată de topograficele de la punctul 2.1 este cuprinsă în perimetrul Lacului I Est Gheorghieni - inclusiv o parte din parcela reclamanților (anexa 2-Plan amenajare lac).

Raportându-ne atât la expertiza topografică judiciară ordonată în cauză, cât și la punctul de vedere statuat prin expertiza extrajudiciară, tribunalul apreciază că imobilul teren în litigiu, în suprafață de 10 657 mp, este cuprins în perimetrul Lacului I Est Gheorghieni, o suprafață de 9842 mp fiind ocupată efectiv de Lacul I din cartierul Gheorghieni, suprafața de 815 mp făcând parte din aleea riverană lacului.

Pentru ca imobilele-terenuri să facă obiect al restituirii în natură în virtutea dispozițiilor Legii 10/2001, este necesar ca acestea să fie "libere".

În sensul legii sunt considerate libere terenurile care nu sunt afectate servituților legale și altor amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale.

În speță, așa cum am evocat anterior, prin raportare la concluziile raportului de expertiză topografică și a punctului de vedere al domnului expert B.M., tribunalul constată că terenul în litigiu este afectat unei utilități publice, respectiv lac pentru agrement și cale de acces aferentă acestuia, fiind astfel pe deplin incidente dispozițiile art.10 alin 2 din Legea 10/2001.

De altfel, așa cum se prevede și în HG 250/2007 sintagma amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale are în vedere acele suprafețe de teren afectate unei utilități publice, respectiv suprafețele de teren supuse unor amenajări destinate a deservi nevoile comunității, și anume căi de comunicație (străzi, alei, trotuare etc.), dotări tehnico-edilitare subterane, amenajări de spații verzi din jurul blocurilor de locuit, parcuri și grădini publice, piețe pietonale și altele.

Or, din punctul de vedere al tribunalului, imobilul cu destinația de Lac I Est Gheorghieni se circumscrie sintagmei amenajări de utilitate publică ale localităților urbane și rurale.

De altfel, prin notificarea adresată Primăriei mun. Cluj-Napoca reclamantul D.A.D. și I.M.I. a precizat că solicită în principal acordarea unui teren în echivalent în schimbul terenului situate în Cluj-Napoca str. S. nr. 1-3, înscris în CF 7919 nr. topo 15.532/6,15.532/4/3, 15.532/5 expropriat fără titlu pentru amenajarea lacului și aleilor din zona de agrement din cartierul Gheorghieni - Casa Tineretului.

În aceste condiții tribunalul va respinge ca fiind nefondată solicitarea reclamanților de restituire în natură a imobilului teren în suprafață de 10686 mp, este înscris în CF 7919 Cluj, cu Cluj cu nr. top. 14909/1/20 în suprafață de 230 stp, 14.909/1/21 în suprafață de 130 stp, 15.532/6 în suprafață de 1434 stp și 15.532/4/3, 15.532/5 în suprafață de 1 iugăr și 625 stp.

Deși în Referatul privind propunerea de soluționare a notificării nr. 66733/2001/3/452 din 22.06.2006 la punctul „Modul de preluare” se indică faptul că Decizia nr. 450 din 10 iunie 1969, bazată pe art. 17.din Constituția R.P.R, statuându-se în final că terenul în litigiu este preluat fără titlu, tribunalul nu poate reține ca pertinentă nici această solicitare a reclamanților, întrucât însuși decizia anterior menționată reprezintă titlu, eventual putându-se discuta despre incidența în speță a noțiunii imobilelor preluate abuziv în înțelesul art.2 din Legea 10/2001.

În schimb tribunalul apreciază că sunt întemeiate celelalte solicitări ale reclamanților având în vedere argumentele ce vor fi expuse în continuare:

Astfel, cercetându-se cartea funciară CF 7919 Cluj, cu nr. top. 14909/1/20 în suprafață de 230 stp, 14.909/1/21 în suprafață de 130 stp, 15.532/6 în suprafață de 1434 stp și 15.532/4/3, 15.532/5 în suprafață de 1 iugăr și 625 stp, tribunalul constată că proprietari tabulari sunt următorii : P.A. sub B2 în cota de 1/2 a parte , D.A. sub B7 (identică cu P.A. de sub B2) în cotă de 1/8 a parte , reclamantul D.A. sub B8 și I.M.I. sub B9 în cotă de 3/8 a parte din cota de 1/2 , D.A. având cota de 5/8 a parte , reclamantul D.A. și I.M.I. având cota de 3/16 a parte fiecare.

În aceste condiții , tribunalul , în temeiul art. 26 alin 3 din Legea 10/2001 va admite în parte acțiunea civilă formulată de, reclamantii D.A.D. și S.D.P., împotriva pârâților Primara Municipiului Cluj-Napoca și Municipiul Cluj-Napoca , cu sediul în Cluj-Napoca, va dispune modificarea Dispoziției nr.8401/26 septembrie 2007 emisa de Primarul Mun. Cluj–Napoca, cu sediul în sensul că persoanele îndreptățite sunt reclamantul D.A.D. și S.D.P., ultima în calitate de moștenitoare a defunctei I.M.I. stabilind dreptul la despăgubiri în condițiile Titlului VII din Legea 247/2005 și pentru diferența de teren de 825 mp, teren preluat de la D.A. în cotă de 5/8 a parte, respectiv D.A.D. și I.M.I. proprietari în părți egale asupra cotei de 3/8 parte, respingând restul pretențiilor.

În temeiul art. 274 C.pr.civ., va obliga pârâții la plata în favoarea reclamantilor a sumei de 3000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorarii avocat și expert”.

Scurte considerații cu privire la natura juridică a contestației în anulare.

Contestația în anulare este o cale extraordinară de atac, de retractare, care poate fi promovată împotriva hotărârilor irevocabile, dar numai pentru motivele strict și limitativ prevăzute de art. 317 pct. 1 și 2 C. proc. civ. - și numai dacă aceste motive nu au putut fi invocate pe calea apelului sau a recursului -, respectiv, pentru cele prevăzute în art. 318 C. proc. civ.

Art. 317 C. proc. civ. reglementează contestația în anulare de drept comun, în timp ce art. 318 C. proc. civ. constituie sediul legal al contestației în anulare specială.

Contestația în anulare de drept comun poate fi promovată cu succes numai pentru cele două motive strict menționate de art. 317 pct. 1 și 2 C. proc. civ., respectiv, admisibilitatea contestației în anulare de drept comun este condiționată, pe de o parte, de prezența unuia din cele două cazuri în care o atare contestație poate fi promovată – când procedura de citare a părții pentru ziua când s-a judecat pricina, nu a fost îndeplinită potrivit cu cerințele legii; când hotărârea a fost dată de judecători cu călcarea dispozițiilor de ordine publică privitoare la competență -, iar pe de altă parte, de împrejurarea că aceste motive să nu fi putut fi invocate pe cale apelului sau recursului, această din urmă condiție constituind practic o aplicație a principiului că nu se poate folosi o cale extraordinară de atac, atunci când s-ar fi putut folosi calea de atac ordinară.

În speță, însă, din considerentele invocate în susținerea contestației în anulare, coroborate cu temeiul de drept expres invocat de contestatori în susținerea contestației lor, respectiv, art. 318 alin. 1 C.pr.civ., s-ar părea că ne găsim în prezența unei contestații în anulare speciale, fundamentată din punct de vedere juridic, pe prevederile art. 318 C. proc. civ., text legal care prevede că hotărârile instanțelor de recurs pot fi atacate cu contestație în anulare când dezlegarea dată este rezultatul unei greșeli materiale sau când instanța de recurs, respingând recursul sau admitându-l numai în parte, a omis din greșeală să cerceteze vreunul dintre motivele de modificare sau de casare.

Două ipoteze sunt așadar conținute în textul art. 318 C. proc. civ., respectiv cea prevăzută de teza I – dezlegarea dată recursului să fie rezultatul unei greșeli materiale -, și cea reglementată de teza II – omisiunea instanței de recurs de a se pronunța ori de a analiza vreunul din motivele de recurs invocate.

Pentru admisibilitatea contestației în anulare specială, întemeiată pe prevederile art. 318 teza I C. proc. civ., este necesar să fie întrunită o singură cerință, și anume, dezlegarea dată recursului să fie într-adevăr rezultatul unei greșeli materiale propriu zise, vizând erori materiale în legătură cu aspectele formale ale judecării recursului, de pildă, anularea recursului ca netimbrat, cu toate că la dosar se găsea chitanța de plată a taxei de timbru, ori cu toate că respectivul recurs era scutit de plata taxei de timbru; respingerea unui recurs ca tardiv, în raport cu data înregistrării la instanță, deși din plicul atașat la dosar rezulta că recursul fusese depus recomandat la oficiul poștal înăuntrul termenului de recurs, etc.

Prin urmare, textul art. 318 teza I C. proc. civ., vizează greșeli de fapt, erori materiale, involuntare, iar nu greșeli de judecată, respectiv, de apreciere a probelor, de interpretare sau aplicare a unor dispoziții legale, sau de rezolvare a unui incident procedural.

În consecință, prin intermediul unei contestații în anulare speciale, nu pot fi invocate greșeli de judecată.

A da părților posibilitatea de a se plânge aceleiași instanțe care a dat hotărârea de modul în care a apreciat probele și a stabilit raporturile dintre părți, respectiv, de modul în care a aplicat ori a interpretat legea la respectiva stare de fapt, ar însemna să se deschidă dreptul părților de a provoca rejudecarea căii de atac, ceea ce ar echivala cu transformarea contestației în anulare într-o cale ordinară de atac.

Numai o greșală materială esențială, propriu-zisă, care a determinat o soluție eronată, în sensul celor mai sus exemplificate, poate fi invocată pe calea contestației în anulare, această greșală materială apreciindu-se în raport cu situația existentă la dosar la data pronunțării hotărârii ce se atacă.

În niciun caz însă, pe calea unei astfel de contestații în anulare nu pot fi invocate greșeli de judecată, după cum, nu pot fi invocate greșeli materiale din cele ce se încadrează în textul art. 281 C. proc. civ.

Aceste greșeli materiale, care ar fundamenta admisibilitatea unei contestații în anulare speciale, trebuie să conștie în greșeli pe care instanța de recurs le-ar comite prin confundarea unor elemente importante sau a unor date materiale care determină soluția pronunțată, respectiv în greșeli materiale cu caracter procedural, care au dus la pronunțarea unei soluții eronate.

Contestația în anulare specială reglementată de art. 318 teza I C. proc. civ., urmărește neregularități evidente privind actele de procedură, iar nu neregularități referitoare la problemele de fond, împrejurare raportat la care în nici un caz prin intermediul unei contestații în anulare speciale nu pot fi invocate nici un fel de greșeli de judecată, de aprecierea probelor, de schimbarea stării de fapt, de interpretarea unor dispoziții legale, ori de aplicare a unuia ori alteleia dintre prevederile legale în vigoare.

Or, prin prezenta contestație în anulare contestatorii invocă tocmai astfel de greșeli de judecată, respectiv, greșita neacordare, în întregime, de către instanța de recurs, a cheltuielilor de judecată cuvenite reclamantilor pentru fondul cauzei.

Pe de altă parte, așa cum se poate observa cu evidență din simpla lecturare a deciziei contestate, nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 318 C. proc. civ., respectiv, nu i se poate imputa instanței de recurs, care a pronunțat această decizie contestată, faptul că nu ar fi acordat în totalitate, în favoarea reclamantilor, cheltuielile de judecată ocazionate acestora cu judecarea cauzei în primă instanță, în condițiile în care în considerentele deciziei contestate Curtea de Apel Cluj a prezentat exhaustiv argumentele de fapt și de drept care au format convingerea instanței de recurs și care au fundamentat, totodată, soluția de acordare parțială a cheltuielilor de judecată aferente fondului cauzei, ca urmare a admiterii în parte a recursului pârâtului (pag. 22 alin. final, pag. 23 alin. 1, 2 și 3 din decizia contestată).

Astfel, în decizia contestată, Curtea de Apel Cluj a arătat care sunt considerentele pentru care reclamantii sunt îndreptățiți la a beneficia de acordarea doar a 10% din cheltuielile de judecată aferente fondului cauzei, după cum urmează:

„Cheltuielile de judecată ocazionate reclamantilor cu judecarea cauzei în fond au constat în suma de 1.320 lei onorariu expertiză și 5.000 lei onorariu avocațial (suma de 300 lei justificată prin chitanța nr. 2654450/16.10.2007; suma de 2.200 lei justificată prin chitanța nr. 2654458/26.10.2007; suma de 2.500 lei, justificată prin chitanța nr. 2654459/26.10.2007), totalul cheltuielilor de judecată aferente fondului cauzei, suportate de reclamantii, fiind în sumă de 6.320 lei.

Reclamantii au notificat în termenul legal prevăzut de Legea nr. 10/2001 un imobil teren în suprafață de 9832 mp, din care, prin sentința fondului, li s-a restituit în natură suprafața de 825 mp, aproximativ 10% din pretențiile reclamantilor fiind astfel admise de prima instanță.

În consecință, proporțional cu pretențiile admise, de aproximativ 10% din totalul pretențiilor solicitate de reclamantii, reclamantii sunt îndreptățiți de a beneficia de recuperarea, de la pârât, a 10% din cheltuielile de judecată ce le-au fost ocazionate cu purtarea procesului în fața primei instanțe, adică 630 lei”.

Drept urmare, Curtea constată că instanța de recurs, în mod legal, cu respectarea dispozițiilor art. 274 C.pr.civ., a Deciziei Curții Constituționale nr. 401/14.07.2005 și a jurisprudenței C.E.D.O. în materie, a avut în vedere la stabilirea cheltuielilor de judecată toate cheltuielile de judecată ocazionate reclamantilor cu purtarea procesului în fond, iar nu doar onorariul de expert, așa cum nefondat apreciază contestatorii că ar fi trebuit să se ia în considerare.

Pe de altă parte, Curtea constată că în cauză nu este vorba despre o eroare materială, în sensul acreditat de către contestatori, ci despre o veritabilă critică adusă unei judecăți făcute printr-o hotărâre irevocabilă, adică, de un recurs la recurs.

Constatându-se așadar, că în cauză nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 318 alin. 1 C.pr.civ. (ca de altfel nici cele reglementate de art. 317 C.pr.civ.), susceptibile să fundamenteze admisibilitatea unei contestații în anulare, în temeiul considerentelor mai sus expuse, Curtea urmează să respingă prezenta contestație în anulare.

Intimații nu au solicitat cheltuieli de judecată. (Judecător Carmen Maria Conț)

3. Drept de autor. Opere de arhitectură. Soluții arhitecturale diferite. Lipsa răspunderii civile delictuale

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 72/A din 4 iulie 2012

Prin sentința civilă nr. 69 din 22 ianuarie 2010 a Tribunalului Cluj, a fost respinsă excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de Universitatea „B.B.” Cluj-Napoca, fiind respinsă acțiunea civilă formulată de reclamantul N.C.I. și SC „P.I.” S.R.L., împotriva pârâtei Universitatea B.B. Cluj-Napoca, a fost respinsă cererea de chemare în garanție formulată de Universitatea B.B. împotriva chemaților în garanție R.O. și SC I.P. SRL, reclamantii fiind obligați să-i plătească în solidar pârâtei suma de 3.039,3 lei cu titlu de cheltuieli de judecată respingând alte pretenții.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că soluționarea, atât a excepției invocate, cât și a cererii de chemare în judecată, trebuie realizată în baza principiului disponibilității, anume a motivelor de fapt și de drept, invocate în susținerea pretențiilor. Stabilirea calității procesuale pasive presupune, în general, existența unei identități între debitorul obligației și pârât.

Justificarea calității procesuale, rezultă din dovedirea presupusului acord al pârâtei în folosirea de către chemații în garanție a studiului de fezabilitate.

Conform, contractului încheiat între părți, art. 6, proiectul devine proprietate beneficiarului, după achitarea integrală a obligațiilor de plată care decurg din contract și poate fi folosit o singură dată, la realizarea obiectivului la care se referă contractul. Art. 7 prevede că drepturile de autor referitoare la documentația tehnico economică nu pot fi folosite decât în scopul stabilit în contract și nu pot fi refolosite, revândute sau înstrăinate de beneficiar fără acordul scris al proiectantului.

Anterior edificării construcției, au fost parcurse fazele premergătoare, respectiv întocmirea studiului de fezabilitate, a proiectului de autorizare de construire. Analizând interogatoriul administrat pârâtei care a recunoscut că a pus la dispoziția participanților studiul de fezabilitate întocmit, iar în concluziile scrise se susține faptul predării lucrărilor și actelor întocmite pentru studiul de fezabilitate chematei în garanție, în vederea realizării documentației necesare pentru realizarea construcției spațiului de învățământ. De altfel, și prin întâmpinarea chemaților în garanție, se recunoaște că studiul de fezabilitate a fost pus la dispoziția lor, însă în scopul declarat pentru realizarea obiectivului.

Din această perspectivă, tribunalul a apreciat că, în cauză, pârâta are calitate procesuală pasivă, motiv pentru care, în temeiul art. 137 C.p.c. această excepție a fost respinsă.

Pe fondul cauzei, în vederea verificării dacă există asemănări majore între opera de arhitectură edificată și studiul de fezabilitate în proporție de peste 50 %, a fost administrată proba cu expertiza.

În ceea ce privește expertiza efectuată, raportat la caracterul specific al obiectul cererii de chemare în judecată și a cunoștințelor de specialitate limitate ale instanței în acest domeniu, concluziilor cuprinse în raport li se va da o importanță mărită, în condițiile în care fiecare dintre părți a desemnat un expert asistent, expert care a semnat întregul material al expertizei.

Încă de la început, trebuie avute în vedere și prev. art. 3 din Legea nr. 8/1996, în care se definește cine este autor al unei opere ce se bucură de protecție.

În această situație, este foarte greu a se determina dacă, dintr-o anumită lucrare, cineva este autorul a 50 %, printr-o lucrare cu o existență de sine stătătoare și care nu este organic legată de acea lucrare.

Reclamantii au întocmit un studiu de fezabilitate, iar chemații în garanție un proiect de autorizare construcție. Cele două lucrări au o individualitate distinctă.

Cum rezultă și din cuprinsul raportului de expertiză, studiul de fezabilitate, prin cele trei pagini scrise, nu descrie detaliat funcțiunile și indicatorii spațiali, așa cum au fost înscrise în temele de proiectare, dând valori sumare – totaluri – pentru colegiul universitar. Nu există memoriu, concept de arhitectură și nici desfășurătorul funcționării spațiilor funcționale.

Raportat la conținutul concret al celor două lucrări, s-a apreciat că acestea sunt lucrări diferite.

Prin raportul de expertiză, s-a răspuns la cele două obiective plecând de la perspectiva unui arhitect, în sensul că arhitectura propriu - zisă a spațiului din studiul de fezabilitate și planul de autorizare – construcție sunt diferite. Legarea funcțiunilor cu spațiile de circulație sunt asemănătoare și din motive de comunicare directă.

Între elementele arhitecturale și funcționale ale operelor de arhitectură, respectiv studiul de fezabilitate, studiul de fezabilitate și proiectul de autorizare - construcție, nu se regăsesc identități, decât la numărul de nivele, adică parter și două etaje.

Sunt identice, în cazul elementelor funcționale ale operelor de arhitectură, denumirea și destinația obiectivului, denumirea spațiilor utile, suprafețele utile funcționale, numărul acceselor principale pe verticală. Restul elementelor de arhitectură nu sunt identice.

Plecând de la aceste concluzii, argumentele cuprinse în susținerea identității sau folosirii în proporție de peste 50 %, din studiul de fezabilitate, respectiv concepție arhitecturală și amplasarea identică a principalelor funcțiuni nu a putut fi primit, în sensul de a se considera că, prin proiectul de autorizare a construcției, s-a adus o atingere operei studiului de fezabilitate.

Toate lucrările efectuate în vederea obținerii autorizației de construire au fost circumscrise anumitor criterii impuse, fie de beneficiari, fie de specificul obiectivului, fie de spațiul teren avut la dispoziție.

Terenul aflat la dispoziție justifică în mare măsură dimensiunea, gabaritul general al clădirii, aproape identic. Însă, în toate cele trei faze, acest aspect a fost tratat aproape identic.

De aceea, important în cauza de față, este a se determina dacă aspectele ce pot fi considerate specifice acestei opere (studiu de fezabilitate) au fost preluate în proiectul de autorizație a construcției.

Conf. dr. arhitect V.P.. a arătat că, între soluțiile de arhitectură ale celor două lucrări, există asemănări planimetrice, dar acestea se datorează, atât temei de proiectare, care este aceeași, cât și amplasamentului. Gabaritele, suprafețele și relațiile funcționale sunt identice sau asemănătoare, având în vedere exigențele beneficiarilor și normativele de proiectare privind spațiile de învățământ.

Spațialitatea holului reflectă personalitatea proiectantului, iar conceptele arhitecturale, plastica fațadelor și forma acoperișului sunt diferite.

Având în vedere aceste opinii, exprimate de specialiști, nu s-a putut aprecia că, prin studiul de fezabilitate întocmit de reclamant, s-a creat o operă de arhitectură în sensul Legii nr. 8/1996, operă care să fie vătămată, în sensul preluării unora din elementele conținutului său într-o altă operă.

Concluziile raportului de expertiză au dus înspre verificarea incidenței în cauză a dispozițiilor art. 9 din Legea nr. 8 /1996, care prevăd că ideile nu sunt supuse dreptului de autor.

Or, în cuprinsul studiului de fezabilitate, așa cum a rezultat și din concluziile expertizei la care toți experții au achiesat, nu există elemente specifice creatoare, apte de a fi protegute în condițiile legii, atâta timp cât, în proiectul de autorizare a construcției, nu se găsește niciun element specific, propriu unei concepții personale, cuprinse în studiul de fezabilitate și care să justifice o notă personală a autorului.

Este firesc ca, până la un anumit punct, ținând cont de condițiile și solicitările beneficiarului, dar și de finalitatea specifică a construcției, respectiv spațiu de învățământ, să existe anumite similitudini sau apropieri din punct de vedere al elementelor nearhitecturale, care să influențeze soluția arhitecturală, însă aceasta nu poate duce la concluzia unei preluări a ideilor din studiului de fezabilitate și care să aducă atingere operei create prin acesta.

De altfel, în cuprinsul expertizei, în ceea ce privește elementele arhitecturale, analiza lor denotă o diferență majoră între acestea.

Argumentul invocat în susținerea cererii de chemare în judecată, dedus din procesul – verbal încheiat de Ordinul Arhitecților din România, Filiala Brașov, Covasna, Harghita, poate fi interpretat în sensul în care se arată că „în ceea ce privește planurile, este evident că d-nul R. a dezvoltat soluția d-nului N.”, ca aflându-ne în situația unor lucrări, diferite.

Proiectul de autorizare a unei construcții este o lucrare mult mai amplă decât un studiu de fezabilitate, iar o astfel de lucrare este, față de un studiu de fezabilitate, într-adevăr, o dezvoltare, în sensul oferirii tuturor elementelor arhitecturale și nearhitecturale, în vederea edificării unei construcții.

În ceea ce privește elementele presupus comune între studiul de fezabilitate și P.A.C., a mai fost analizat și studiul de fezabilitate, întocmit de către chemații în garanție și care a fost o lucrare anterioară studiului de fezabilitate.

Elementele generale au fost schițate pentru prima dată în această lucrare, lucrare care a suferit o dezvoltare prin efectuarea studiului de fezabilitate, însă nu se poate aprecia că, prin acest studiu de fezabilitate, au fost preluate elemente originale, nemaîntâlnite și care pot constitui obiect al unui drept de autor.

Pentru aceste considerente, apreciind ca neîntemeiate pretențiile reclamanților tribunalul a respins acțiunea civilă formulată de reclamanți, împotriva Universității „B.B. „ Cluj-Napoca.

Pe cale de consecință, și cererea de chemare în garanție, formulată de Universitatea „ B.B.” Cluj-Napoca, a fost respinsă.

Pârâții au solicitat obligarea reclamanților la plata cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu de avocat și taxă de timbru, aferente cererii de chemare în judecată.

Întrucât nu s-a făcut dovada că onorariul de avocat achitat de pârâtă s-a făcut doar pentru cererea de chemare în judecată și nu și pentru cererea de chemare în garanție, instanța a apreciat că este justificată acordarea cheltuielilor de judecată pârâtei parțial, respectiv a sumei de 3000 lei, respectiv jumătate din onorariul achitat, putându-se presupune că munca pentru cele două cereri a fost identică.

Solicitarea de obligare la plata taxei de timbru de 39,3 lei, achitată pentru judecarea cererii de chemare în garanție, a fost acordată, întrucât cererea de chemare în garanție a fost formulată ca urmare a acțiunii îndreptată împotriva pârâtei, iar respingerea acestei cereri s-a datorat respingerii cererii de chemare în judecată, astfel încât cererea de chemare în garanție a rămas fără obiect.

Pentru considerentele de mai sus, în temeiul art.274 Cod proc.civ. reclamanții au fost obligați să-i plătească în solidar pârâtei suma de 3.039,3 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, respingându-se alte pretenții.

Prin decizia civilă nr. 163/A/10 iunie 2010 a Curții de Apel Cluj a fost respins ca nefondat apelul declarat de reclamanții N.C.I. și SC P.I. SRL împotriva sentinței civile nr. 69 din 22 ianuarie 2010 a Tribunalului Cluj, care a fost menținută și a fost respinsă cererea intimății Universitatea „B.B.” Cluj privind cheltuielile de judecată în apel.

Pentru a pronunța această decizie, curtea a reținut următoarele:

În esență, apelul reclamanților vizează 3 împrejurări a căror verificare se impune, și anume, dacă: proiectul „studiu de fezabilitate pentru Obiectivul de investiții „Spații de învățământ și cazare pentru Colegiul Universitar Sf. Gheorghe, Jud. Covasna” al Universității „B.B.” Cluj Napoca este sau nu o lucrare originală; în măsura în care răspunsul la această întrebare este unul pozitiv, dacă subzistă sau nu condițiile răspunderii civile delictuale, fiind cauzat un prejudiciu patrimonial și/sau nepatrimonial autorului operei, respectiv dacă au fost sau nu încălcate dispozițiile 12, art. 13 lit. f, respectiv ale art. 10 lit. a, b, c, și d din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe; în legătură cu prima împrejurare, aspectele legate de aprecierea probelor, respectiv a expertizei judiciare, inclusiv a motivelor de recuzare a expertului E.G..

În ceea ce privește expertiza judiciară, curtea a apreciat că prima instanță în mod corect a respins cererea de recuzare a expertului numit de instanță, prin încheierea ședinței publice din 25 noiembrie 2010, întrucât împrejurarea că o firmă al cărei asociat este domnul expert a efectuat lucrări de expertiză în favoarea pârâtei, în urma câștigării unor licitații, nu înseamnă că expertul ar avea vreun interes în prezenta cauză. Un interes ar fi existat în situația în care firma respectivă ar fi fost implicată în realizarea obiectivului ce constituie obiectul prezentului proces.

De altfel, părțile și-au desemnat fiecare câte un expert asistent, iar cel nominalizat de reclamanți, respectiv expertul T.Z., a semnat expertiza alături de ceilalți experți, având o opinie discordantă doar în ceea ce privește împrejurarea referitoare la necesitatea întocmirii proiectului pentru obținerea autorizației de construire de către aceeași persoană care a întocmit studiul de fezabilitate, împrejurare ce nu ține de obiectivele expertizei, care se referă la cunoștințe de specialitate în domeniul arhitecturii, ci de interpretarea legii, care este atributul exclusiv al instanței, conform art. 129 alin. 4 C. pr. civ.

Curtea a apreciat că lucrarea studiu de fezabilitate nu are un caracter de noutate, neprezentând elemente de originalitate, pentru a se putea vorbi de o operă de arhitectură, în sensul art. 7 alin.1 lit. h din Legea nr. 8/1996.

Aceasta, deoarece, așa cum rezultă din raportul de expertiză judiciară întocmit în cauză, în toate cele trei lucrări invocate în cauză, respectiv studiul de fezabilitate, cel de fezabilitate, precum și proiectul realizat în vederea obținerii autorizației de construire, se regăsesc toate

elementele componente primare care alcătuiesc un program arhitectural în domeniul învățământului. Există chiar o disciplină denumită „Teoria arhitecturii”, disciplină care se ocupă de modul realizare a unor astfel de proiecte în funcție de nivelul învățământului (elementar, gimnazial, mediu, universitar), rezultând pentru fiecare grad un nivel de dotare și funcțiuni (norme spațiale și scheme funcționale). Există un patrimoniu național și universal de modele realizate, unde s-au cristalizat unele principii estetice și funcționale legate de gradul de rezistență calitativă și importanță, utilizate de proiectanți. Planurile cuprinse în cele 3 proiecte obiect al expertizei se aseamănă cu alte planuri de construcții, neprezentând, așadar, elemente deosebite, care să le confere un caracter de originalitate.

Nu există o idee originală, unică în domeniul arhitecturii, în nici unul dintre cele 3 proiecte. Ce se remarcă este doar o abilitate acceptabilă de încadrare în situl topografic dat, existența unor elemente exprimate în certificatele de urbanism și o tratare mediocră a volumetriei și fațadelor.

Studiul de fezabilitate, indiferent de asemănările cu (sau deosebirile față de) proiectul executat în vederea obținerii autorizației de construire, nu are, așadar caracterul unei opere de arhitectură, lipsindu-i originalitatea, astfel că nu se pune problema vreunei încălcări a drepturilor de autor și creării unui prejudiciu patrimonial sau nepatrimonial, neimpunându-se, astfel, necesitatea verificării încălcării art. 10, lit. a-d, art. 12 și art. 13 lit. f din Legea nr. 8/1996. Încălcarea art. 13 lit. a nu a fost invocată în fața primei instanțe, așa cum rezultă din cuprinsul cererii de chemare în judecată, ci abia în apel, constituind o cerere nouă, în sensul art. 294 alin. 1 C. pr. civ., așa cum corect au arătat intimații în întâmpinare, această împrejurare neprezentând, oricum, relevanță, față de cele reținute cu privire la lipsa caracterului de originalitate al lucrării pentru a se putea vorbi de o operă de arhitectură. În temeiul art. 296 C. pr. civ, a fost respins ca nefondat apelul reclamantilor.

Nu au fost acordate cheltuieli de judecată părâtei, în temeiul art. 274 alin. 1 C. pr.civ., întrucât aceasta nu a dovedit cuantumul lor, nedepunând factura, chitanța sau contractul de asistență juridică.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs reclamantii N.C.I. și SC P.I. SRL.

Prin decizia civilă nr. 4244/20 mai 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost admis recursul declarat de reclamantii N.C.I. și SC P.I. SRL împotriva deciziei civile nr. 163/A/10 iunie 2010 a Curții de Apel Cluj, Secția civilă de muncă și asigurări sociale, pentru minori și familie, a fost casată decizia recurată și trimisă cauza spre rejudecare la aceeași curte de apel.

Pentru a pronunța această decizie, Înaltei Curți de Casație și Justiție a reținut următoarele:

Nealcătuirea instanței potrivit dispozițiilor legale, motiv de recurs prevăzut de art. 304 pct. 1 Cod proc.civ., poate fi primit în cauza de față numai dacă se apreciază că cererea de recuzare a fost respinsă în mod greșit de instanța de apel.

Verificând încheierea de respingere a cererii de recuzare formulată de către reclamantii, din perspectiva art. 34 alin. 2 Cod procedură civilă și argumentele invocate de către reclamantii recurenți, se constată că aceasta întrunește cerințele de legalitate, ceea ce atrage caracterul nefondat al primului motiv de recurs.

Respingerea unor cereri de amânare sau vizând probatoriul nu se circumscrie niciunui dintre motivele prevăzute de art. 27 Cod procedură civilă, nereflexând nici o antepronunțare în cauză.

Nu se poate reține în cauză nici încălcarea formelor de procedură prevăzute sub sancțiunea nulității de art. 105 alin. 2 Cod procedură civilă, ceea ce face să nu fie atrasă în cauză nici a incidenta art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă. Cererea de recuzare a fost formulată la termenul la care s-a și judecat cauza, instanța nesuspendând judecata cauzei și neacordând termen pentru soluționarea acesteia ci a fixat oră în aceeași zi, urmând să reia astfel judecata în ipoteza în care cererea ar fi fost respinsă.

În aceste condiții, nu se mai impunea citarea părților, în temeiul art. 153 alin. 2 Cod procedură civilă, acestea trebuind să rămână pentru o reluare a judecării în ipoteza respingerii cererii de recuzare. Astfel a și procedat apărătorul părâtului, care a fost prezent la reluarea judecării.

Văzând dispozițiile art. 204 alin. 1 coroborate cu art. 27 pct. 1 Cod procedură civilă, s-a dat o corectă soluționare motivului de apel vizând modul de soluționare a cererii de recuzare a expertului. Aceasta în condițiile în care instanța de apel a reținut, aspect necontestat în recurs, că părțile și-au desemnat fiecare câte un expert asistent, iar cel nominalizat de reclamantii, respectiv expertul T.Z., a semnat expertiza alături de ceilalți experți, având o opinie discordantă doar în ceea ce privește împrejurarea referitoare la necesitatea întocmirii proiectului pentru obținerea

autorizației de construire de către aceeași persoană care a întocmit studiul de fezabilitate, împrejurare ce nu ține de obiectivele expertizei, care se referă la cunoștințe de specialitate în domeniul arhitecturii, ci de interpretarea legii, care este atributul exclusiv al instanței.

Modul de soluționare dispus de instanța de apel cererii de înscriere în fals nu a fost criticat prin cererea de recurs, reclamanții reluând argumentele pentru care susțin cererea de înscriere în fals, ceea ce face ca și această critică să nu fie primită.

Cel de-al treilea motiv de recurs este fondat, atrăgând casarea deciziei.

Cu privire la încălcarea dreptului protejat de art. 13 lit. a din Legea nr. 8/1996 - dreptul autorului de a autoriza reproducerea integrală sau parțială a operei, instanța de apel a reținut că o astfel de cerere nu a fost formulată în fața primei instanțe, făcând aplicarea art. 294 alin. 1 Cod procedură civilă.

La pagina nr. 6 a acțiunii se reclamă încălcarea și a dreptului patrimonial de autor reglementat de art. 13 lit. f din Legea nr. 8/1996, ceea ce atrage caracterul fondat al acestei critici și incidența art. 304 pct. 5 Cod procedură civilă.

Pentru a se putea prevala de protecția Legii nr. 8/1996, reclamanții invocă incidenta în ceea ce privește propria lucrare a art. 7 lit. h din această lege, care recunoaște ca obiect al dreptului de autor operele de arhitectură, inclusiv planșele, machetele și lucrările grafice ce formează proiectele de arhitectură, art. 84 alin. 2, potrivit cărora construirea unei opere de arhitectură, realizată total sau parțial după un alt proiect nu poate fi făcută decât cu acordul titularului dreptului de autor asupra aceluși proiect.

Instanța de apel reține lipsa de originalitate, cu referire la faptul ca în lucrările în comparație se regăsesc toate elementele componente primare care alcătuiesc un program arhitectural în domeniul învățământului, care se regăsesc în literatura de specialitate, în patrimoniul național și universal, planurile cuprinse în cele trei proiecte obiect al expertizei se aseamănă cu alte planuri de construcții, neprezentând, așadar, elemente deosebite, care să le confere un caracter de originalitate, nu există o idee originală, unică în domeniul arhitecturii, în niciunul dintre cele trei proiecte.

Includerea într-o lucrare a elementelor primare care ar alcătui un program arhitectural în domeniul învățământului nu exclude prin ea însăși dobândirea de către aceasta a unui caracter de originalitate, trebuind verificat dacă aceasta îmbracă amprenta personală a autorului.

Prin cererea de apel s-a subliniat faptul că studiul de fezabilitate oferă numeroase elemente arhitecturale de originalitate, cu sublinierea acestora, fără ca instanța să analizeze apărările formulate sub acest aspect. Raportat la asemănările cu alte planuri de construcții, trebuie să se verifice dacă acestea, din lucrarea imputat a fi copiată, vizau originalitatea celorlalte sau dacă ceea original acum.

Originalitatea ideii, unicitatea acesteia în domeniul arhitecturii, nu prezintă relevanță în analiza originalității unei lucrări ca operă care să intre sub domeniul de protecție al Legii nr. 8/1996, cerință impusă de art. 7 din lege, întrucât ideile, teoriile, conceptele, descoperirile și invențiile, conținute într-o operă, oricare ar fi modul de preluare, de scriere, de explicare sau de exprimare sunt excluse de la protecție prin art. 9 lit. a din lege.

Întrucât aprecierea lucrării ca operă protejabilă în sensul Legii nr.8/1996 și, ulterior, verificarea încălcărilor imputate presupun verificări de fapt, incompatibile cu judecata în recurs, instanța a casat decizia de apel, cu aplicarea art. 304 pct.7 și 9, precum și a art.312 alin. 5 și art. 314 Cod procedură civilă, dispunându-se trimiterea cauzei pentru rejudecare la aceeași curte de apel - care va avea în vedere și înscrisurile administrate în dosarul de recurs.

Cauza nu a fost trimisă spre rejudecare altei instanțe de același grad, astfel cum au solicitat recurenții în temeiul art. 312 alin. 5 Cod procedură civilă, motivele invocate nefiind în măsură să atragă aplicarea acestor dispoziții.

În rejudecare, aplicând dispozițiile art. 315 C.Pr.Civ., a fost suplimentată probațiunea în rejudecarea apelului astfel: s-au depus de către reclamanții apelanți planșe foto cu proiecte elaborate de către apelantul N.C.I. pentru a se constata folosirea în mod constant a unor elemente arhitecturale care constituie amprenta personală a apelantului, s-au luat interogatorii chematului în garanție R.O. și reclamantului N.C.I. și s-a completat probațiunea cu o nouă expertiză de specialitate. Pârâta intimată Universitatea B.B. a depus copie după rezoluția de scoatere de sub urmărire penală a învinutului R.E. pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 141 din Legea nr. 8/1996, precum și pentru săvârșirea infracțiuni prevăzute de art. 213 Cod Penal, deoarece nu sunt întrunite elementele constitutive ale acestor infracțiuni. Apelanta S.C. P.I. S.R.L. a depus 2 adrese de la Oficiul Român pentru Drepturi de Autor: prin adresa eliberată în 05.11.2010

reclamanta P.I. SRL a fost înștiințată că lucrarea studiu de fezabilitate a fost înregistrată și s-a indicat nr. de înregistrare și prin adresa emisă în 25.11.2010 reclamanta apelaantă a fost înștiințată că lucrarea –SPAȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI CAZARE-COLEGIUL UNIVERSITAR SF. GHEORGHE-UNIVERSITATEA „B.B.” CLUJ-NAPOCA- faza studiu de fezabilitate a fost înscrisă în registrul acestei instituții.

Analizând probațiunea administrată în cauză curtea constată că apelul declarat de reclamantă este nefondat pentru următoarele considerente:

Din decizia civilă pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs rezultă că instanța de apel în primul ciclu procesual a fost alcătuită potrivit dispozițiilor legale în materie, corect a fost respinsă cererea de recuzare a completului, cu respectarea dispozițiilor legale și corect s-a respins de către instanța de apel cererea de recuzare a expertului. În ceea ce privește modul de soluționare a cererii de înscriere în fals aceasta nu a fost criticată în cererea de recurs , fiind redată numai argumentele care susțin această cerere,motiv pentru care instanța de recurs nu a primit această critică. Așadar în rejudecare nu se va mai analiza această problemă legată de cererea de înscriere în fals, având în vedere că nu a fost criticată în recurs, după cum rezultă din considerentele deciziei pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cauza a fost trimisă spre rejudecare, în apel, pentru a se suplimenta probațiunea în scopul de a se stabili dacă lucrarea este o operă protejabilă în sensul Legea nr. 8/1996 și verificarea încălcărilor invocate de către reclamantă.

Deși apelanții în memoriu de apel au solicitat în principal casarea cu trimitere spre rejudecare curtea constată că nu este fondată această cerere. Potrivit dispozițiilor art. 297 C.Pr.Civ. casarea cu trimitere spre rejudecare este posibilă dacă instanța a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului sau dacă părțile nu au fost legal citat. Prima ipoteză reglementată de această dispoziție legală are în vedere situația în care instanța de fond a soluționat cererea în baza unei excepții și nu a analizat fondul cauzei. Această ipoteză nu este incidentă în cauza de față deoarece prima instanță a analizat probele și s-a pronunțat pe fondul cauzei. Ceea de-a doua ipoteză, referitoare la citarea părților nu a fost invocată de către apelanți, situație în care nu va fi analizată.

Potrivit art. 7 lit. h din Legea nr. 8/1996 constituie obiect al dreptului de autor operele originale de creație intelectuală în domeniul literar, artistic sau științific, oricare ar fi modalitatea de creație, modul sau forma de exprimare și independent de valoarea și destinația lor, cum sunt operele de arhitectura, inclusiv planșele, machetele și lucrările grafice ce formează proiectele de arhitectura.

Din dispoziția legală invocată rezultă că legiuitorul a introdus condiția originalității operei când definește obiectul dreptului de autor. În literatura de specialitate s-a reținut că pentru a analiza originalitatea unei opere de arhitectură se pornește de la desenul general,proportii, amplasament,materiale de construcție, ornamente.

Pentru a se verifica originalitatea planului de fezabilitate realizat de reclamantul N.C. s-au efectuat două expertize de specialitate, una în fața primei instanțe și a doua în apel.

Reclamantii susțin că Planul de autorizare a construcției SPAȚII DE ÎNVĂȚĂMÂNT ȘI CAZARE-COLEGIUL UNIVERSITAR SF. GHEORGHE-UNIVERSITATEA „B.B.” CLUJ-NAPOCA a preluat și folosit peste 50% din opera realizată de reclamant studiu de fezabilitate. Pentru realizarea unei construcții sunt necesare mai multe etape ale proiectului de execuție: planul de pref fezabilitate, planul de fezabilitate și planul de autorizare a construcției. În cazul de față planul de pref fezabilite și planul de autorizare a construcției au fost realizate de chematul în garanție, R.O., iar planul de fezabilitate de către reclamant. Din interogatoriul chematului în garanție R.O. a rezultat că în etapa de proiectare a studiului de fezabilitate reclamantul N.C.I. a încredințat lucrări de subproiectare și consultanță tehnică societății conduse de chematul în garanție deoarece elementele din studiul de pref fezabilitate au stat la baza studiului de fezabilitate. Reclamantul a recunoscut că a încredințat lucrările de subproiectare dar a afirmat că nu a fost ajutat din punct de vedere tehnic de intimat, ci a încheiat contractul pentru servicii de lobby pe lângă pârâtă, susținere care nu se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză.

Din raportul de expertiză a rezultat, comparând planul de pref fezabilitate cu planul de fezabilitate și proiectul autorizat de construire, că asemănări se regăsesc la nivelul funcțional al spațiilor interioare, dar se remarcă deosebiri majore la nivelul elementelor de arhitectură importante pentru percepția finală a obiectului de arhitectură: silueta clădirii, forma de ansamblu a clădirii,raportul de gol-plin și ritmul ferestrelor din fațada principală, elemente decorative și tratarea plastică generale a fațadei principale concluzionându-se că fațadele principale sunt total diferite.

În ceea ce privește identificarea elementelor arhitecturale și funcționale care au fost preluate din studiul de fezabilitate în proiectul autorizat a concluzionat că în proiectul pentru autorizare de construire s-a preluat forma în „mare” a construcției, dimensiunile și forma exactă a clădirii fiind diferite, fațadele principale și a zonei de acces sunt tratate diferit atât ca plastică arhitecturală cât și ca volumetrie a acoperișului față de zonele laterale stânga-dreapta ale fațadei.

Analizând comparativ studiul de fezabilitate cu alte lucrări elaborate de reclamantul N.C. domnul expert a concluzionat că folosirea unui element generic de compoziție arhitecturală, golul interior practicat pe unul sau mai multe niveluri, nu poate constitui caracter de originalitate a lucrării doar prin folosirea unui element de organizare a spațiului aflat la îndemâna tuturor arhitecților. S-a concluzionat că folosirea unui element de concepție arhitecturală-principiul golului pe unul sau mai multe niveluri nu poate fi apreciat ca amprentă personală a autorului.

Așadar analizând elementele arhitecturale și a doua expertiză a concluzionat că soluțiile arhitecturale ale planului de fezabilitate și ale proiectul de autorizare a construcției sunt diferite. La termenul de judecată din 27.06.2012 reprezentantul reclamantilor a depus o notă de critici referitoare la raportul de expertiză, însă pentru a nu exista nici un echivoc asupra acestora instanța a cerut lămuriri suplimentare, dacă sunt susținute ca și obiecțiuni în sensul art. 212 C.Pr.Civ., însă reprezentantul reclamantilor a arătat că nu sunt obiecțiuni la raportul de expertiză care, de altfel, concordă cu primul raport de expertiză.

Având în vedere dispozițiile art. 7 Legea nr. 8/1996 considerăm că în mod legal instanța de fond a reținut că lucrarea studiu de fezabilitate nu are elemente de noutate care să reflecte personalitatea autorului pentru a putea fi considerată o operă de arhitectură.

Pentru a verifica dacă sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale în materia dreptului de autor trebuie ca lucrarea să fie o operă susceptibilă de a fi protejată de Legea nr. 8/1996, ori în cazul de față nu verifică această ipoteză.

În aceste condiții nu este necesară verificarea separată a fiecărei condiții care antrenează răspunderea civilă delictuală prevăzută de art. 998-999 Cod Civil în vigoare la data săvârșirii așa zisei fapte prejudiciabile.

Curtea constată că pârâta nu a încălcat art. 13 lit. a și h din Legea nr. 8/1996 întrucât a folosit lucrarea studiu de fezabilitate o singură dată potrivit clauzelor contractuale agreeate de ambele părți contractante, menționate în contractul de proiectare nr. 14/2000. Pe de altă parte curtea constată că atât dispozițiile art. 13 cât și dispozițiile art. 84 din Legea nr. 8/1996 sunt incidente numai pentru operele originale de creație intelectuală, reclamantii nu au dovedit că lucrarea studiu de fezabilitate ar fi o operă de arhitectură în sensul legii privind dreptul de autor.

Având în vedere aceste considerente curtea în temeiul art. 296 C.Pr.Civ. va respinge ca nefondat apelul reclamantilor.

Pârâta, UNIVERSITATEA B.B., a solicitat prin întâmpinare obligarea reclamantilor la plata cheltuielilor de judecată, însă la ultimul termen reprezentantul pârâtei a arătat că nu solicită cheltuieli de judecată. Chiar dacă reprezentantul pârâtei nu a solicitat cheltuieli de judecată la ultimul termen de judecată, curtea constată că acesta nu avea mandat special pentru a renunța la cheltuielile de judecată, situație în care nu s-a aplicat art.246 C.Pr.Civ. Cu toate acestea, curtea a respins cererea de acordare a cheltuielilor de judecată deoarece pârâta nu a făcut dovada cheltuielilor de judecată, potrivit art. 1169 Cod Civil până la închiderea dezbaterilor. Este real că reprezentantul pârâtei a atașat concluziilor scrise copia unei facturi, care pe de o parte nu dovedește încasarea onorariului avocațial și pe de altă parte, factura a fost depusă după închiderea dezbaterilor, fără respectarea principiului contradictorialității.

Pentru aceste considerente va fi respinsă cererea pârâtei de a fi obligați reclamantii la plata cheltuielilor de judecată în apel. (Judecător Tania Antoaneta Nistor)

4. Apel declarat împotriva unor decizii pronunțate legal în recurs. Inadmisibilitate

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 73/A din 7 septembrie 2012

Prin sentința civilă nr.1774 din 13 iulie 2011 a Judecătoriei Zalău s-a respins ca neîntemeiată excepția autorității de lucru judecat invocată de către pârâta M.A..

S-a admis cererea reclamantilor D.F., B.I. și D.A., în contradictoriu cu pârâții M.A., M.P., G.E., C.T., V.S.T., B.D.E., B.M.L., C.I.C.

S-a stabilit că masa succesorală suplimentară lăsată de defuncții M.D. și soția M.D., este alcătuită din teren înscris în titlul de proprietate nr. 82/8179 emis la data de 25.09.1995, poziția 1 extravilan, tarlăua „Lupiște”.

S-a dispus ieșirea din indiviziune cu privire la imobilul teren extravilan - pășune, în suprafață de 2.000 mp, înscris în titlul de proprietate nr. 82/8179 emis la data de 25.09.1995, poziția 1 extravilan, tarlăua „Lupiște”, prin atribuirea în favoarea lui M.A., M.D.L., G.E. și M.P., fără sultă în favoarea pârâților C.T. și C.I.C..

S-a constatat că M.A., M.D.L., G.E. și M.P., în calitate de vânzători, au încheiat cu D.I. și D.F., în calitate de cumpărători, la data de 23.12.1997, un antecontract de vânzare-cumpărare sub semnătură privată, cu privire la suprafața de 2.000 mp, înscrisă în titlul de proprietate nr. 82/8179 emis la data de 25.09.1995, poziția 1 extravilan, tarlăua „Lupiște”, pentru prețul de 200 lei.

Prezenta hotărâre va ține loc de contract autentic notarial de vânzare-cumpărare.

S-a constatat că suprafața de 2.000 mp, înscrisă în titlul de proprietate nr. 82/8179 emis la data de 25.09.1995, poziția 1 extravilan se identifică cu nr. top. 337/1, CF nr. 330 Fetindia, conform raportului de expertiză tehnică judiciară efectuat de către expert A.N..

S-a dispus întabularea dreptului de proprietate al lui D.I. și D.F. asupra terenului extravilan-pășune, în suprafață de 2.000, în CF nr. 330 Fetindia, nr. top. 337/1, cu titlu de vânzare-cumpărare.

S-a admis excepția netimbrării cererii reconvenționale formulată de către pârâtul M.A., invocată din oficiu.

S-a anulat ca netimbrată cererea formulată de pârâtul reclamant reconvențional M.A., împotriva reclamantilor pârâți reconvenționali D.F., B.I. și D.A., având ca obiect obligarea reclamantilor pârâți reconvenționali la plata sumei de 9.800 lei, reprezentând diferență de preț.

S-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în garanție formulată de pârâtul M.A., împotriva chemaților în garanție G.E. și C.I., privind obligarea chemaților în garanție la plata de daune morale în cuantum de 50.000 ROL.

Pârâții au fost obligați să plătească reclamantilor suma de 2.252 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Prin decizia civilă nr. 778 din 22.11.2011 pronunțată de Tribunalul Sălaj s-a respins ca nefondat recursul declarat de pârâtul M.A. împotriva sentinței civile nr.1774 din 13.07.2011 a Judecătoriei Zalău.

A fost obligat pârâtul la 1500 lei cheltuieli de judecată către reclamanți.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de recurs a reținut următoarele:

În mod corect și legal instanța de fond a respins ca neîntemeiată excepția autorității de lucru judecat și a admis cererea reclamantilor în contradictoriu cu pârâții, stabilind că masa succesorală suplimentară lăsată de defuncții M.D. și M.D. este formată din terenul înscris în titlul de proprietate nr.82/8179 din 25.09.1995, poziția I extravilan, tarlăua „Lupiște”.

Tot în mod corect și legal prima instanță a dispus ieșirea din indiviziune cu privire la terenul extravilan în suprafață de 2000 mp și a constatat valid încheiat contractul de vânzare-cumpărare la data de 23.12.1997 referitor la terenul în suprafață de 2000 mp, dispunând întabularea dreptului de proprietate a lui D.I. și D.F. asupra acestui teren, hotărârea ținând loc de contract autentic de vânzare-cumpărare.

Referitor la cererea reconvențională a pârâtului reclamant reconvențional M.A., instanța de fond a anulat-o ca netimbrată și a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în garanție a pârâtului M.A. împotriva chemaților în garanție G.E. și C.I..

În ce privește excepția autorității de lucru judecat invocată de către pârâtul M.A. , instanța de fond a reținut că prin sentința civilă nr.3717 din 17.11.2008 a Judecătoriei Zalău, menținută de instanța superioară prin respingerea recursului, nu s-a soluționat în mod irevocabil fondul cauzei, astfel încât nu sunt îndeplinite condițiile stipulate de art.1201 Cod civil și de art.166 Cod procedură civilă a triplei identități de părți, obiect și cauză.

Referitor la fondul cauzei, instanța de fond a reținut că prin Certificatul de moștenitor nr.906 din 31.08.1992, masa succesorală rămasă în urma defuncțiilor M.D. și M.D. este suprafața de 1000 mp teren și o casă de locuit, moștenitori fiind M.A., M.P., V.D.L. și G.E., fiecare cu cota de 2/10 părți, în calitate de fii ai defuncțiilor, și C.T. și C.I.C., ambii cu cota de 1/10 părți, în calitate de nepot de fiică.

Prin titlul de proprietate nr.82/8179 din anul 1995 s-a reconstituit dreptul de proprietate în favoarea lui M.D., în calitate de moștenitoare a defunctului M.D., pentru suprafața de 3 ha 9082 mp în localitatea Fetindia. Succesiunea nu s-a dezbătut pentru terenurile înscrise în acest titlu de proprietate, nefiind astfel incluse în certificatul de moștenitor nr.906/1992.

Rezultă astfel o masă succesorală suplimentară rămasă după defuncții M.D. și M.D. în suprafață de 2000 mp, pentru care reclamantii au solicitat ieșirea din indiviziune, datorită atitudinii de pasivitate a părților, care nu s-au opus acestei cereri, cu excepția părâtului M.A..

La data de 23.12.1997 a fost vândut terenul în suprafață de 20 mp cu prețul de 2 milioane lei vechi de către vânzătorii M.A., M.L., M.P. și G.E. cumpărătorilor D.I. și D.F., prețul fiind achitat la data încheierii înscrisului constatator al contractului de vânzare-cumpărare.

Deoarece părții nu s-au prezentat la notar în vederea perfectării contractului de vânzare-cumpărare, instanța de fond a admis cererea în prestație tabulară și a constatat că terenul în suprafață de 2000 mp înscris în titlul de proprietate nr.82/8179 din anul 1995 se identifică cu nr. topografic 337/1, CF nr.330 Fetindia, după cum rezultă din raportul de expertiză tehnică judiciară efectuat de expert A.N., dispunând întabularea acestui teren în suprafață de 2000 mp în CF nr.330 Fetindia, sub nr. topografic 337/1.

În ce privește cererea reconvențională formulată de reclamantul reconvențional M.A., instanța de fond a reținut că aceasta nu a fost legal timbrată în conformitate cu dispozițiile stipulate de art.20 din Legea nr.146/1997, modificată, privind taxele judiciare de timbru cu toate că reclamantului reconvențional i s-a pus în vedere în repetate rânduri să își timbreze cererea reconvențională, la termenele de judecată din 18.11.2009, 27.01.2010 și 12.01.2011, acesta nu a achitat taxa judiciară de timbru în valoare de 699 lei și nici timbrul judiciar în sumă de 3 lei.

Legat de cererea de chemare în garanție a chemaților în garanție G.E. și C.I. pentru obligarea acestora la plata de daune morale în valoare de 50.000 lei vechi, instanța de fond a reținut în mod corect că părâtul M.A. nu a făcut dovada îndeplinirii condițiilor răspunderii civile delictuale care rezultă din interpretarea art.998 Cod civil, respectiv fapta ilicită, existența unui prejudiciu, existența unui raport de cauzalitate între faptă și prejudiciu, precum și culpa chemaților în garanție.

Nici în motivele de recurs și nici în fața instanței de recurs părâtul – reclamant reconvențional M.A. nu a produs probe prin care să formeze convingerea instanței că recursul său este fondat.

Astfel, în ce privește excepția autorității de lucru judecat, aceasta a fost respinsă corect și legal de către prima instanță deoarece dosarul nu a fost soluționat în mod irevocabil de către Judecătoria Zalău, nefiind tranșată problematica fondului cauzei și în același timp nu există tripla identitate de părți, obiect și cauză între respectivul dosar și acest dosar așa cum stipulează art.1201 Cod civil și art.166 Cod procedură civilă.

Toți moștenitorii defuncțiilor M.D. și M.D. au fost legal citați atât la prima instanță cât și în recurs, astfel încât criticile recurentului sunt nefondate și sub acest aspect. Faptul că aceștia nu și-au exprimat punctul de vedere cu privire la obiectul cauzei nu este de natură să împietzeze asupra bunei desfășurări a procesului civil care se judecă în prezentul dosar.

Nici susținerile din motivele de recurs cu privire la expertiza topografică nu sunt fondate, aceasta fiind necesară pentru ca intimații să își poată întabula în mod legal dreptul lor de proprietate.

Cererea reconvențională nu a fost dovedită de către reclamantul reconvențional M.A. prin niciun mijloc legal de probă, și în mod corect a fost anulată ca netimbrată în lipsa achitării timbrajului de către reclamantul reconvențional.

În ceea ce privește cererea de chemare în garanție, în mod corect și legal instanța de fond a reținut că nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale pentru a putea fi antrenată răspunderea chemaților în garanție G.E. și C.I..

Față de cele ce preced, instanța, în baza prevederilor art.312 alin.1 Cod procedură civilă, a respins ca nefondat recursul.

În baza art.274 Cod procedură civilă, instanța a obligat părâtul M.A. la 1.500 lei cheltuieli de judecată către reclamantii, ca pe unul care a căzut în pretenții.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel reclamantul M.A. arătând că nu a renunțat niciodată la calea de atac a apelului.

Faptul că împotriva sentinței civile nr. 1774/2011 a declarat recurs este motivat prin aceea că prin dispozitivul sentinței i s-a acordat doar drept de recurs.

S-au făcut în cuprinsul cererii și referiri la starea de fapt reținută în cauză prin decizia atacată și soluția pronunțată, apreciată ca fiind nelegală, fiind depuse precizări la data de 28.03.2012, 31.08.2012, 04.09.2012 și prin scriptul depus în ședința publică din 07.09.2012.

Nu s-au formulat întâmpinări în cauză de către intimați.

În ședința publică din 07.09.2012, raportat la poziția exprimată de către pârâtul M.A., în sensul că înțelege să susțină cererea sa ca fiind apel împotriva deciziei civile nr. 778/2011 a Tribunalului Sălaj, Curtea a invocat din oficiu excepția inadmisibilității căii de atac rămânând în pronunțare asupra acestei excepții.

Analizând excepția invocată, Curtea reține următoarele:

Decizia atacată de către pârât este decizia civilă nr. 778/22.11.2011 pronunțată de Tribunalul Sălaj, decizie prin care s-a respins ca nefondat recursul declarat de către pârâtul M.A. împotriva sentinței civile nr. 1774/13.07.2011 a Judecătoriei Zalău.

Deși pârâtului i s-a pus în discuție de către instanța de recurs calea de atac pe care înțelege să o exercite împotriva deciziei civile nr. 778/2011 a Tribunalului Sălaj, acesta a insistat în susținerea căii de atac ca fiind apelul și nu recursul, motivându-și opțiunea prin aceea că nu a înțeles să renunțe niciodată la exercitarea căii de atac a apelului împotriva sentinței civile nr. 1774/2011 a Judecătoriei Zalău.

Conform art. 377 alin. 2 pct. 4 C.pr.civ. hotărârile date în recurs sunt hotărâri irevocabile, împotriva acestora nemaiputând fi exercitată calea de atac a apelului sau recursului.

Art. 282 alin. 1 C.pr.civ. enumeră hotărârile care sunt supuse apelului, respectiv hotărârile date în primă instanță de judecătorie și tribunal, decizia atacată de către pârât cu apel neîncadrându-se în cele evidențiate de acest text de lege.

În aceste condiții apelul declarat de către pârâtul M.A. împotriva deciziei civile nr. 778 din 22.11.2011 a Tribunalului Sălaj este inadmisibil, urmând a fi respins ca atare. (Judecător Anamaria Câmpean)

5. Întoarcerea executării silite. Sume reprezentând drepturi salariale. Competența tribunalului

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, sentința nr. 40 din 10 iulie 2012

Prin acțiunea înregistrată la Tribunalul Maramureș la data de 20.01.2012 reclamanta SC O. SA, în contradictoriu cu pârâta G.A., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâtei la restituirea către reclamantă a sumei de 2.046,82 lei, actualizată la data plății efective cu indicele de inflație.

În motivarea acțiunii s-a arătat că prin Sentința civilă nr. 868/09.07.2008 pronunțată de Tribunalul Maramureș, s-a admis acțiunea civilă formulată de pârâta G.A. și, în consecință, a fost obligată reclamanta SC O. SA la plata către aceasta, a unor drepturi salariale.

Executarea acestei hotărâri față de pârâta s-a realizat voluntar, reclamanta plătindu-i pârâtei, la data de 03.09.2008, suma de 3.091 lei.

Cu toate acestea, în baza aceleiași hotărâri, pârâta a demarat împotriva reclamantei procedura executării silite, prin intermediul executorului judecătoresc, formându-se dosarul execuțional nr. 20/2009, în urma căreia pârâta a mai încasat la data de 21.01.2009 suma de 2.046,82 lei.

Astfel, în speță, se impune întoarcerea executării prin restituirea sumei de 2.046,82 lei, având în vedere faptul că obligația reclamantei rezultată din titlul executoriu fusese îndeplinită prin plata benevolă.

Reclamanta a indicat mijlocul procedural ales, respectiv, potrivit art. 256 alin.1 din C.muncii „*Salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie.*”. În plus, potrivit art. 404² alin. 3 C.pr.civ. dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare, cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii.

În drept s-au invocat prevederile art. 256 alin.1 din C.muncii și art. 404² alin. 3 C.pr.civ..

Prin sentința civilă nr. 548 din 26.03.2012, a Tribunalului Maramureș, a fost declinată competența materială de soluționare a cererii formulate de reclamanta SC O. SA București împotriva pârâtei G.A., în favoarea Judecătoriei Baia Mare.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a constatat, reținând incidența art. 404¹ alin. 1 și 404² alin. 3 C.pr.civ., că: - cererea de întoarcere a executării este o cerere ce ține de faza procesuală a executării, subsecventă fazei procesuale de soluționare irevocabilă a fondului litigiului; că

dispozițiile legale aplicabile cu privire la instanța competentă și căile de atac sunt cele prevăzute în acest capitol pentru executare și respectiv contestație la executare; stabilindu-se o procedură judiciară contradictorie pentru soluționarea întoarcerii executării, reglementată subsecvent contestației la executare, acestea îi sunt aplicabile procedura de soluționare și căile de atac prevăzute pentru contestația la executare, instituția cadru, generală, în raport cu procedura specială a întoarcerii executării, care reprezintă o contestație specială la executare.

Drept urmare, făcând aplicarea prevederilor art. 373³ alin. 2 C.pr.civ., conform cărora instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se face executarea, s-a apreciat că în speță aceasta este Judecătoria Baia Mare.

Prin Sentința civilă nr. 6103 din 15.06.2012 a Judecătoriei Baia Mare, a fost admisă excepția de necompetență materială a Judecătoriei Baia Mare și, în consecință, s-a declinat competența de soluționare a acțiunii civile formulate de reclamanta SC O. SA București în contradictoriu cu pârâta G.A. în favoarea Tribunalului Maramureș.

S-a constatat ivit conflictul negativ de competență și în baza art. 21 C.pr.civ. s-a dispus înaintarea dosarului Curții de Apel Cluj.

Pentru a hotărî astfel, judecătoria a reținut următoarele:

În aplicarea principiului disponibilității, instanța nu poate depăși limitele obiectului fixate de reclamant, în sensul ca nu poate acorda mai mult sau mai puțin decât s-a solicitat. Dacă formulările reclamantului sunt improprii, ambigui și nu se poate determina exact temeiul cererii, instanța are obligația, în baza rolului activ, să ceară părții să facă precizările necesare.

În exercitarea rolului activ, instanța nu este ținută de temeiul juridic al cererii, având posibilitatea de a schimba calificarea juridică dată de reclamant, în funcție de conținutul cererii, iar nu de denumirea dată de parte (în acest sens art. 84 C.pr.civ.).

În aplicarea acestui principiu, instanța a comunicat reclamantei întâmpinarea și a cerut acesteia să prezinte explicații, punând în discuție împrejurările de drept invocate deoarece investirea este făcută cu situația de fapt în întregul său, și, deși obiectul acțiunii a fost exprimat cu claritate (restituirea sumei de 2.046,82 lei), temeiul de drept invocat nu a fost în concordanță cu toate susținerile din acțiunea redactată, reclamanta indicând atât incidența art. 256 alin.1 din C.muncii cât și „în plus art. 404¹ cod procedură civilă”.

În urma acestor solicitări, reclamanta și-a întemeiat acțiunea exclusiv pe dispozițiile art. 256 alin. 1 din C.muncii.

Calificarea unui conflict ca având natura juridică a unui conflict de muncă, supus, pe cale de consecință, jurisdicției muncii, depinde de măsura în care acestuia îi sunt aplicabile dispozițiile din legislația muncii. În speță sunt aplicabile dispozițiile art. 256 alin. 1 din C.muncii, în conformitate cu care salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie. Sumele de bani încasate de pârâta în baza Sentinței civile nr. 868/2012 pronunțată de Tribunalul Maramureș au reprezentat drepturi salariale rezultate din raporturile de muncă dintre acesta și reclamantă, raporturi guvernate de legislația muncii.

Aflându-ne în prezența unui conflict de drepturi, reglementat de jurisdicția muncii în conformitate cu dispozițiile art. 269 din C.muncii și cap. VI din Legea nr. 62/2011, instanța a dat eficiență art. 209 din Legea nr. 62/2011 și art. 269 din C.muncii, conform cărora judecarea conflictelor de muncă este de competența instanței stabilite conform codului de procedură civilă, care prin art. 2 pct. 1 lit. c stabilește că tribunalul judecă în primă instanță conflictele de muncă.

Dispozițiile privitoare la competența materială au caracter imperativ, fiind de ordine publică, potrivit art. 159 C.pr.civ., necompetența fiind invocată în termen legal.

Examinând sesizarea Judecătoriei Baia Mare, Curtea se consideră legal investită cu soluționarea conflictului negativ de competență ivit și, în temeiul art. 20 și urm. C.pr.civ., constată următoarele:

Așa cum corect a reținut Judecătoria, reclamanta nu a formulat în cauză o acțiune de întoarcere a executării, ci de restituire de a unor sume nedatorate. Astfel, pe lângă faptul că reclamanta și-a precizat expres acțiunea în acest sens, prin acțiunea inițială s-au invocat temeiurile juridice atât pentru acțiunea de întoarcere a executării (art. 404² alin. 3 C.pr.civ.), cât și pentru restituirea unor sume nedatorate (art. 256 din C.muncii), iar în condițiile în care cele două temeiuri juridice nu pot fi aplicate concomitent, Tribunalul avea posibilitatea, conform art. 84 C.pr.civ., să schimbe calificarea juridică dată de reclamantă, în funcție de conținutul cererii.

Din dispozițiile art. 404² C.pr.civ., așa cum au fost acestea interpretate cu caracter obligatoriu și prin Decizia nr. 5/2012 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, rezultă că pentru a se putea realiza întoarcerea executării, titlul executoriu sau executarea silită trebuie să fie

desființate. Or, în cauză, conform susținerilor reclamantei, aceasta a achitat de două ori drepturile salariale la care a fost obligată printr-o hotărâre judecătorească, însă executarea silită, în urma căreia s-a plătit a doua oară drepturile salariale, nu a fost desființată.

În cauză se susține că pârâta, în calitate de angajată, a încasat de la reclamantă (angajatoarea sa) drepturi salariale necuvenite, Curtea de Apel apreciază că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 256 alin. 1 din C.muncii, care prevăd că „salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie”.

Drept urmare, fiind un conflict între angajat și angajatorul său privind drepturile rezultate din desfășurarea raporturilor de muncă, prezenta cauză este un conflict de muncă, care conform art. 2 lit. c C.pr.civ., la care art. 209 din Legea nr. 62/2011 face trimitere, se judecă în primă instanță de tribunal.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor legale menționate anterior, precum și ale art. 20 pct. 2 și 22 alin. 2 și 5 C.pr.civ. se va soluționa conflictul negativ de competență stabilindu-se competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Maramureș. (Judecător Ioana Rozalia Magyarosi)

6. Prescripție. Acțiune în restituirea drepturilor salariale încasate necuvenit. Termen

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3401/R din 4 iulie 2012

Prin Sentința civilă nr. 324 din 01.03.2012 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, a fost respinsă ca nefondată excepția prescripției dreptului la acțiune invocată de pârâtul A.N..

A fost admisă, ca fiind întemeiată, acțiunea civilă formulată de reclamanta Comuna Livezile, prin Primar, împotriva pârâtului A.N. și, în consecință a fost obligat pârâtul să restituie suma de 10.024 lei, reprezentând drepturi salariale încasate necuvenit.

A fost obligat pârâtul să plătească reclamantei suma de 250 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut următoarele:

În baza Contractului colectiv de muncă aprobat prin Hotărârea Consiliului Local Livezile nr. 34/27.10.2006, încheiat între Consiliul Local al Comunei Livezile și Sindicatul Administrației Publice Locale Valea Bîrgăului, personalului contractual angajat la Primăria Comunei Livezile, deci și pârâtului, începând cu 1 ianuarie 2007, pe lângă drepturile bănești prevăzute de dispozițiile legale ce reglementează salarizarea personalului contractual din instituțiile publice, i s-au acordat sporuri, în cuantumul solicitat de reclamantă, respectiv: spor de fidelitate și loialitate față de instituție, prima pentru sărbătorile de Paști și Crăciun; indemnizația pentru norma de hrană și pentru ținută, toate aceste drepturi cumulate pentru perioada 1 ianuarie 2007- 31 decembrie 2008, așa cum rezultă din anexa privind drepturile bănești, nefiind contestată acordarea, respectiv încasarea lor de către pârât.

Cu ocazia controlului de audit financiar efectuat de Curtea de Conturi a României - Camera de Conturi a județului Bistrița-Năsăud la Primăria Comunei Livezile s-a constatat că salariaților din cadrul primăriei le-au fost acordate nelegal, în cursul anilor 2007- 2008, anumite sume de bani, ocazie cu care prin Decizia nr. 8/2009 s-a dispus recalcularea drepturilor salariale, prin eliminarea tuturor sporurilor, primelor și indemnizațiilor acordate nelegal în baza contractului colectiv de muncă, stabilirea întinderii prejudiciului produs bugetului primăriei prin efectuarea acestor plăți nelegale, asigurarea măsurilor de recuperare, efectuarea regularizărilor, întocmirea și depunerea declarațiilor rectificative.

Comuna și Consiliul Local Livezile - prin primar au înțeles să conteste aspectele consemnate în Procesul verbal de constatare înregistrat sub nr. 2956/2009 la persoana auditată și măsurile dispuse prin actele încheiate de reprezentanții Camerei de Conturi Bistrița-Năsăud, inițial formulând contestație la Curtea de Conturi a României (contestație respinsă prin Încheierea nr. VI.19/18.08.2009 a Curții de Conturi a României), apoi o acțiune în contencios administrativ, iar, prin sentința civilă nr.107/CA/2010, Tribunalul Bistrița-Năsăud a admis acțiunea și a anulat în parte decizia nr. 8/2009 emisă de Camera de Conturi Bistrița-Năsăud. Urmare recursului declarat de Curtea de Conturi a României București, Curtea de apel Cluj prin decizia civilă nr.1654/2011 a modificat în tot sentința pronunțată de Tribunalul Bistrița-Năsăud, respingând acțiunea ca nefondată.

Hotărârea dată de instanța de contencios administrativ nu a fost dată în contradictoriu cu pârâtul, dar dezlegarea curții sub aspectul nedatorării sumelor subzistă prin prisma reglementărilor legale incidente.

Prin urmare, s-a promovat prezenta acțiune în răspundere patrimonială, reclamanta Comuna Livezile – prin Primar solicitând obligarea pârâtului la restituirea sumei apreciată ca fiind nelegal acordată.

În condițiile art. 137 C.proc.civ, tribunalul a analizat excepția prescripției dreptului la acțiune și a apreciat că aceasta este neîntemeiată.

Obiectul acțiunii constă în restituirea unor drepturi de natură salarială pretins necuvenite, iar dreptul la acțiune având un obiect patrimonial este prescriptibil extinctiv, astfel că devin incidente dispozițiile art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii republicat (fostul articol 283 alin.1 lit. c). Dispozițiile art. 268 alin. 1 lit. c din Codul muncii stabilesc un termen de prescripție de 3 ani pentru formularea cererilor care au ca obiect soluționarea conflictelor de muncă constând în plata unor drepturi salariale ori despăgubiri bănești către salariat, precum și în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator. În cauză, termenul de 3 ani de prescripție a dreptului la acțiune, curge de la data la care prin hotărâre judecătorească irevocabilă (a Curții de Apel Cluj) s-a statuat asupra legalității și temeiniciei deciziei Camerei de Conturi a județului Bistrița-Năsăud nr. 8/2009, respectiv de la data de 2 mai 2011 și nu de la momentul plății lor, așa cum s-a invocat în apărare.

Pe fondul cauzei, tribunalul a reținut că, potrivit dispozițiilor legale în vigoare în anul 2008, respectiv art. 7 alin. 2 din Legea nr. 130/1996, republicată și art. 236 alin. 4 din Codul muncii, contractele colective de muncă constituie legea părților, numai dacă sunt încheiate cu respectarea condițiilor legale, putând fi stabilite numai în limitele și în condițiile prevăzute de lege.

Așa cum rezultă din art. 12 din Legea nr. 130/1996, republicată, contractele colective de muncă se puteau încheia și pentru salariații instituțiilor bugetare, însă prin aceste contracte nu se pot negocia clauze referitoare la drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale.

Aceste prevederi legale instituie o interdicție referitoare la negocierea colectivă, interdicție care impune ca în cadrul negocierilor colective din cadrul instituțiilor bugetare, materializate sub forma contractelor colective de muncă, să fie excluse drepturile ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispoziții legale, cu atât mai mult cu cât sistemul de salarizare a personalului din autoritățile și instituțiile finanțate integral sau în majoritate de la bugetul de stat se stabilește prin lege (chiar dacă cu consultarea organizațiilor sindicale reprezentative), în concordanță cu dispozițiilor art. 157 alin. 2 Codul muncii.

Salarizarea personalului contractual din sectorul bugetar a fost reglementată în perioada anilor 2008 – 2009 de OUG nr. 24/2000 (abrogată prin Legea nr. 330/2009, aplicabilă din 1 ianuarie 2010), act normativ care a abrogat expres dispozițiile privitoare la salarizare cuprinse în Legea nr. 154/2008, de O.G. nr. 10/2007 și de H.G. nr. 281/1993, și care reglementau drepturile salariale cuvenite personalului din sectorul bugetar, drepturi stabilite prin lege.

Actele normative invocate nu reglementează dreptul personalului bugetar la plata sporurilor și indemnizațiilor prevăzute în Contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul Primăriei comunei Livezile, chiar dacă pârâtul nu a beneficiat de toate aceste sporuri.

Acordarea unor sume de bani cu ignorarea dispozițiilor legale creează un prejudiciu în patrimoniul autorității publice, astfel că se impune restituirea acestora.

Potrivit dispozițiilor art. 254 din Legea nr. 53/2003 cu modificările și completările ulterioare (art. 270 anterior republicării), salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătura cu munca lor, iar, conform art.256 din aceeași lege (art. 272 anterior republicării) „salariatul care a încasat de la angajator o sumă nedatorată este obligat să o restituie”. Totodată, art.169 alin.1 și 2 prevede că nicio reținere din salariu nu poate fi operată în afara cazurilor și condițiilor prevăzute de lege, nu poate fi efectuată decât dacă datoria salariatului este scadentă, lichidă, exigibilă și a fost constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Împrejurarea constatată justifică întrutotul concluzia la care a ajuns atât Curtea de Conturi cu ocazia auditării instituției, cât și instanța de contencios administrativ prin hotărârea judecătorească irevocabilă pronunțată.

Având în vedere faptul că drepturile acordate în baza contractului colectiv de muncă nu au fost legal stabilite întrucât încalcă dispozițiile legilor de salarizare ale personalului din sistemul

bugetar, fapt ce contravine prevederilor Legii nr. 130/1996, republicată, și ale legilor de salarizare a personalului bugetar, nu s-a reținut apărarea pârâtului potrivit căreia o atare acțiune ar fi condiționată de epuizarea unui litigiu distinct și prealabil vizând anularea clauzelor contractului colectiv contrare legii, verificarea neconformității cu legea fiind posibilă a fi realizată pe cale incidentală de către instanța de judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâtul A.N. solicitând modificarea hotărârii atacate în sensul respingerii ca nelegale și netemeinice a acțiunii reclamantei.

În motivarea recursului a arătat că instanța de fond a greșit când a respins excepția prescripției dreptului la acțiune invocată prin întâmpinare.

Astfel, acțiunea reclamantei se întemeiază pe prevederile art. 256 alin. 1 din Codul Muncii, iar conform prevederilor art. 268 alin. 1 lit. c din Codul Muncii, cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă în cazul răspunderii patrimoniale a salariaților față de angajator pot fi formulate în termen de 3 ani de la data nașterii dreptului la acțiune.

Instanța de fond a apreciat în mod greșit că dreptul la acțiune al reclamantei s-a născut concomitent cu rămânerea irevocabilă a hotărârii date în privința controlul efectuat de curte de conturi, susținându-se că doar atunci s-a cunoscut paguba și persoana răspunzătoare. Data nașterii dreptului la acțiune al reclamantei este chiar data acordării acelor drepturi salariale, termenul de prescripție calculându-se pentru fiecare lună în parte, conform anexei depuse de reclamantă la fondul cauzei.

Pe fondul cauzei învederează că sporurile acordate sunt legale, iar instanța de fond a interpretat în mod eronat și suma dispozițiilor legale aplicabile. Astfel, art. 12 alin. 1 din Legea nr. 130/1996 prevedea interdicția negocierii de clauze cu privire la drepturi ale căror acordare și quantum sunt stabilite prin dispozițiile legale. Per a contrario, este permisă negocierea de drepturi ale căror acordare și quantum nu sunt stabilite prin dispoziții legale.

În speță, nu s-au negociat drepturi care erau stabilite printr-o altă lege. Ordonanța 10/2007 care reglementează "creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat" nu prevede nicăieri interdicția acordării de sporuri privind norma de hrană, indemnizația de ținută, prima de sărbători, sporul de fidelitate, de mobilitate, de relații cu publicul și nici nu reglementează quantumul acestor sporuri.

Art.17 al OG 10/2007 prevede că „personalul contractual beneficiază și de celelalte drepturi de natură salarială care se acordă potrivit dispozițiilor legale în vigoare”.

Instanța de fond se limitează a concluziona că nu se pot încălca norme imperativ prevăzute de lege, însă nu indică care ar fi acele norme imperative care au fost încălcate, având în vedere că prin contractul colectiv de muncă s-au stabilit sporuri care nu au fost reglementate de Ordonanța 10/2007, așadar este evident că ele sunt negociate și acordate în mod legal.

Examinând hotărârea atacată prin prisma motivelor invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține că recursul este fondat, având în vedere considerentele ce vor fi expuse în continuare:

Dreptul la acțiune al reclamantei s-a născut la data efectuării fiecărei plăți lunare apreciată ca fiind nedatorată, și nu la data la care prin hotărârea judecătorească irevocabilă a Curții de Apel Cluj s-a statuat asupra legalității și temeiniciei deciziei Camerei de Conturi a județului Bistrița-Năsăud nr. 8/2009, așa cum greșit a reținut prima instanță.

Curtea apreciază ca fiind irelevantă sub aspectul curgerii prescripției, constatarea făcută și adusă la cunoștință de organul de control din cadrul Curții de Conturi, care este un terț față de raporturile de muncă ce s-au derulat între părțile litigante. Reclamanta a avut cunoștință de efectuarea plăților, precum și de temeiul în care acestea au fost efectuate, încă de la momentul achitării drepturilor salariale.

Drepturile de natură salarială în quantum de 10.024 lei care constituie obiectul acțiunii în restituire formulată de angajator împotriva salariatului au fost plătite lunar începând cu data de 7 ianuarie 2007 până în data de 7 decembrie 2008, iar cererea de chemare în judecată a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Bistrița-Năsăud la data de 8 noiembrie 2011.

Cum instanța de fond a calculat greșit momentul curgerii termenului de prescripție, Curtea, în raport cu data plăților și față de prevederile art. 268 alin. 1 lit. c din C.muncii (art. 283 alin. 1 lit. c în forma anterioară republicării), care instituie termenul de prescripție de 3 ani în cazul răspunderii salariaților față de angajator, reține că excepția prescripției invocată de către pârât este întemeiată în parte, fiind prescrisă cererea reclamantei având ca obiect restituirea drepturilor bănești achitate în perioada 07.01.2007 – 07.11.2008.

În ceea ce privește cererea de restituire a sumelor achitate la data de 7.12.2008, Curtea apreciază că excepția prescripției nu este întemeiată, deoarece termenul de prescripție de 3 ani s-a împlinit doar la data de 8.12.2011.

În consecință, pe fondul cauzei rămâne în discuție temeinicia acțiunii în ceea ce privește drepturile de natură salarială achitate la data de 7.12.2008, ce au fost acordate în temeiul contractului colectiv de muncă aprobat prin Hotărârea Consiliului Local Livezile nr. 34/27.10.2006.

Se constată că ulterior pronunțării hotărârii recurate, a fost adoptată *Legea nr. 84/2012 privind unele măsuri referitoare la veniturile de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice*, act normativ aplicabil potrivit art. 1: „(...)personalului din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului ale cărui venituri de natură salarială au fost stabilite până la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare, în baza: a) contractelor sau acordurilor colective de muncă încheiate, înregistrate la Ministerul Muncii, Familiei și Protecției Sociale sau, după caz, la inspectoratele teritoriale de muncă și necontestate la instanțele judecătorești competente; b) hotărârilor consiliilor locale și județene (...)”.

Prin art. 2 alin. 1 din acest act normativ s-a prevăzut „(...) exonerarea de la plată pentru sumele reprezentând venituri de natură salarială stabilite în condițiile art. 1 pe care personalul din sectorul bugetar trebuie să le restituie ca urmare a deciziilor de impunere emise de angajatori drept consecință a constatării de către Curtea de Conturi a unor prejudicii.”

În cauza de față sunt întrunite condițiile exonerării de la plată enunțate de normele legale citate având în vedere că sumele imputate de angajator salariatului au fost acordate în baza unui contract colectiv de muncă, aprobat prin hotărâre de consiliu local, precum și că obligația de recuperare a acestor sume a fost stabilită prin Decizia nr. 8/2009 a Camerei de Conturi a Județului Bistrița-Năsăud.

Având în vedere incidența în speță a actului normativ citat, se constată ca fiind neîntemeiată cererea reclamantei având ca obiect restituirea drepturilor bănești achitate la data de 07.12.2008.

Ținând seama de aceste considerente, Curtea în temeiul dispozițiilor art. 312 alin. 1 și 3, art. 304 pct. 9 C.proc.civ. va admite recursul declarat cu consecința modificării în parte a sentinței atacate potrivit dispozitivului prezentei decizii.

Vor fi menținute restul dispozițiilor sentinței atacate.

În baza art. 274 C.proc.civ. intimata va fi obligată să plătească recurentului cheltuieli de judecată la fondul cauzei și în recurs, reprezentând onorariu de avocat în sumă de 400 lei. (Judecător Ioana Rozalia Magyarosi)

7. Înlocuirea măsurii plasamentului copilului. Condiții Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3430/R din 12 iulie 2012

Prin sentința civilă nr. 732/23.04.2012 a Tribunalului Maramureș, s-a admis cererea formulată și precizată de petenta DIRECȚIA GENERALĂ DE ASISTENȚĂ SOCIALĂ ȘI PROTECȚIA COPILULUI MARAMUREȘ în contradictoriu cu intimata T.O.D., și cu intimații S.M. și S.S.F..

S-a respins cererea reconvențională formulată de T.O.D..

S-a dispus înlocuirea măsurii plasamentului cu privire la copilul O.L.C., născut la data de 02.08.2000, fiul lui natural și T.O.D., de la Fundația D., la familia S.M. și S.S.F..

S-a dispus delegarea drepturilor părintești cu privire la persoana copilului către familia S.M. și S.S.F. iar cele cu privire la bunurile sale către președintele Consiliului Județean Maramureș.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că petenta Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Maramureș, prin acțiunea introductivă a solicitat instanței să se dispună instituirea măsurii plasamentului cu privire la minorul O.L.C., născut la data de 02.08.2000, fiul lui natural și T.O.D. la familia P.S., P.C.. Ulterior, la termenul din 23 aprilie 2012, petenta și-a precizat acțiunea solicitând să dispună înlocuirea măsurii plasamentului cu privire la copilul O.L.C., de la Fundația D., la familia S.M. și S.S.F., delegarea drepturilor părintești cu privire

la persoana copilului către familia S.M. și S.S.F. iar cele cu privire la bunurile sale către președintele Consiliului Județean Maramureș.

La data de 24 august 2010 intimata T.O.D. prin reprezentanta a depus la dosar întâmpinare și cerere reconvențională prin care a solicitat respingerea cererii petentei și reintegrarea minorului O.L.C. în familia mamei.

În motivarea cererii reconvenționale intimata T.O.D. a arătat că nu sunt adevărate susținerile petentei potrivit cărora aceasta nu s-ar fi interesat de minor, ea păstrând tot timpul legătura cu acesta, atât personal, cât și prin intermediul rudelor sale apropiate. Dorește reintegrarea minorului în familie deoarece în prezent este căsătorită, are un copil rezultat din această căsătorie, deține un apartament cu chirie, este încadrată în muncă, având posibilitatea să asigure condiții corespunzătoare pentru creșterea și educarea minorului.

În probațiune instanța a încuviințat efectuarea unei anchete sociale în Italia.

Din raportul privind situația minorului efectuat în cauză, reiese că minorul provine dintr-o relație de concubinaj a mamei, neavând stabilită paternitatea. La data de 16.11.2000, mama minorului, intimata T.O.D., neavând posibilități materiale pentru creșterea și îngrijirea copilului, a dat o declarație autenticată prin care a consimțit ca minorul O.L.C. să fie încredințat în plasament familiei d-nei B.H. în calitate de reprezentantă a ONG-ului „C.”. Urmare a acestei declarații, a anchetei sociale efectuate la acel moment, petenta decide prin Hotărârea nr. 971/05.07.2001 măsura plasamentului minorului la Fundația D.-C.

Din raportul întocmit de dl. P.C. a reieșit că pe perioada șederii minorului la fundație acesta a fost vizitat de mama sa o singură dată (în anul 2009) și de un unchi matern de vreo 4 ori în anul 2009.

Minorul O.L.C. a fost audiat, la data de 26.08.2010, în cameră de consiliu, ocazie cu care acesta a arătat că „locuiește la familia P. de mai multă vreme, unde este frumos, are prieteni și vrea să rămână în continuare acolo. S-a întâlnit o dată anul acesta cu mama lui și o dată anul trecut, la bunicul lui. Arată că nu se cunoaște foarte bine cu mama lui, dar se poartă frumos cu el, o iubește. Mama mai are un copil, locuiește în Italia, unde nu crede că are condiții, nu vrea să meargă acolo deoarece nu cunoaște limba.”

Minorul O.L.C. a fost reaudiat de către instanță, la data de 26.08.2010, în cameră de consiliu, acesta arătând că „mama sa l-a sunat înainte de sărbătorile de iarnă iar unchiul său i-a adus o pungă plină cu dulciuri trimise de mamă. În august 2011 acesta a discutat cu mama lui de posibila plecare în Italia, aceasta spunându-i că i-ar fi bine acolo. El dorește să meargă la mama în Italia, știe cu cine locuiește mama acolo. Mama lui are în prezent un al soț și o fetiță de aproximativ 8 ani. El crede că soțul mamei ar fi un tată bun pentru el. Arată că nu are un număr de telefon de la mama sa din Italia ca să o poată contacta.”

Urmare a contradicțiilor ivite cu ocazia audierii minorului, instanța a dispus petentei efectuarea unui raport de evaluare psihologică a acestuia, raport depus la dosar. În conținutul raportului se arată următoarele: în privința relației cu mama lui, acesta a avut câteva convorbiri telefonice și o minivacanță la aceasta în urmă cu 2 ani. Reacționează emoțional când vorbește despre mama lui și declară că a fost bine atunci când s-au întâlnit, dar este afectat, dezamăgit de lipsa contactelor cu aceasta și de neîmplinirea promisiunilor făcute. În acest moment minorul nu poate lua o decizie și este dispus să accepte ca această decizie să fie luată de către adulții care pot hotărî ce este mai bine pentru el.

Intimata S.M., prezentă personal la termenul din 09 aprilie 2012 a învederat instanței că îl cunoaște pe minor de când avea câteva luni, ea muncind la Fundația C. din Vișeu de Sus din anul 1999. Nu o cunoaște pe mama minorului O.L.C., nu a văzut-o niciodată și nici la telefon nu a discutat cu ea. În perioada în care aceasta a lipsit de la fundație, fiind în concediu pentru îngrijirea copilului, se pare că mama minorului l-a luat pe acesta în vacanțe la Borșa. De sărbătorile de Crăciun a fost căutat minorul de unchiul acestuia care i-a adus de la mamă o pungă plină cu dulciuri. Mama minorului nu îl sună pe minor. Arată că nici minorul și nici ea nu au un număr de telefon de la mama minorului, din Italia, ca să o poată contacta.

În concluzie, instanța a apreciat că mama minorului nu a făcut suficiente demersuri pentru a-și relua și consolida legătura cu minorul. Raportat la perioada de timp în care minorul a fost despărțit de mamă (începând cu anul 2000) faptul că în tot acest timp a avut cu acesta câteva convorbiri telefonice și o minivacanță, în urmă cu cca. 2 ani (vara anului 2010), este insuficient pentru ca instanța să dispună reintegrarea minorului în familia mamei.

Apropierea dintre mamă și minor s-ar putea face însă treptat, prin vizitarea mai des a minorului de către mamă, prin petrecerea unor perioade de timp împreună, inclusiv prin păstrarea unei legături telefonice, precum și prin orice alte mijloace sau modalități.

Constatând că adoptarea măsurii propuse de către petentă satisface interesul minorului O.L.C., în temeiul dispozițiilor art. 58 din Legea nr. 272/2004, instanța a admis acțiunea precizată a petentei și a respins cererea reconvențională formulată de intimata T.O.D..

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termen legal pârâta T.D., solicitând modificarea, în sensul respingerii cererii petentei și admiterii cererii reconvenționale, respectiv reintegrarea minorului în familia pârâtei.

În motivarea recursului pârâta a arătat că hotărârea este nelegală și netemeinică, în speță fiind incident art. 304¹ Cod proc.civ.

Conform art. 68 alin. 2, 3 din Legea nr. 272/2004, revenirea copilului la familia firească are prioritate absolută atunci când condițiile sunt de natură a garanta interesul superior al copilului.

Instanța și-a întemeiat hotărârea pe motivul că pârâta a făcut vizite rare minorului, nu i-a pus la dispoziție un număr de telefon prin intermediul căruia să poată ține legătura, omițând să observe faptul că era împiedicată să ia legătura tocmai de către instituția de ocrotire, argumentul invocat fiind acela că este indicat să nu aibă legături prea dese pentru a nu tulbura echilibrul minorului.

Pârâta a arătat că Fundația D. – C. are probleme grave, aflate în cercetarea organelor competente, care vizează tocmai creșterea și educarea corespunzătoare a ocrotiților.

Probele administrate confirmă faptul că minorul dorește să se întoarcă la familia firească, însă este dispus să accepte hotărârile adulților.

Pârâta este în măsură să asigure condiții corespunzătoare pentru creșterea și educarea minorului, aspect ce reiese din ancheta socială efectuată la domiciliul său din Italia, iar invocarea faptului că nu l-a vizitat prea des pe minor, nu este corect, din moment ce era împiedicată să o facă de către cei chemați să administreze interesele minorului.

Prin întâmpinările formulate, intimații Direcția Generală de Asistență și Protecția Copilului Maramureș și S.M. au solicitat respingerea recursului, arătând în esență că nu a făcut dovada că este preocupată de situația minorului, iar faptul că acum are o situație stabilă, nu este suficient pentru reintegrarea minorului.

În prezent, minorul locuiește într-o familie care se ocupă tot timpul de creșterea și educarea lui, fiind în interesul superior al copilului să trăiască în acest mediu stabil și sigur.

Analizând recursul formulat prin prisma motivelor invocate, curtea constată că acesta este nefondat, urmând a fi respins pentru următoarele considerente:

Motivul de nelegalitate invocat de pârâta îl constituie încălcarea art. 68 din Legea nr. 272/2004, neluarea în considerare a opiniei exprimate de copil, respectiv dorința exprimată de acesta de a se întoarce la familia sa firească, precum și modul în care instanța de fond a interpretat atitudinea pârâtei referitoare la legăturile sale cu copilul.

În ce privește art. 68 alin. 2 și 3 din Legea nr. 272/2004, acesta prevede (2) În cazul în care împrejurările prevăzute la alin. (1) s-au modificat, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze de îndată comisia pentru protecția copilului sau, după caz, instanța judecătorească, în vederea modificării sau, după caz, a încetării măsurii. (3) Dreptul de sesizare prevăzut la alin. (2) îl au, de asemenea, părinții sau alt reprezentant legal al copilului, precum și copilul.

În speță, Direcția Generală de Asistență și Protecția Copilului Maramureș a sesizat instanța cu o cerere pentru instituirea măsurii de plasament familial a minorului O.L.C., motivul fiind acela că mama copilului nu menține legătura cu minorul, este plecată în străinătate, iar paternitatea copilului nu este recunoscută.

Din modul de redactare al cererii reclamantei, nu reiese că împrejurările ce au stat la baza instituirii măsurii plasamentului inițial al copilului, la Fundația D. s-au modificat, în sensul că acesta ar putea fi reintegrat în familie.

Faptul că reclamanta a solicitat instituirea măsurii de plasament familial pentru copilul O.L.C., nu semnifică o încălcare a art. 68 din Legea nr. 272/2004, reclamanta acționând în interesul copilului.

În ce privește opinia exprimată de copil, instanța reține următoarele:

Copilul este născut la data de 02.08.2000, iar în cursul soluționării litigiului acesta, în privința măsurii încredințării sale spre creștere și educare a exprimat opinii diferite, astfel:

La termenul de judecată din 26.08.2010, audiat fiind în cameră de consiliu, a arătat că locuiește la familia P. de mai multă vreme, vrea să rămână în continuare acolo, nu vrea să meargă în Italia unde locuiește mama sa, deoarece nu cunoaște limba.

Ulterior, la termenul de judecată din 9.04.2012, audiat fiind în cameră de consiliu, a arătat că dorește să meargă la mama sa, în Italia, nu are un număr de telefon de la mama sa, la care să o poată contacta pe aceasta.

La 18.04.2012 copilul a dat o declarație prin care a arătat că dorește să rămână în plasament la familia S.M. și S.S.F., de la C. – Vișeu de Sus.

Reiese din cele arătate că opiniile copilului nu sunt consecvente.

Potrivit art. 6 lit. h) din Legea nr. 272/2004, respectarea și garantarea drepturilor copilului se realizează prin ascultarea opiniei copilului și luarea în considerare a acesteia, ținând cont de vârsta și de gradul său de maturitate.

Vârsta copilului la data audierii acestuia era de 10, respectiv 12 ani, iar potrivit raportului de evaluare psihologică a minorului nr. 509/18.04.2012, copilul are un nivel de dezvoltare intelectuală medie.

Raportat la toate aceste circumstanțe, reiese că, în speță, opiniile exprimate de minor se impun a fi analizate și luate în considerare prin raportare la starea de fapt rezultată în urma probelor administrate.

Sub acest aspect, este de reținut faptul că pârâta, prin cererea reconvențională a solicitat reintegrarea minorului în familie, arătând că spre deosebire de perioada în care l-a născut pe copil și primii ani de viață ai acestuia, când nu avea posibilități să se ocupe de creșterea lui, în prezent deține mijloacele necesare, fiind stabilită în Italia, unde și-a întemeiat o familie, compusă din soț și un copil și are o locuință corespunzătoare.

Prin ancheta socială efectuată la domiciliul pârâtei, s-a confirmat faptul că, într-adevăr, pârâta locuiește în Italia, cu actualul său soț și deține o locuință compusă din 3 încăperi, servicii sanitare și un beci, veniturile familiei constând din salariul realizat de soțul său actual, T.P., întrucât pârâta în prezent nu lucrează.

Cu excepția faptului că pârâta a dovedit că în prezent ar deține mijloace materiale corespunzătoare pentru creșterea unui copil, nu a dovedit că este preocupată din punct de vedere afectiv să dezvolte o relație armonioasă cu L.C..

Din probațiunea administrată a rezultat că s-a întâlnit cu copilul o singură dată, contrar afirmației sale că dorește să păstreze telefonic legătura cu copilul, fiind însă împiedicată de personalul de la C., însuși copilul ascultat în cameră de consiliu a arătat că nu are un număr de telefon de la mama sa din Italia, ca să o poată contacta.

Pe tot parcursul derulării litigiului în fața primei instanțe, pe parcursul a unui an și 8 luni, pârâta nu s-a prezentat niciodată în instanță și nu a întreprins nici un demers pentru a lua legătura personal cu copilul.

Așa cum a reținut prima instanță, deținerea unor mijloace materiale corespunzătoare pentru creșterea unui copil constituie o condiție a reintegrării unui copil în familie, însă, nu este singura și nici nu este suficientă pentru a se dispune reintegrarea copilului în familie.

Curtea apreciază că raportat la circumstanțele speței și în raport cu cerințele art. 2 alin. 3 din Legea nr. 272/2004, potrivit cărora principiul interesului superior al copilului va prevala în toate demersurile și deciziile care privesc copiii, întreprinse de autoritățile publice și de organismele private autorizate, precum și în cauzele soluționate de instanțele judecătorești, la momentul actual, interesul copilului L.C. este acela de a rămâne în plasament la familia la care locuiește deja de o perioadă de timp și este adaptat. Această familie îi oferă un mediu stabil, spre deosebire de familia mamei, care nu a făcut nicio dovadă că este preocupată de situația și educația copilului.

Raportat la atitudinea manifestată de mamă, care l-a căutat pe copil o singură dată, planează incertitudinea atât asupra faptului că în ipoteza admiterii cererii reconvenționale pârâta ar veni efectiv să ia copilul în Italia, cât și asupra faptului că, odată dus, copilul s-ar adapta la noua viață, într-un mediu cu totul nou și străin pentru el, întrucât nu i s-a oferit până în prezent ocazia să meargă să vadă acele locuri în care pârâta dorește să îl ducă definitiv.

În ipoteza în care pârâta are o dorință reală de a-și reintegra copilul în familie, are posibilitatea de a face demersuri să intensifice legăturile cu acesta, să dovedească faptul că este în mod real interesată de situația copilului, are sentimente de afecțiune față de acesta și își dorește ca pe viitor copilul său să crească alături de ea și familia sa.

Pentru toate aceste considerente, văzând și dispozițiile art. 312 alin. 1 Cod proc.civ., (Judecător Marta Carmen Vitos)

8. Ordonanță președințială. Suspendarea deciziei de revizuire a pensiei. Respingere
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3431/R din 12 iulie 2012

Prin sentința civilă nr. 965 din 29.05.2012 pronunțată de Tribunalul Maramureș s-a respins cererea de ordonanță președințială formulată de reclamantul S.E.V. în contradictoriu cu pârâta CASA DE PENSII A MINISTERULUI APĂRĂRII NAȚIONALE.

Pentru a pronunța această sentință tribunalul a reținut că prin decizia nr. 59516 din data de 20.12.2011 și nr. 59516 din 02.02.2012 emisă de pârâtă, au fost revizuite drepturile de pensie cuvenite reclamantului, în temeiul art. 1 alin. 1 din OUG nr.1/2011.

Împotriva aceste decizii reclamantul a formulat contestație la comisia de contestații pensii din cadrul Ministerului Apărării Naționale.

Reclamantul își întemeiază cererea pe dispozițiile art. 581 Cod procedură civilă, însă s-a apreciat că nu sunt întrunite în cauză cerințele prevăzute de lege pentru admisibilitatea ordonanței președințiale.

Reclamantul nu a dovedit caracterul urgent al măsurilor ce solicită a fi luate, respectiv prejudiciile ireparabile cauzate de revizuirea drepturilor de pensie, până la soluționarea irevocabilă a contestației îndreptate împotriva deciziei de revizuire.

Cu înscrisurile depuse la dosar nu s-a probat imposibilitatea reclamantului de a efectua plata debitelor din pensia revizuită.

Eventualul prejudiciu produs reclamantului prin revizuirea drepturilor sale de pensie este unul patrimonial, cuantificabil și va putea fi reparat, în ipoteza soluționării favorabile a contestației împotriva deciziei de revizuire.

Legalitatea deciziei de revizuire urmează a fi verificată în cadrul contestației formulate, neputând face obiectul analizei în prezentul dosar.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul, solicitând modificarea sentinței în sensul admiterii cererii de ordonanță președințială formulate și al suspendării executării dispozițiilor deciziei privind revizuirea pensiei, până la soluționarea definitivă a contestației cu consecința menținerii în plată a deciziei de pensionare emisă în baza OG nr. 179/2004.

În motivarea recursului a arătat că prima instanță a reținut, în mod greșit că, nu este îndeplinită condiția urgenței, întrucât măsura a cărei suspendare se cere, a produs efecte, adică decizia de revizuire a pensiei a fost pusă în executare și a prejudiciat prin diminuarea pensiei, mai exact prin știrbirea dreptului de proprietate asupra pensiei, drept garantat de legea fundamentală și consacrat în numeroase convenții internaționale: art. 1 al Protocolului adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 47 din Constituția României și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de România prin Legea nr. 30/1994.

Conform acestor texte de lege Statul este obligat să asigure cetățenilor săi condiții de viață decente, care să nu le pună în pericol viața sau integritatea psihică și fizică și, în egală măsură, să nu îi supună la tratamente și măsuri degradante. Or, în cazul reclamantului, din acest punct de vedere, statul român atunci când i-a diminuat pensia și-a frânt obligația pe care și-a asumat-o prin aceste texte de lege față de acesta, cetățean al lui, de a-i asigura viața, integritatea fizică și psihică, precum și bunurile proprietatea privată.

Din punct de vedere constituțional O.U.G. nr. 1/2011 încalcă Constituția României în ceea ce privește neretroactivitatea legii civile și încălcarea dreptului de proprietate.

Fiind vorba despre un adevărat drept de proprietate asupra pensiei, legiuitorul nu avea dreptul de a o modifica în cuantumul ei printr-o lege ulterioară, iar dacă a procedat astfel înseamnă că a încălcat prevederile art. 44 și art. 15 alin. 1 din Constituție, fiind în prezența unei adevărate naționalizări sau confiscări.

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererea de recurs, Curtea reține următoarele:

Prin demersul juridic dedus judecării, reclamantul a solicitat în temeiul dispozițiilor art. 581 - 582 C.pr.civ. suspendarea executării deciziei privind revizuirea pensiei emise în baza art. 1 alin. 1 din OUG nr. 1/2011, până la soluționarea irevocabilă a contestației înregistrate pe rolul Tribunalului Maramureș, având ca obiect anularea acestei decizii.

Potrivit dispozițiilor art. 581 C.pr.civ. instanța va putea să ordone măsuri vremelnice în cazuri grabnice, pentru păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere, pentru prevenirea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, precum și pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Pentru admisibilitatea ordonanței președințiale se cer a fi întrunite următoarele trei condiții: urgența, cerința ca măsura luată să aibă caracter vremelnic și condiția de a nu prejudica fondul cauzei.

În mod just s-a apreciat de către instanța de fond că în speță nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile prevăzute de dispozițiile art. 581 al. 1 C.pr.civ., care să justifice cererea reclamantului, în ceea ce privește urgența, astfel că cererea de suspendare a deciziei de revizuire a pensiei formulată pe această cale nu este întemeiată.

Posibilitatea instituită de dispozițiile art. 581 Cod procedura civilă nu exonerează reclamantul de obligația de a-și dovedi susținerile în fața instanței, conform art. 1169 Cod civil.

Curtea apreciază că depunerea în probațiune a deciziei, prin care într-adevăr s-a stabilit un nou quantum al pensiei, nu este de natură să se circumscrie condiției urgenței, în lipsa coroborării cu alte mijloace de probă.

De asemenea, reclamantul a susținut că este justificată condiția urgenței invocând faptul că în urma reducerii pensiei sale este pus în imposibilitatea de a trăi, însă așa cum a reținut și prima instanță, Curtea constată că noul quantum al pensiei stabilit prin decizia de revizuire a cărei suspendare se solicită este de 2000 lei brut, împrejurare față de care nu se poate concluziona că reclamantul s-ar afla în imposibilitate de a-și asigura un minim necesar în ceea ce privește mijloacele de existență.

Astfel, simplul fapt al revizuirii pensiei, nu este de natură a-i produce reclamantului o pagubă iminentă și care nu s-ar putea repara în viitor și nici nu dovedește urgența care să justifice luarea unei măsuri cu caracter provizoriu, pe calea ordonanței președințiale.

Pentru a justifica temeinicia cererii, recurentul a mai invocat încălcarea dreptului său de proprietate, prin raportare la dispozițiile cuprinse în art. 1 al Protocolului adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 47 din Constituția României și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de România prin Legea nr. 30/1994, însă aspectele evidențiate țin de fondul cauzei, neputând face obiectul analizei instanței în cadrul acestei proceduri speciale.

Reținând că legiuitorul condiționează admisibilitatea ordonanței președințiale de îndeplinirea cumulativă a celor trei cerințe mai sus menționate și constatând că în circumstanțele cauzei cerința urgenței nu este îndeplinită, Curtea apreciază că nu se mai impune analizarea celorlalte două condiții.

Ținând seama de aceste considerente, se constată că soluția pronunțată de tribunal este legală, astfel că în temeiul art. 312 alin.1 C.proc.civ. raportat la art. 582 C.proc.civ., Curtea va respinge ca nefondat recursul reclamantului. (Judecător Marta Carmen Vitos)

9. Grănițuire. Imobile învecinate. Corespondența între minusurile suprafeței unui imobil, cu plusurile celui alt imobil
Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3593/R din 12 septembrie 2012

Prin sentința civilă nr. 564 din 11 octombrie 2011 a Judecătoria Târgu Lăpuș, s-a respins acțiunea civilă intentată de reclamantii P.R.A. și P.M., în contradictoriu cu pârâta F.V., ca neîntemeiată.

Au fost obligați reclamantii P.R.A. și P.M. să îi plătească pârâtei F.V. cheltuieli de judecată în sumă de 1.850 lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1110/22.12.2009, reclamanții P.R.A. și P.M. au dobândit dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 316 mp înscris în CF nr. 50220 Târgu Lăpuș, nr. cadastral 50220.

Vânzătoarea U.M. și-a intabulat dreptul de proprietate asupra terenului, în baza titlului de proprietate nr. 49229/20 din 15.10.1993.

Proprietara terenului învecinat în suprafață de 600 mp, pârâta F.V., l-a cumpărat de la numita S.R. în baza contractului de vânzare-cumpărare și a schiței de dezmembrare a imobilului înscris în CF nr. 1976 Târgu Lăpuș, nr. top 78/19/1/1/a/2/20/1.

Atât terenul deținut de reclamanți, cât și terenul deținut de pârâta F.V., au aparținut numitei S.R., care au înstrăinat suprafața de teren asupra căreia numita U.M. a dobândit drept de proprietate. Ulterior, în anul 2004, numita S.R. a înstrăinat suprafața de 600 mp teren către pârâta F.V., astfel că terenul deținut de U.M. nu s-a mai învecinat cu terenul deținut de S.R., ci doar cu parcela de teren în suprafață de 600 mp, proprietatea pârâtei F.V..

Potrivit mențiunilor din contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1110/22.12.2009, cumpărătorul P.R.A. a luat cunoștință de situația de fapt a imobilului stăpânit de vânzătoare.

Din declarațiile martorilor audiați, a rezultat că la momentul încheierii convenției, terenul deținut de vânzătoarea U.M. și terenul deținut de pârâta F.V. erau clar delimitate printr-un gard înalt de beton, situație care persistă și în prezent. Vânzătoarea U.M. este cea care a fost de acord cu stabilirea limitelor terenului său în acest fel, înainte de construirea gardului din beton de către pârâtă în anii 2004-2005.

Din raportul de expertiză efectuat în cauză de expertul V.I., a reieșit că documentația cadastrală vizată sub nr. 2993/01.10.2009 pentru intabularea titlului de proprietate nr. 49229/20 din data de 15.10.1993 emis pe numele vânzătoarei U.M., nu a fost corect întocmită din punct de vedere al măsurătorilor; că deși în fapt U.M. a deținut suprafața de 294 mp, iar conform înscrierii în cartea funciară a fost proprietara suprafeței de 316 mp, prin documentația cadastrală nu a fost intabulat și șanțul cu suprafața de 44 mp care a rămas în CF nr. 769 pe vechiul proprietar; concluzia expertului fiind că ar fi necesară mutarea gardului construit de pârâtă, pe un alt aliniament tangent față de construcția cu destinația de casă de locuit, iar parte din anexa gospodărească de pe acest aliniament să fie demolată, fiindcă numai în acest fel reclamanții pot deține suprafața de 316 mp înscris în CF nr. 50220 Târgu Lăpuș.

Chiar dacă în contractul de vânzare-cumpărare s-a menționat suprafața de 316 mp teren, în realitate părțile au avut în vedere suprafața efectiv deținută de vânzătoarea U.M., și cu toate că potrivit înscrierii în cartea funciară a fost proprietară și pe o porțiune de 24 mp teren aflat în posesia pârâtei F.V., nu a avut intenția de a transmite către reclamanți această suprafață de teren, ba nici reclamanții la momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare, nu au avut intenția de a cumpăra și porțiunea de teren aflată în posesia pârâtei F.V..

În lipsa dovedirii de către reclamanți a titlului de proprietate pentru suprafața de 24 mp teren aflat în posesia pârâtei F.V., acțiunea în revendicare este neîntemeiată.

În consecință, nu a fost admis nici capătul de cerere privind grănițuirea, deoarece terenul reclamanților este clar delimitat prin gardul înalt de beton și nu este necesar a se stabili puncte de reper pentru marcarea limitelor terenului asupra căruia aceștia au un drept de proprietate.

Prin decizia civilă nr. 98/A din 5 aprilie 2012 a Tribunalului Maramureș, s-a admis apelul declarat de reclamanții P.R.A. și P.M. împotriva sentinței civile nr. 564 din 11.10.2011 a Judecătoriei Târgu Lăpuș, care a fost schimbată în tot, în sensul că s-a admis acțiunea precizată, intentată de reclamanții P.R.A. și P.M. în contradictoriu cu pârâta F.V. și în consecință, s-a stabilit linia de hotar dintre terenul proprietatea reclamanților situat în Târgu Lăpuș, str. L. nr. 38 jud. Maramureș, în suprafață de 316 mp, înscris în CF nr. 50220 și terenul învecinat proprietatea pârâtei, situat în Târgu Lăpuș, str. L. nr. 36, jud. Maramureș, înscris în CF nr. 2985 Târgu Lăpuș, nr. top 78/19/1/1/a/20/1/1, pe aliniamentul punctelor 6-7 din planul de amplasament și delimitare Anexa grafică nr. 2 la raportul de expertiză tehnică efectuat de expertul P.C.G., care face parte integrantă din decizie.

A fost obligată pârâta să lase în deplină proprietate și pașnică folosință suprafața de 24 mp teren materializată de punctele 2-6-7-3 din planul de amplasament și delimitare Anexa grafică nr. 2 la raportul de expertiză tehnică întocmit de expertul P.C.G.

A fost obligată pârâta să le plătească reclamanților cheltuieli de judecată în sumă de 1.749,5 lei la prima instanță și în sumă de 2.068,5 lei în apel.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că reclamanții P.R.A. și P.M. sunt proprietari tabulari asupra unui teren în suprafață de 316mp situat în intravilanul localității Târgu Lăpuș, str. L. nr. 38, învecinat la nord cu X.G., la est cu F.V., iar la sud cu str. L..

Acest teren are categoria de folosință curți-construcții, este edificată pe el o casă de locuit și are o suprafață rezultată din măsurători, de 292 mp, înscrisă în CF nr. 50220, nr. cadastral 5020.

Expertul introdus în cauză a constatat că documentația cadastrală vizată sub nr. 2993/2009 pentru intabularea titlului de proprietate nr. 49229/20, nu a fost întocmită corect din punct de vedere al măsurătorilor, existând diferențe între situația din teren și limitele de intabulare a parcelei determinate prin documentația cadastrală.

Pe anexa grafică nr.1, parcela cadastrală 50220 este delimitată de punctele 1-6-7-1 care nu corespunde cu situația din teren, aliniamentul determinat de punctele 6-7 intersectând construcția pârâtei de la nr. 36, care a fost edificată în anul 2005, cu mult înaintea întocmirii documentației cadastrale, prin care nu a fost intabulat șanțul existent la latura 1-2, care a fost dezmembrat cu nr. top 78/19/1/1/a/2/20/2/2, având suprafața de 44 mp, ce a rămas în CF nr. 769 Târgu Lăpuș.

Pârâta F.V. este proprietară asupra unui teren în suprafață de 600 mp situat în intravilanul localității Târgu Lăpuș, str. L. nr. 36, învecinat la nord cu X.G., la est cu S.R., la sud cu strada L., iar la vest cu R.P., delimitat de punctele 2-4-5-3-2 pe anexa grafică nr. 1, identificat cu nr. top 78/19/1/1/a/2/20/1/1 din CF nr. 2985 Târgu Lăpuș. În urma măsurătorilor între gardurile existente, a rezultat că pârâta folosește suprafața de 624 mp teren, pe care sunt edificate o casă, o anexă gospodărească și un garaj.

Tot din măsurători, a rezultat că reclamanții dețin suprafața de 292 mp, cu 24 mp mai puțin decât cea intabulată, pe când pârâta deține suprafața de 624 mp, cu 24 mp mai mult decât suprafața intabulată.

Terenul în suprafață de 316 mp reconstituit prin titlul de proprietate nr. 49229/20 a fost pus în posesie prin procesul-verbal din 25.09.1993, tot cu suprafața de 316 mp, iar vecinătățile terenului înscrise în procesul-verbal de punere în posesie, sunt identice cu cele din teren, potrivit expertului P.C.G..

Prima instanță și-a întemeiat soluția în mod greșit pe expertiza extrajudiciară efectuată de topograful B.I. dar neacceptată de reclamanți, și pe declarații de martori extrajudiciare, interpretarea dată de judecătoria contractului autentic de vânzare-cumpărare încheiat între reclamanți și U.M. nu are suport probator și nici justificare din punct de vedere juridic.

Aceasta pentru că reclamanții au dobândit prin contractul de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. 1110/22.12.2009, de la vânzătoarea U.M., terenul în suprafață de 316 mp, suprafață cu care acesta figurează în titlul de proprietate nr. 49229/20 și în procesul-verbal din 25.09.1993.

Pârâta nu a respectat documentația eliberată pentru construirea casei și a gardului despărțitor, deoarece casa trebuia construită la distanța de 2 m față de limita de proprietate dinspre vest cu U.M., însă a fost construită la distanța de + m față de gard; la rândul său, gardul trebuia construit din fundații izolate pentru țevi metalice, elevație de beton, panouri din țevă pătrată cu plasă de sârmă zincată, dar l-a construit din zidărie de bolțari din beton de 25 cm grosime.

Față de aceste probe, declarațiile notariale extrajudiciare au fost apreciate de tribunal ca fiind subiective, fiind constituite *pro causa*; cedarea unui teren pentru construirea gardului dintre pârâtă și S.R. martora, nu este opozabilă reclamanților, nu îndeplinește condițiile unei donații și nu a fost investită instanța cu stabilirea mejdei dintre pârâtă și martora S.R..

Împotriva acestei decizii a declarat recurs pârâta F.V., solicitând în principal casarea deciziei civile nr. 98/A din 5 aprilie 2012 a Tribunalului Maramureș, cu trimiterea cauzei spre rejudecare pe fond, iar în subsidiar modificarea deciziei recurate și rejudecând, respingerea acțiunii reclamanților, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că prin contractul de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. 554 din 9.09.2004, a cumpărat de la numita S.R., terenul în suprafață de 600 mp, situat în Târgu Lăpuș, înscris în CF nr. 1976 Târgu Lăpuș, nr. top 78/19/1/1/a/20/1/1. La rândul lor, intimații au cumpărat terenul în suprafață de 316 mp situat în Târgu Lăpuș, str. L. nr. 38, înscris în CF nr. 50220 Târgu Lăpuș, nr. cadastral 50220, prin contractul de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. 1110 din 22.12.2009, de la numita U.M..

Recurenta F.V. pe lângă suprafața de 600 mp cumpărată de la S.R., mai deține 30 mp teren cedat de aceeași S.R., cu condiția construirii gardului dintre cele două proprietăți, pe cheltuiala recurentei F.V., pe terenul numitei S.R..

La data cumpărării terenului de către intimați, recurenta avea edificate construcțiile în forma actuală pe teren, finalizate însă din anul 2007. Cu toate acestea, intimații la data de 5.01.2010 au sesizat Primăria orașului Târgu Lăpuș pentru nerespectarea de către recurentă a autorizației de construire și ulterior au înregistrat acțiunea în justiție.

Din păcate instanța de apel a preluat în totalitate motivele de apel invocate de intimați și a reținut în mod eronat că probele testimoniale au fost constituite *pro causa* de către recurentă ulterior demarării litigiului, apreciindu-le prin prisma subiectivismului lor, întrucât martora S.R. ar fi dat cifre extrem de precise cu privire la limitele terenurilor, deși este în vârstă de 76 ani, or măsurătorile au fost efectuate de un topograf, în prezența și a lui Z.A., ginerele numitei S.R., a cărei declarație dată în fața instanței, nu a fost analizată de tribunal.

Instanța de apel a reținut că terenul în suprafață de 316 mp înscris în titlul de proprietate nr. 49229/20 a fost pus în posesie conform procesului-verbal din 25.09.1993, unde a fost înscrisă suprafața de 316 mp, însă nu a avut în vedere că în procesul-verbal s-a reținut că la întocmirea lui, Comisia locală Târgu Lăpuș a ținut seama de adeverința nr. 981 emisă de comuna Târgu Lăpuș la punerea în posesie în urma reconstituirii dreptului de proprietate a terenului în suprafață de 0,3 ha.

Amplasamentul celor două proprietăți este stabilit conform schiței de dezmembrare vizate de O.N.C.G.C. Maramureș sub nr. 3514 din 3.09.2004 pentru recurenta F.V. și nu s-a făcut dovada că documentația pentru terenul recurentei F. nu ar fi corect întocmită.

Casa de locuit ce i-a aparținut lui U.M., cumpărată de intimați, are colțul situat pe mejdia dintre cele două proprietăți așa cum rezultă din planul de încadrare în zonă și din declarațiile martorilor, iar intabularea terenului în suprafață de 316 mp cuprins în titlul de proprietate nr. 45229/20 emis pentru numita U.M., s-a realizat în anul 2009.

Instanța de apel nu a avut în vedere că situația din teren nu corespunde cu cea stabilită prin planul de amplasament și delimitare vizat sub nr. 2993/01.10.2009 de O.C.P.I. Maramureș pentru U.M., aspect confirmat prin expertiza efectuată de expertul P.C., în sensul că documentația nu a fost întocmită corect din punct de vedere al măsurătorilor, existând diferențe între situația din teren și limitele de intabulare a parcelei determinate prin documentația cadastrală, prin care nu a fost intabulat șanțul existent pe latura 1-2 care a fost dezmembrat și a rămas în CF nr. 769 Târgu Lăpuș pe vechiul proprietar, iar parcela cu nr. cadastral 50220 nu corespunde cu situația din teren deoarece aliniamentul determinat de punctele 6-7 intersectează construcția pârâței de la nr. 36 edificată în anul 2005 cu mult înainte de întocmirea documentației cadastrale.

La obiecțiunile recurente aduse raportului de expertiză, expertul a răspuns evaziv, expunând o situație confuză și arătând eronat că suprafața de 30 mp este delimitată de anexa grafică 2-3-6-2 și nu i-a aparținut lui S.R. din punct de vedere topografic.

Suprafața de 30 mp nu a fost identificată potrivit anexei grafice nr. 1 a raportului de expertiză, întrucât cei 30 de mp au fost cedați în vecinătatea proprietății lui S.R., din terenul acesteia în suprafață de 1918 mp.

Din cuprinsul aceluiași raport de expertiză, reiese că între punctele 1-6-2 există o fâșie de teren pentru care nu se aduc nici un fel de explicații și nu se cunoaște dimensiunile ei, aspecte ce nu au fost analizate de instanța de apel.

Din depozițiile martorilor reiese că mejdia dintre cele două proprietăți a fost stabilită de recurenta F.V. împreună cu U.M., iar la măsurători a participat și un topograf.

Întrucât între situația din teren și raportul de expertiză inclusiv completarea la acesta, există serioase contradicții, recurenta a respins această probă, iar după audierea martorilor S.R. și Z.A. a solicitat din nou efectuarea unei contraexpertize, dar aceeași instanță de fond a respins din nou proba solicitată, încălcându-i dreptul la apărare al recurente.

Instanța de apel avea posibilitatea să schimbe hotărârea instanței de fond și să trimită cauza spre rejudecare la prima instanță pentru o reală cercetare pe fond a cauzei, însă s-a pronunțat o hotărâre nelegală raportat la dispozițiile art. 129 alin.(5) C.pr.civ.

Și în condițiile în care cererea ar fi admisibilă, față de prevederile art. 584 C.civ., cheltuielile legate de grănițuire trebuiau stabilite doar la jumătate.

Intimații P.R.A. și P.M. prin întâmpinare depusă la dosar f.14-15, au solicitat respingerea recursului și obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată, susținând în principal că motivele de recurs nu se încadrează în prevederile art. 304 pct. 1-9 C.pr.civ.

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate, curtea reține următoarele:

În actuala lui configurație, recursul constituie o cale extraordinară de atac ce poate fi exercitată numai pentru motivele de nelegalitate prevăzute expres și limitativ de art. 304 pct. 1-9 C.pr.civ.

Aspectele privitoare la analiza probelor ce au făcut obiectul analizei primei instanțe și a instanței de apel, nu mai pot forma obiectul reevaluării lor de către instanța de recurs, astfel încât să li se dea o altă interpretare decât aceea a instanței de apel, după abrogarea pct. 11 al art. 304 C.pr.civ.

Prin acțiunea civilă precizată, reclamantii P.R.A. și P.M., au chemat-o în judecată pe pârâta F.V., pentru stabilirea liniei de hotar dintre proprietățile părților și revendicarea suprafeței de 25 mp ocupată de pârâta, cu cheltuieli de judecată.

Părțile din proces, sunt proprietari asupra unor parcele de teren învecinate, astfel: pârâta F.V. este proprietara terenului în suprafață de 600 mp, identificat în CF nr. 1976 Târgu Lăpuș, nr. top 78/19/1/1/a/2/20/1, cumpărat prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 554/09.09.2004, de la vânzătoarea S.R.; la rândul lor reclamantii P.R.A. și P.M. sunt proprietari asupra terenului în suprafață de 316 mp cumpărat de la defuncta U.M. prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.1110/22.12.2009, identificat în CF nr. 50220 Târgu Lăpuș, nr. cadastral 50220.

În concluziile raportului de expertiză efectuat de expertul P.C.G., dosar prima instanță, s-a arătat că în urma măsurătorilor efectuate, a rezultat că reclamantii dețin suprafața de 292 mp, cu 24 mp mai puțin decât suprafața intabulată de 316 mp, în timp ce pârâta deține suprafața de 624 mp, cu 24 mp mai mult decât suprafața intabulată de 600 mp, mejdia dintre proprietățile părților fiind aliniamentul 6-7 din anexa grafică nr. 2. În completarea la raportul de expertiză la f. 74-75, același expert a precizat că schița de dezmembrare nr. 3514/2004 s-a realizat corect; pe anexa grafică nr.1 din raportul de expertiză, terenul intabulat, parcela cadastrală nr. 50220, este delimitat de punctele 1-6-7-1, pct. 6-7 intersectează construcția pârâtei de la nr. 36, care a fost edificată în anul 2005; declarația notarială nr. 678/2010 nu ține seama de schița de dezmembrare nr. 3514/2004, deoarece în declarație frontul la stradă al terenului pârâtei este indicat ca fiind 22,2 mp în timp ce în schiță este doar 19,61 m, suprafața de 30 mp este delimitată în anexa grafică pe traseul punctelor 2-3-6-2 și nu i-a aparținut numitei S.R.; terenul în suprafață de 316 mp înscris în titlul de proprietate nr. 49229/20 a fost pus în posesie conform procesului-verbal din 25.09.1993, unde suprafața înscrisă este tot de 316 mp și a fost intabulat în baza documentației cadastrale nr. 2993/2009 cu suprafața de 316 mp, iar vecinătățile înscrise în procesul-verbal sunt identice cu cele din teren.

Din nota de constatare întocmită de Serviciul urbanism și amenajarea teritoriului sub nr. 749/14.01.2010, dosar judecătorie, rezultă că pârâta F.V. a fost autorizată să construiască o casă, șură, garaj, debara și un gard, dar în realitate a construit doar o casă și un garaj dintre cele autorizate, precum și o anexă neautorizată, la distanța de 2 m față de limita de proprietate dinspre vest, dar a construit la distanța de 1 m. Deși s-a autorizat construirea unui gard pe fundații izolate pentru țevi metalice, elevație de beton, panouri din țevă pătrată cu plasă de sârmă zincată, pârâta a construit un gard din zidărie din bolțari de beton, cu grosimea de 25 cm. Expertul extrajudiciar B.I. dosar judecătorie, a arătat că „este corectă observația expertului P.C., despre cei 44 mp teren, care a rămas în CF nr. 769 Târgu Lăpuș, în sensul că această suprafață reprezintă canalul adiacent proprietății reclamantilor”.

Așadar, decizia instanței de apel se bazează pe probele scrise administrate în cauză, eliminând motivat probele extrajudiciare cu privire la care nu s-a respectat principiul nemijlocirii administrării lor.

Instanța de apel a analizat declarațiile tuturor martorilor, inclusiv ale lui S.R. și Z.A., dar le-a înlăturat motivat, așa cum rezultă din considerentele deciziei recurate.

Corespunde realității că pârâta și-a edificat edificat construcțiile anterior datei la care reclamantii au cumpărat terenul în suprafață de 316 mp de la defuncta U.M., numai că pârâta nu a respectat autorizația de construire nici în privința amplasamentului casei (anexa a fost construită fără autorizație) și nici în privința gardului care nefiind construit conform proiectului, ci din bolțari de beton în lățime de 25 cm, ocupă o suprafață consistentă din teren.

Terenul proprietatea reclamantilor în suprafață de 316, a figurat cu această întindere în actele de constituire a dreptului de proprietate pe numele defunctei vânzătoare U.M., în procesul-verbal de punere în posesie din 25.09.1993, aceeași suprafață figurând și în contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1110 din 22.12.2009.

Expertul P.C.G. a explicat de ce nu a fost corect întocmită documentația de dezmembrare nr. 2993/2009, iar cu privire la suprafața de 30 mp delimitată în anexa grafică prin punctele 2-3-6-2, a arătat că nu a aparținut din punct de vedere topografic martei S.R..

Susținerea recurentei că suprafața de 30 mp ar fi fost cedată de către S.R. în vecinătatea proprietății acesteia, ar trebui să se regăsească sub gardul construit de pârâtă între proprietatea acesteia și proprietatea martei S.R., dar întrucât linia de hotar dintre proprietățile acestora nu a format obiectul judecății, în obiectivele raportului de expertiză nu a figurat și măsurarea suprafeței deținute de marta S.R..

Prin modul de instrumentare a cauzei în apel, tribunalul nu a încălcat prevederile art. 129 alin. (5) C.pr.civ. privind rolul activ al judecătorului și aflarea adevărului, decizia pronunțată fiind în acord cu probele administrate și cu dispozițiile legale incidente în cauză.

Așa fiind, curtea reține că nu sunt prezente motivele de recurs invocate de pârâtă: art. 304 pct. 5 și 9 și art. 312 C.pr.civ., în ceea ce privește fondul cauzei, atât în privința solicitării de casare cu trimitere spre rejudecare la același tribunal, cât și în privința solicitării de modificare a deciziei recurate în sensul respingerii apelului reclamantilor.

În privința cheltuielilor de judecată, într-adevăr art. 584 partea II-a C. civ., cheltuielile grănițuirii se vor face pe jumătate.

La prima instanță, reclamantii au ocazionat 3.617 lei cheltuieli de judecată, însă le-au fost acordate doar 1749,5e lei, adică mai puțin de jumătate.

În apel, reclamantii au ocazionat cheltuieli de judecată în sumă de 2.068,3 lei iar tribunalul a obligat pârâta să le plătească 2.068,5 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în apel.

Având în vedere că pentru judecata în prima instanță pârâta a fost obligată la mai puțin de jumătate din cheltuielile de judecată ocazionate cu grănițuirea de către reclamantii, s-au respectat dispozițiile art. 584 C. civ.

Pentru judecata în apel, nu mai subzistă regula suportării cheltuielilor de judecată în cote de câte 1/2 parte, regula fiind aceea a culpei procesuale prevăzute de art. 274 C. pr. civ.

Întrucât recursul urmează să fie respins, în temeiul art. 274 alin. (1) C. pr. civ., recurenta va fi obligată să le plătească intimaților cheltuieli de judecată în recurs, în sumă de 2.480 lei. (Judecător Traian Dârjan)

10. Eroare materială. Solicitarea îndreptării pe calea rectificării de carte funciară. Respingere

Curtea de Apel Cluj, Secția I-a civilă, decizia nr. 3328/R din 4 iulie 2012

Prin acțiunea civilă înregistrată în 3.04.2008 reclamantul G.T. i-a chemat în judecată pe pârâții B.G., B.S. și C.M., solicitând instanței ca prin sentința ce o va pronunța să dispună rectificarea CF nr. 3036 nr. top 1268/b/1 și CF nr. 3334 nr. top 1268/b/1/1 ambele ale comunei Giulești, jud. Maramureș și notate în final cu nr. cadastral 3053/1 de 1000 mp, 3053/2 de 263 mp, 3053/3 cu 4312 mp, 3052 cu 5575 mp, toate acestea cu radierea acestor notații realizate din eroare ori cu știință pe suprafețele sale de teren, cu cheltuieli de judecată.

Prin precizarea depusă la data de 9.09.2003, G.T. și G.M. au solicitat în contradictoriu cu S.I., C.E., K.I., K.S., K.A., K.I., B.G. și B.S.:

- să se dispună rectificarea cărții funciare nr. 3036 Giulești, în sensul radierii înscrierii de sub A1 din această coală, în ceea ce privește identificarea topografică a terenului în suprafață de 5755 mp, reținându-se numărul topografic corect, respectiv 1268/b/2;

- să se constate că reclamantii au dobândit dreptul de proprietate prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 565/2002, asupra terenului în suprafață de 5755 mp identificat sub nr. top 1268/b/2;

- să se dispună stabilirea liniei de hotar între imobilul teren în suprafață de 5755 mp înscris în CF 3036 Giulești sub nr. top 1268/b/2 și imobilul teren în suprafață de 6020 mp înscris în CF 3334 Giulești, sub nr. top 1268/b/1/1 și imobilul teren în suprafață de 5436 mp înscris în CF 1884 Giulești nr. top 1268/b/1/2 aflate în proprietatea reclamantilor și imobilele-teren înscrise în CF 364 Giulești sub nr. top 1268/a/2/1 și 1268/a/2/2 aflate în proprietatea pârâților B.G. și B.S..

Prin sentința civilă nr. 1236 din 11 mai 2011 a Judecătoriei Sighetu Marmăției, s-a respins acțiunea civilă intentată de reclamantul G.T. și intervenienta G.M., în contradictoriu cu pârâții

B.G., B.S., C.M., S.I., K.I., P.A., C.E., K.S. și K.A., având ca obiect rectificarea de carte funciară, radierea înscrierii dreptului de proprietate, constatarea dreptului de proprietate și grănițuire.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că pârâții B.G. și B.S. au dobândit dreptul de proprietate prin uzucapiune asupra terenului în suprafață de 11.149 mp situat în comuna Giulești, în locul numit „Dumbravă”, înscris în CF 364 cu nr. top 1368/a/1 prin sentința civilă nr. 2194 din 14.09.2005 a Judecătorei Sighetu Marmației, prin care s-a dispus și ieșirea din indiviziune și atribuirea suprafeței de 5574 mp înscrisă în CF 364 cu nr. top 1368/a/1/1 lui B.G., iar suprafața de 5575 mp din CF 364 nr. top 1386/a/1/2 i-a fost atribuită pârâtului B.S., cu consecința înscrierii acesteia în cartea funciară.

Prin încheierea civilă nr. 1821 din 9.08.2006 a Judecătorei Sighetu Marmației, au fost îndreptate erorile privind numele unui reclamant, iar cu privire la atribuirea suprafețelor pârâților, s-a stabilit că suprafața de 5574 mp atribuită lui B.G., va fi înscrisă în CF nr. 364 cu nr. top 1268/a/2/1 după dezmembrare, iar suprafața de 5575 mp ce i s-a atribuit pârâtului B.S., a fost înscrisă în CF nr. 364 nr. top 1268/a/2/2.

Solicitarea reclamantilor din precizarea de acțiune, de a se constata că au dobândit dreptul de proprietate în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 565/2002 pentru un alt număr top, respectiv 1268/b/2, nu are susținere legală și probatorie, deoarece, așa cum rezultă din expertiza efectuată de expertul Z.N., în realitate reclamantul nu deține decât o parte din suprafața cu nr. top 1268/b/2, în timp ce restul terenului se află în prezența a 2 terți, pe care expertul nu i-a putut nominaliza.

Pârâții și-au intabulat dreptul de proprietate în cartea funciară, asupra numerelor cadastrale noi 3052, 3053, astfel că nu se poate pune în discuție rectificarea lor, așa cum solicită reclamantii, deoarece s-ar anula indirect efectul hotărârii judecătorești de dobândire a proprietății, cu consecința intabulării pe numele pârâților. Efectul constatării și înscrierii dreptului de proprietate în cartea funciară stabilit printr-o hotărâre judecătorească nu poate fi desființat printr-o acțiune în rectificare promovată de terțe persoane care dețin un contract autentic de vânzare-cumpărare înscris în cartea funciară.

La data cumpărării terenului și înscrierii dreptului de proprietate în baza contractului autentic de vânzare-cumpărare reclamantul trebuia să știe care este terenul cumpărat.

Propunerile expertului de a se acorda alte numere topografice au o premisă greșită, deoarece pornesc de la solicitările reclamantului care invocă în mod nejustificat că intabulările sale sunt eronate, dar anterior înscrierii dreptului de proprietate al pârâților, nu a avut convingerea că sunt eronate.

Din concluziile expertizei a rezultat că numerele cadastrale atribuite pârâților B.G. și B.S., sunt separate de terenul terțului N.V., nr. cad. 3633, astfel că nu poate avea loc grănițuirea terenului reclamantului cu terenul pârâților.

Dobândirea dreptului de proprietate de către reclamant asupra terenului în suprafață de 6020 mp înscris în CF 334 nr. top 1268/b/1/1 și a terenului în suprafață de 5755 mp nr. top 1268/b/1 din CF nr. 3036, s-a realizat prin contract autentic, iar persoanele transmițătoare a dreptului au avut înscrisă proprietatea în colile respective evidențiate clar în cărțile funciare și nu se poate conchide în prezent că vânzătorii au avut terenurile respective dar sub alte numere topografice decât cele existente.

Prin decizia civilă nr. 37/A din 16 februarie 2012 a Tribunalului Maramureș, s-a respins ca nefondat apelul declarat de G.T. și G.M., împotriva sentinței civile nr. 1236 din 11.05.2011 a Judecătorei Sighetu Marmației.

Pentru a decide astfel, tribunalul a reținut că pârâții B.G. și B.S. au dobândit dreptul de proprietate prin uzucapiune asupra terenului în suprafață de 11149 mp situat la locul numit „Dumbravă” din comuna Giulești, înscris în CF 364, nr. top 1368/a/1 în baza sentinței civile nr. 2194 din 14.09.2005 a Judecătorei Sighetu Marmației, sentința prin care s-a mai dispus și ieșirea din indiviziune prin atribuirea suprafeței de 5575 mp înscrise în CF 364 nr. top 1368/a/1/1 lui B.G., iar a suprafeței de 5575 mp din CF nr. 364 nr. top 1368/a/1/2 lui B.S. și înscrierea drepturilor dobândite, în cartea funciară. Ulterior, prin hotărârea de îndreptare a erorilor materiale, s-a stabilit că suprafața de 5574 mp atribuită lui B.G. va fi înscrisă în CF 364 nr. top 1268/a/2/1 în suprafață de 5575 mp ce s-a atribuit pârâtului B.S. va fi înscrisă în CF nr. 364 nr. top 1268/a/2/2.

Reclamantii au susținut că au cumpărat prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 565 din 15.02.2002, terenul în suprafață de 5755 mp, situat în locul numit „Dumbravă” din comuna Giulești, înscris în CF 3036 nr. top 1268/b/1 pentru prețul de 30.000 lei.

În raportul de expertiză efectuat de expertul Z.N., s-a reținut că reclamantul folosește și a îngrădit terenul în suprafață de 5076 mp din nr. top 1268/b/2 și 852 mp din nr. top 1268/b/1/1, în timp ce pârâțul B.S. folosește suprafața de 5575 mp cu nr. cadastral 3053 înscrisă în CF nr. 1080 N; pârâțul B.G. folosește suprafața de 4574 mp din nr. cadastral inițial 3052 CF nr. 1079 N, iar pârâta C.M. folosește suprafața de 1000 mp cu nr. cadastral 3642 înscrisă în CF 1086 N Giulești.

Inițial, a existat nr. top 1268/a în CF 364 Giulești, în suprafață de 17.149 mp, care în anul 2004 s-a dezmembrat în nr. cadastral 3633 în suprafață de 14.164 mp (provenit din nr. top 1268/a/1) ce s-a transcris în CF 1054 N, iar partea rămasă de 2985 mp s-a reînscris în CF 364 cu nr. top 1268/a/2 în favoarea foștilor proprietari.

În anul 2007, parcela cu nr. top 1268/a/2 în suprafață de 2985 mp s-a dezmembrat în parcela cu nr. top 1268/a/2/1 în suprafață de 5574 mp, redenumit ca și nr. cadastral 3052 ce s-a atribuit pârâțului B.G. și nr. top 1268/a/2/2 în suprafață de 5575 mp redenumit nr. cadastral 3053, rezultând un plus de suprafață de 8164 mp.

Numitul M.G. a constatat că până la limita nr. top vecin 1268/b/1 ce există în suprafață de 8164 mp, din analiza schiței anexe nr. 1 se observă că conturul nr. cad. 3053 nici măcar nu se alipește de conturul cad. 3633 atribuit lui N.V., deși B.S. se învecinează cu acesta, ambele terenuri și numărul cadastral provenind din același nr. top inițial 1268/a.

Deși nr. cadastrale 3052 și 3053 provin din nr. top 1268/a prin suprapunere, acestea se extind până la suprapunere parțială cad. 3053 și totală cad. 3052 cu nr. top inițial 1268/b/1.

Numerele cadastrale atribuite pârâților sunt separate de terenul terțului N.V., nr. cad 3633, deși în realitate terenurile se învecinează în mod nemijlocit din același nr. top inițial 1268/a.

Reclamantul nu deține întreaga suprafață a nr. top 1268/b/2, ci doar o parte, în timp ce restul suprafeței se află în posesia a 2 terți menționați în schița de măsurătoare. Prim urmare, solicitarea reclamanților din precizarea de acțiune că au dobândit dreptul de proprietate în baza contractului de vânzare-cumpărare pentru un alt nr. top, respectiv nr. top 1268/b/2 nu are susținere probatorie și legală.

În ceea ce privește înscrierea dreptului de proprietate al pârâților în cartea funciară în baza unei hotărâri judecătorești, tribunalul a constatat că terenurile atribuite acestora cu nr. cad. noi 3052 și 3053, nu pot fi puse în discuție pentru a fi rectificate, deoarece s-ar anula indirect efectul hotărârii judecătorești de dobândire a proprietății, cu consecința intabulării pe numele pârâților.

Efectul constatării și înscrierii dreptul de proprietate în cartea funciară printr-o hotărâre judecătorească, nu poate fi desființat printr-o acțiune în rectificare promovată de reclamanții care dețin un contract de vânzare-cumpărare în formă autentică înscris în cartea funciară, la data încheierii căruia reclamantul trebuia să știe care este terenul cumpărat, cu nr. top 1268/b/1.

Expertul Z. a arătat că reclamantul deține doar o parte din nr. top 1268/b/2, restul aflându-se în posesia a două terțe persoane.

Împotriva acestei decizii au declarat recurs reclamantul G.T. și intervenienta G.M., solicitând modificarea ei în sensul admiterii apelului și schimbarea sentinței cu consecința admiterii acțiunii precizate.

În motivarea recursului, s-a reținut că decizia atacată este lipsită de temei legal, fiind dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.

Cu toate că probele administrate justifică pe deplin pretențiile în privința rectificării și a stabilirii liniei de hotar dintre părțile procesului, instanțele au concluzionat că argumentația acțiunii nu este decât o demonstrație formală, fără fundament juridic.

În CF nr. 3036 Giulești, nr. topografice 1268/b/1 în suprafață de 5755 mp este înscris greșit ca fiind 1268/b/1, deoarece sub B5 dezmembrarea nr. top inițial de 1268/b în suprafață de 2 iugăre și 1585 stjp din CF 1884 Giulești, s-a dezmembrat în nr. top noi 1268/b/1 în suprafață de 1 iugăr și 1585 stjp și 1268/b/2 în suprafață de 1 iugăr, acesta din urmă fiind transcris în CF nr. 3036 Giulești, ocazie cu care i s-a atribuit greșit nr. top 1268/b/1, greșeală ce a fost preluată în contractul de vânzare-cumpărare.

Reclamanții dețin în proprietate terenul aferent nr. top 1268/b/1 în suprafață de 6020 mp înscris în CF 3334 Giulești și terenul aferent nr. top 1268/b/2 în suprafață de 5755 mp înscris în CF nr. 3036 Giulești, aceste terenuri fiind învecinate cu cele deținute de pârâții B.G. și B.S.. Reclamanții mai dețin în proprietate și terenul în suprafață de 5436 mp cu nr. top 1268/b/1/2 înscris în CF nr. 1884 Giulești, neintabulat pe numele lor în cartea funciară.

Rectificarea cărților funciare nr. 364, 1079 și 1080 Giulești, este admisibilă prin prisma dispozițiilor art. 35, 35¹ și 36 pct. 4 din Legea nr. 7/1996, erori ce s-au produs de la eroarea gravă a transcrierii nr. top din CF 1884 Giulești în CF 3036 Giulești, pe baza notei de constatare întocmită

de ing. M.G., prin care s-a constatat un plus de suprafață de 8164 mp pentru topograficele nr. 1268/a/2/1 și 1268/a/2/2 care se suprapune în totalitate peste nr. top 1268/b/1/1 și 1268/b/2/2 înscrise în Cf nr. 1884 Giulești.

Sentința civilă nr. 2194/2005 a Judecătorei Sighetu Marmației în baza notei de constatare întocmite de ing. M.G., nu le este opozabilă reclamanților.

În practica judiciară recentă (decizia nr. 218/21.09.2010 a Curții de Apel Suceava), s-a stabilit că în privința efectelor recunoscute de instanță hotărârii judecătorești, actul jurisdicțional (ca orice act juridic) produce pe lângă efectele obligatorii între părți, întemeiate pe principiul relativității, și efecte de opozabilitate față de terți, sub motive că nu au participat la procesul finalizat prin adoptarea ei. Față de aceștia însă, hotărârea se va putea opune cu valoarea unui fapt juridic și cu valoarea unui mijloc de probă (respectiv de prezumție potrivit art. 1209 C. civil). În același timp, pentru că terțul nu a participat la dezbaterea judiciară finalizată prin hotărârea judecătorească ce i se va opune (și astfel nu și-au putut face propriile apărări), are posibilitatea ca în cadrul procesului ulterior, prin administrare de probe, să răstoarne prezumția absolută, funcționând doar între părțile participante la proces.

Art. 35 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 7/1996 prevede că efectul de opozabilitate al înscrierilor în CF este inoperant cu privire la suprafața terenului, iar conform art. 306 pct. 4 din aceeași lege, este admisibilă acțiunea în rectificarea atunci când înscrierea nu mai este în concordanță cu situația reală a terenului.

Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 2279/2004 dată într-un recurs în anulare, a statuat că rectificarea înscrierilor în cartea funciară, în ipoteza în care acestea nu sunt în concordanță cu situația reală actuală a imobilului, iar o acțiune în revendicare este imposibilă a fi exercitată, reprezintă singurul mijloc de apărare a dreptului de proprietate atunci când suntem în prezența unei suprapuneri generate de erori de natură tehnică constând în măsurători și documentații tehnice de amplasament greșite.

Capătul de cerere având ca obiect grănițuire, a fost respins cu o motivare ce nu are legătură cu situația concretă a imobilelor deținute de reclamanți și de pârâții B.S. și B.G., reținând greșit că terenurile părților ar fi fost separate de terenul terțului N.V., având nr. cadastral 3633.

Intimații B.G. și B.S. prin întâmpinarea depusă la dosar f. 18-19, au solicitat respingerea recursului, cu motivarea că reclamanții au cumpărat terenul în suprafață de 5755 mp cu nr. top 1268/b/1 înscris ulterior în Cf nr. 3036, dar în prezent susțin că au dobândit nr. top 1268/b/2 fără susținere probatorie legală, deoarece expertul a arătat că reclamantul nu deține întreaga suprafață a nr. top 1268/b/2, ci doar o parte, restul aflându-se în posesia a două terțe persoane.

În prezent, terenurile atribuite pârâților au nr. cadastrale noi: 3052 și 3053, astfel că nu pot fi puse în discuție pentru a fi rectificate, deoarece s-ar anula indirect efectul hotărârii judecătorești de dobândire a proprietății.

Tot în mod corect a fost respins și capătul de cerere având ca obiect grănițuire, câtă vreme expertul a stabilit că numerele cadastrale atribuite pârâților sunt separate de terenul terțului N.V..

Examinând recursul prin prisma motivelor invocate, curtea reține următoarele:

În cartea funciară nr. 1884 Giulești, nr. top 1268/b a avut suprafața de 2 iugăre și 1585 stjp.

Prin încheierea nr. 498 din 26 februarie 1932, parcela inițial cu nr. top 1268/b s-a dezmembrat în două parcele noi: nr. top 1268/b/1 în suprafață de 1 iugăr și 1585 stjp și nr. top 1268/b/2 în suprafață de 1 iugăr, după care nr. top 1268/b/2 s-a transferat în **protocolul** nr. 3036 în favoarea lui C.K. și a soției acestuia, iar nr. top 1268/b/1 s-a readnotat în aceeași carte funciară, în favoarea proprietarului de sub B5, I.J..

În CF nr. 3036 Giulești cu încheierea nr. 498 din 26 februarie 1932, s-a înscris însă sub A1 nr. top 1268/b/1 fânaț la Dumbravă și casă în suprafață de 1 iugăr sau 5755 mp, în favoarea lui C.K. și a soției sale B.A.. Așadar, acest nr. top înscris în CF 3036 Giulești ca fiind 1268/b/1, era în realitate nr. top 1268/b/2.

După transmisiuni succesive, terenul în suprafață de 5755 mp cu nr. top 1268/b/1 (în realitate nr. top 1268/b/2), a fost vândut prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 565/15.02.2002, de către vânzătorii S.J., C.A., K.I., K.S., K.A. și K.I., reclamantului G.T., pentru prețul de 30.000.000 lei.

Prin încheierea nr. 527 din 18 februarie 2002, asupra parcelei cu nr. top 1268/b/1 (în realitate nr. top 1268/b/2), s-a înscris în CF 3036 Giulești, dreptul de proprietate sub B 26 în favoarea reclamantului G.T. căsătorit cu intervenienta G.M..

Potrivit art. 34 pct. 4 din Legea nr. 7/1996 în vigoare la data introducerii acțiunii, orice persoană interesată poate cere rectificarea înscrierilor în cartea funciară dacă printr-o hotărârea

judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului.

Expresia „înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului”, presupune că la început, mai înainte sau la o dată anterioară, înscrierea din cartea funciară a fost în concordanță cu situația reală a imobilului. În speță însă, încă de la început, adică de atunci când prin încheierea nr. 498 din 26 februarie 1932 s-a dezmembrat parcela inițială cu nr. top 1268/b în suprafață de 2 iugăre și 1585 stj în două parcele noi: 1268/b/1 în suprafață de 1 iugăr și 1585 stj care s-a reînscris în aceeași carte funciară nr. 1884 Giulești și nr. top 1268/b/2 în suprafață de 1 iugăr care s-a înscris în protocolul CF nr.3036 Giulești, s-a înscris greșit în noua carte funciară ca fiind tot 1268/b/1 ca și cel reînscris în vechea carte funciară, când, în realitate, era vorba de nr. top 1268/b/2.

Această înscriere greșită a parcelei în suprafață de 1 iugăr ca fiind nr. top 1268/b/1 în loc de nr. top 1268/b/2, reprezintă o eroare materială, pentru îndreptarea căreia există o procedură distinctă.

Astfel, potrivit art. 53 alin. (1) din Legea nr. 7/1996, erorile materiale săvârșite cu prilejul înscrierilor sau radierilor se pot îndrepta, prin încheiere motivată, de către registratorul de la biroul teritorial, la cerere sau din oficiu, cu comunicarea acesteia persoanei interesate.

Cum reclamantul și intervenienta au solicitat rectificarea cărții funciare în baza art. 34 pct. 4 din Legea nr. 7/1996, dispoziții care nu sunt incidente în speță, iar nu îndreptarea erorilor materiale în baza prevederilor art. 53 din aceeași lege, acțiunea și respectiv apelul, nu puteau fi admise.

Întrucât soluționarea capetelor de cerere având ca obiect constatarea că prin contractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 565/2002 au dobândit dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 5755 mp identificat sub nr. top 1268/b/2 și având ca obiect grănițuire depind de soluționarea în prealabil a cererii de îndreptare a erorii materiale săvârșite de instanța de carte funciară la data de 26 februarie 1932, în temeiul art. 304 pct. 9 și art. 312 alin. (1) C. pr. civ., se va respinge recursul reclamantului și a intervenientei împotriva deciziei tribunalului, ca nefondat. (Judecător Traian Dârjan)

Întocmit,

Președintele Secției I-a civilă,
Judecător TRAIAN DÂRJAN